Josip Pečarić

AKADEMIK IVAN ARALICA

JOSIP PEČARIĆ

AKADEMIK IVAN ARALICA

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

Poštovanom i dragom akademiku Ivanu Aralici
za njegov devedeseti rođendan

Akademik Josip Pečarić

Čestitki se pridružuje

Mate Kovačević

KAZALO

MATE KOVAČEVIĆ, PREDGOVOR.....11

UVOD.....15

HAJKA NA „AMBRU“.....17
JOSIP PEČARIĆ, PISMO AKADEMICIMA.....17
JOSIP PEČARIĆ, STRATEGIJA HAJKE.....19

SUD U HAAGU.....23
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA.....23
TUĐMANISTI I ONI DRUGI.....80
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?.....85
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?.....99
OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU.....111
IVAN BAKOVIĆ, FIDES ET HONOR – VJERNOST I ČAST 113
OSMO PISMO: JESMO LI BALKANSKO PLEME?.....116

THOMPSON.....125
IVAN ARALICA, ANĐEOSKA BJELINA PERKOVIĆEVE POEZIJE.....125
PISMO THOMPSONU.....128
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA.....132
GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT PROMATRAČA IZ FOTELJE.....145
PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*...147
„SVI HRVATI SU USTAŠE“……..150
PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU.....171
DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ 176
IVAN ARALICA, MARKO PERKOVIĆ THOMPSON GENIJ JE KOJEGA JE OTKRIO DRUGI GENIJ ZDENKO RUNJIĆ.....179
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II. 186
DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“.....191
KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?.....196

NAŠ KANDIDAT.....197
ZAŠTO TUĐMAN?.....197
TUĐMANOV ILI SUPROTNI SMJER?.....201

NOVI LIST: INTERVIEW S DR. MIROSLAVOM TUĐMANOM.....204
PREDSTAVLJANJE KNJIGE *KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?*.....210

‘USTAŠOIDNI AKADEMICI’.....215
INTERVJU NA RADIJU SBS U OŽUJKU 1993. GODINE.....215
NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ.....220
FERALOV FAŠIZAM I USTAŠE?.....224
„KAKO SU RUŠILI HAZU?”……..228
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «*ZA HRVATSKE VREDNOTE*».....232
NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A……235
MIROSLAV TUĐMAN, "1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV JUGOSLAVENA".....243
SPREGA JOSIPOVIĆ – ŠEŠELJ.....248

DRUGA OTVORENA PISMA.....255
O MILI BUDAKU, OPET.....255
PISMO POTPORE HRVATSKIM INTELEKTUALCIMA.....269
NENAD PISKAČ, POLITNOVINARSKI STRELJAČKI VOD.....270
JOSIP JOVIĆ, BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ.....276
SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!.....278
PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA.....280
CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA.....284
KOLIKO VRIJEDI MIŠLJENJE BISKUPA I AKADEMIKA?.....288
KAKO JE PRAVNIK MESIĆ ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?.....289
PRILOZI:: ARALICA: AKADEMICI NE ŽELE STATI IZA NEVJERODOSTOJNOG MESIĆA.....296
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE.....298
POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!.....302
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE.....308
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!.....336
TKO JE BEZ MOZGA?.....341
PISMO HAZU.....346

MATE KOVAČEVIĆ

PREDGOVOR

Akademici Ivan Aralica i Josip Pečarić, ma što god tko o njima mislio, iznimne su pojave hrvatskoga duha - jedan književnik, drugi matematičar, a obojica pak svojim esejističkim i publicističkim radom daju u našem vremenu nemali obol hrvatskoj svagdašnjici.

O Araličinu romanesknom, pripovjedačkom i esejističkom djelu ispisana je gotovo cijela jedna knjižnica tekstova, ali je nažalost ono još uvijek nedovoljno istraženo. Koliko god su njegova djela plijenila pozornost čitatelja, gotovo istodobno s pojavom u javnosti, pratila ih je nesmiljena, vrlo često bezočna i agresivna kampanja Araličinih političkih protivnika.

O Pečarićevim matematičkim radovima i njegovim prinosima na polju teorije nejednakosti najbolje svjedoče brojna međunarodna priznanja i naraštaji brojnih matematičara koje je vodio do najvišega akademskoga stupnja.

Posve drugo, nu ne i bez poveznice s matematikom, bar kad je riječ o logici izlaganja i strasti, Pečarićevo je polje publicistika, u kojoj gotovo medicinski precizno dijagnosticira bolesti, zablude, podvale i izopake hrvatske politike, koje onda na svoj osebujan način matematički precizno i argumentirano raščlanjuje i rješava.

Upravo ova knjiga posvećena živućem hrvatskom klasiku pokazuje ne samo glavne značajke javnih fenomena - književnika Aralice i matematičara Pečarića, nego i turobnih problema s kojima se svakodnevno bori hrvatsko društvo.

Sastavljena od različitih žanrovskih vrsta - polemika, eseja, reagiranja, osvrta, razgovora, apela i pisama, ali i tekstova auktora koji su pisali o Pečariću, nije samo slika idejne pa čak i ideološke borbe u hrvatskoj javnosti, nego i pokazatelj stanja u kojem se tijekom obnove državnosti našao hrvatski nacionalni korpus nakon veličanstvene ratne pobjede nad Srbijom i komunističkom Jugoslavijom.

Nikad provedena lustracija omogućila je revitalizaciju starih jugoslavenskih i boljševičkih struktura, koje su poslije smrti prvoga hrvatskog predsjednika i obnovitelja državnosti dr. Franje Tuđmana trećejanuarskim preuzimanjem vlasti 2000. godine, slijedećih petnaestak godina projektom detuđmanizacije vodile razgradnju nacionalnih institucija i sustavno progonile sve sudionika u obnovi hrvatske državne nezavisnosti.

Kao jedan od prvih rezultata te detuđmanizacije bijaše odbacivanje nacionalne pomirbe, što će se procesom, dva desetljeća kasnije, stvaranjem nepremostivih unutarnacionalnih podjela, pretvoriti u "pomirbu" hrvatskih političkih jugofila s velikosrpskim agresorom.

To pak na unutarpolitičkom polju uglavnom znači pojačavanje represije i progona državotvornih, danas bismo rekli suverenističkih strujanja, a na državnopravnom području, zbog ionako skliskoga terena, prijeti nam samoodreknuće od hrvatske državnosti, a kako bi se zadovoljili srpski apetiti, i sve izglednije političko približavanje Beogradu.

Kad zakažu političke organizacije ili se tijekom vremena potroše njezine ideje, na pozornicu stupaju onda ugledni pojedinci, koji svojim djelom, svježinom ideja, raskrinkavanjem podvala i neprestanim pozivima pokušavaju upozoriti klonulu javnost na pogibelji koje se valjaju duboko u pozadini perfidno vođenih političkih operacija.

Razvoja takvoga političkog procesa može se znatnim dijelom ili pak u svojim načelima pratiti upravo kroz ovu Pečarićevu knjigu, u koju su uvršteni tekstovi nastajali zadnjih dvadesetak godina.

Prva dva teksta potječu iz 2001. godine, u kojima akademik Pečarić piše o reakciji skupine članova HAZU, koji su, poput nekadašnjih "subnorovaca" napali književnika Aralicu zato što je u romanu "Ambra" ne samo genijalno ocrtao tadašnje hrvatsko političko društvo, nego i stvorio trajne likove hrvatske političke zbiljnosti.

Druga skupina tekstova posvećena je Haaškom sudu, a stožerno mjesto zauzima Pismo Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda, u kojem je poredano 30 zahtjeva, koji počinju zazivom "Ne tražimo od vas" sa zaključnim pozivom "Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje!" Pismo je potpisalo mnoštvo hrvatskih uglednika, a ispod njega su ispisana i njihova imena. Intonacija i zazivi pisma, unatoč nestanku Haaškoga suda, gotovo su i danas suvremeni u napisima onih intelektualaca, što se opiru stremljenjima sve pogibeljnije memorandumske politike, koja očito i u Zagrebu ima svoje moćne zagovornike.

U nizu tekstova koji počinju već spomenutim Pismom Vijeću sigurnosti, akademik Pečarić raskrinakava političku dimenziju rada Haaškoga tribunala, koji očito nije samo sramota međunarodnoga sudovanja, nego je, kao eksperiment, svojevrsni hibrid najgorih slučajeva u sudovanju dvaju prošlostoljetnih totalitarnih režima.

U trećoj skupini tekstova Pečarić raščlanjuje pozadinu kampanje protiv popularnoga hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se, kao

hrvatski dragovoljac, zbog svojih domoljubnih pjesama našao na udaru političkih snaga, koje su vodile proces detuđmanizacije i urušvanje hrvatske državnosti. U ovoj skupini su, između ostalih, i dva Araličina teksta - Anđeoska bjelina Perkovićeve poezije i Marko Perković Thompson genij je kojega je otkrio drugi genij Zdenko Runjić. U ovoj skupini je i nekoliko pisama javnosti i dužnosnicima protiv zabrane Thompsonovih koncerata s potpisnicima, pismo prijatelju Slobodanu Langu te tekst Dva hrvatska pogleda na pozdrav "Za dom spremni".

U četvrtom dijelu knjige Pečarić obrazlaže svoju ulogu u kandidaturi i zauzimanje u kamapanji prof. dr. Mirosvava Tuđmana za hrvatskoga predsjednika.

U petom poglavlju knjige složeni su tekstovi pod naslovom "Ustašoidni akademici", a rubrika počinje Pečarićevim interviewom na radiju SBS u Australiji 1993., iz kojeg se mogu doznati detalji o Pečarićevu znanstvenom i javnom radu. Drugi je tekst posvećen nedavno preminulom akademiku Dubravku Jelčiću, u kojem Pečarić, između ostaloga, piše i o svojoj suradnji s tim nezaboravnim znalcem hrvatske pisane riječi. Slijedi polemički tekst s redakcijom Ferala koja je napadala Pečarićevu knjigu "Brani li Goldstein NDH" te govor s predstavljanja knjige "Kako su rušili HAZU". Tekstovi raskrinkavaju tendencije te otkrivaju taktiku, ali i ciljeve procesa detuđmanizacije u kulturno-znanstvenim krugovima. Govor pak s predstavljanja knjiga koje su u suautorstvu napravili Miroslav Međimorec i akademik Pečarić ne otkriva samo svu tragiku slučaja generala Slobodana Praljka, nego upravo na njem primijenjene postupke i posljedice procesa detuđmanizacije, započete još 2000. godine. U ovu je rubriku uvršten i tekst Miroslava Tuđmana s predstavljanja Pečarićeve knjige "Propade im crvena Hrvatska" te Pečarićev tekst "Sprega Josipović - Šešelj", u kojem, na konkretnim slučajevima, upozorava na proces stvaranja hrvatsko-srpske koalicije.

U završnom, šestom poglavlju knjige objavljena su i druga otvorena pisma javnosti, nacionalnim i državnim ustanovama te dužnosnicima, čiji je inicijator bio akademik Pečarić, a vezana su, također, uz osobe ili pojave koje su u svojim postupcima medijskoga ili sudbenog terora vodili i organizirali nositelji detuđmanizacije. Rubrika počinje otvorenim pismom u povodu hajke na velikoga hrvatskog književnika Milu Budaka. Ispod pisma su također objavljeni potpisnici, a slijede i tekstovi potpore. Slično je uređen i poziv dužnosnicima da spase život generalu Branimiru Glavašu, koji je zbog sudbenoga progona štrajkao glađu. U ovoj rubrici i niz tekstova govori o odnosima u HAZU, a predstavlja ih paralelni i polemični interview objavljen u jednom tjedniku akademika Pečarića i Vlatka Silobrčića. Među događajima u HAZU posebno se ističe i tekst o Mesićevu predavanju o povijesti akademicima. Vrijedan je i poziv vlastima da iz škola povuku sporne udžbenike, u kojima se pokušavala izjednačiti odgovornost za rat i zločine između Hrvatske, koja se branila i srpske agresorske strane te Prosvjed zbog napadaja na hrvatski suverenitet, kao i Apel hrvatskoj javnosti zbog medijskih manipulacija.

Pečarićeva knjiga nije samo podsjetnik na jedno vrijeme koje smo proživljavali i preživjeli, nego je vrlo aktualno upozorenje na sve ono što bi nam se moglo

dogoditi, ako se kao narod pravodobno ne otrijeznimo od pijanstva u krvavim balkanskim noćima!

Mate Kovačević

UVOD

Hrvatski književnik akademik Ivan Aralica rođen je u selu Puljane na planini Promini 10. rujna 1930. Učiteljsku školu u Kninu završio je 1953., a studij jugoslavistike na Filozofskom fakultetu u Zadru 1961. Radio kao učitelj u selima Dalmatinske zagore te kao ravnatelj Učiteljske škole, odnosno Pedagoške gimnazije u Zadru. Potkraj 1960-ih politički se angažirao u Hrvatskom proljeću; 1969–72. bio je i zastupnik u Saboru SR Hrvatske. Nakon sloma te politike smijenjen je s položaja ravnatelja (nastavlja raditi kao profesor), prestaje biti glavnim urednikom Zadarske revije te se povlači iz javnoga političkog života i posvećuje književnom radu. S političkim promjenama 1990. vraća se u politiku: na izborima 1993. postaje saborskim zastupnikom i potpredsjednikom Županijskog doma Sabora. S političkih se dužnosti povukao 2000. Redoviti je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1992. Dobitnik je Nagrade »Vladimir Nazor« za životno djelo 2010.

U ranom razdoblju književnog djelovanja piše socijalno angažiranu prozu, u kojoj analizira društvene promjene u poslijeratnom razdoblju (Svemu ima vrijeme, 1967; A primjer se zvao Laudina, 1969; Filip, 1970). U romanu Konjanik (1971) i zbirci pripovijedaka Opsjene paklenih crteža (1977) uobličuje teme iz hrvatske povijesti te time najavljuje glavnu kreativnu fazu svojega književnog opusa, u kojoj nastaju romani Psi u trgovištu (1979), Put bez sna (1982), Duše robova (1984), Graditelj svratišta (1986) i Asmodejev šal (1988). U njima istražuje povijest južne Hrvatske, osobito duhovnu i materijalnu baštinu žitelja Dalmatinske zagore; pokazuje njihov vitalizam u krajnje oskudnim uvjetima života na dalmatinskom kršu, ali i smisao za etičnost, pravdoljubivost i rodoljublje. Pritom se služi specifičnim jezičnim amalgamom zasnovanim na spajanju jezika i slikovnosti, svojstvenih franjevačkim kronikama, narodnoj književnosti, zapisima starih putopisaca i autentičnom narodnom govoru Dalmatinske zagore. Prikazujući južnu Hrvatsku i BiH kao područje na kojem se sučeljavaju razne religije i prepleću različiti civilizacijski utjecaji, služi se andrićevskom pripovjedačkom tehnikom, koju obilježuje učestalost autorskih komentara zasićenih tzv. univerzalnim iskazima te upotreba gnomskih konstrukcija, u kojima je lapidarno izražena vjekovna narodna mudrost. Potkraj

1980-ih vraća se društveno angažiranim temama s početka karijere, bavi se etičkim devijacijama socijalističkoga društvenog sustava i odnosom pobunjenoga kreativnog pojedinca prema totalitarnim mehanizmima vlasti (Okvir za mržnju, 1987) te analizom međuratnih kontroverzi u hrvatskom lijevom pokretu, koje se odražavaju i u poslijeratnim različitim koncepcijama nacije, države i društva (Tajna sarmatskog orla, 1989).
Domovinski rat popraćen nacionalnom homogenizacijom cjelokupnoga hrvatstva očitovao se i u Araličinoj težnji da, preuzimajući ulogu nacionalnog barda, izrazi kolektivne frustracije i ideale, što se očitovalo u naglašenoj rodoljubnoj simbolici romana Majka Marija (1992). U romanu Knjiga gorkog prijekora (1994) vraća se dalekoj povijesti hrvatskog naroda opisujući, na temelju povijesnih izvora, ranu mladost Elizabete Kotromanić, kćeri bosanskoga kralja Stjepana II. Zbirka pripovijedaka Gdje pjevac ne pjeva (1996) tematski je vezana za hrvatska stradanja u Domovinskom ratu. U romanu Četverored (1997) bavi se temom Bleiburga i tzv. križnog puta te tragičnim ideološkim podjelama hrvatskog naroda. U tzv. romanima s ključem (Ambra, 2001; Fukara, 2002; Puž, 2004) oštro se obračunava sa svojim ideološkim protivnicima, a u romanima Svetinka (2003), Sunce (2006) i Runolist (2008) zagovara katoličanstvo kao etičku okosnicu ljudske egzistencije. Radnja romana Život nastanjen sjenama (2009) smještena je u doba vojnooslobodilačke operacije Oluja u Domovinskom ratu.
U zbirci Pir ivanjskih krijesnica (1992) sabrani su žanrovski specifični kratki zapisi, objavljivani u časopisu Danas potkraj 1980-ih i početkom 1990-ih, u kojima Aralica, koristeći se tehnikom gnomskih iskaza, izlaže svoje nazore o životu i umjetnosti. U knjigama Zadah ocvalog imperija (1991), Sokak triju ruža (1992), Spletanje i raspletanje čvorova (1993), Što sam rekao o Bosni (1995) sabrani su političko-publicistički tekstovi, katkad i polemički intonirani, objavljivani 1990-ih u hrvatskim novinama, u kojima analizira prirodu srpskog imperijalizma, govori o potrebi zasnivanja samostalne hrvatske države, obrazlaže koncepciju nacionalne države i kulture, tumači razloge neodrživosti multietničkih država i dr.
Piše i filmske scenarije (Život sa stricem K. Papića, 1987; Gospa J. Sedlara, 1994; Četverored J. Sedlara, 1999; Konjanik B. Ivande, 2003), a neka su mu djela dramatizirana i izvedena u kazalištima (Propast Magnuma, Pir ivanjskih krijesnica).
http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/ivan_aralica
U ovoj knjizi dani su tekstovi o radu akademika Aralice iz mojih knjiga.

Josip Pečarić

HAJKA NA „AMBRU“

JOSIP PEČARIĆ,

PISMO AKADEMICIMA

Svim razredima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Poštovane dame i gospodo, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti!

S velikim iznenađenjem i nevjericom primio sam prosvjed šest članova HAZU* u svezi s pojavom knjige akademika Ivana Aralice.

U prosvjedu nam uvaženi kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Araličine knjige. Nije mi jasno zašto uvaženi kolege akademici smatraju potrebnim dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Araličine knjige svim ostalim akademicima. Smatraju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti? A kad je već riječ o navodu "...ljudski mozak nema veću cijenu od telećeg. Dvije marke za kilogram!", poručuju li time ostalim akademicima kako se cijena mozga iz gornjeg navoda odnosi i na njihove mozgove?

Interpretacija dijela knjige o "mozgu ispod peke" doista je začuđujuća. Izgleda da uvaženim akademicima ne smeta to što netko za mozak njihova kolege akademika tvrdi da ima "mozak ispod peke", već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac? I to u romanu! Nevjerojatna je tvrdnja: "Vrijeđanja u Araličinoj knjizi podsjećaju na obračun s pojedincima u ranim danima boljševičke revolucije." Boljševici su radili silna zlodjela kada su bili na vlasti. I komunisti u Hrvatskoj također. Ali Aralica danas nije na vlasti. Upravo je protiv njega, a zbog njegove knjige, današnja hrvatska vlast pokrenula pravu harangu. Nadajmo se da njegovu knjigu neće spaljivati.

A prosvjed šestorice akademika podudara se s napadima vlasti i režimskih novinara na kolegu Aralicu. Duboko sam uvjeren da je primjerenije članovima

Akademije uzeti u zaštitu akademika izloženog takvim grubim napadima, nego priključiti se tim napadima. Pače, prosvjed šestorice članova Akademije podsjeća na slična pisma potpore koje su svojedobno seoske partijske organizacije u Srbiji slale Miloševiću. Kada se hrvatski akademici spuste na tu razinu, doista se ponovo nameće pitanje o vrijednosti kilograma mozga. Je li cijena od dvije marke za kilogram previsoka? Uostalom i Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja tako nešto i tvrdi: "Cijena mozga za ovu vlast je niža. "Nevjerojatna je i rečenica: "Aralica svoj tekst kiti i stihovima: oni su ne samo loši, pučkoškolski, nego su i neukusni i ispod dostojanstva jednog člana Akademije." A neukusno je, u stvari, kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije, a pri tome ne razumiju razine pripovijedanja. Doista nisam očekivao da ću doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije?

Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o "govoru mržnje". Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje upravo je promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo u zaštitu svoga doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svoga napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?

Akademik Josip Pečarić

«Fokus», 8. studenoga 2001.

*Potpisnici prosvjeda bili su akademici Sibila Jelaska, Ivan Gušić, Boris Kamenar, Velimir Pravdić, Vlatko Silobrčić, i Dionis Sunko. Zanimljivo, iz istog kruga pet godina kasnije dolazi *prosvjed zbog neizbora Radmana za redovitog člana HAZU. I daljnja sličnost: i tada kao i sada govori se o «općem protestu članova HAZU».*

JOSIP PEČARIĆ,

STRATEGIJA HAJKE

Različita mišljenja akademika o Araličinoj Ambri, iznesena u pismima objavljenima u Fokusu 8. studenoga 2001. još uvijek plijene pažnju hrvatske javnosti. "Krivac" je, izgleda, novinar Večernjeg lista Milan Jajčinović, koji je pisma komentirao 12. studenoga 2001. u tekstu "Mozak bez kantara". Uslijedio je, 17. studenoga, tekst u Feralu "Jeza u HAZU" i konačno - Jajčinovićev odgovor "Titula kao dijagnoza".

"Oni to ne razumiju"

Tekst u Feralu potpisuje novinar Toni Gabrić, koji prvom rečenicom svoga teksta predstavlja samoga sebe:

"Ivan Aralica je, **čini se** (istakao J.P.), uspješan književnik."

Zato nas ne mora čuditi kako Gabrić tvrdi da se "HAZU, u svojem najutjecajnijem segmentu, propinje na noge ako mu netko takne u uvaženog člana, dočim oni drugi segmenti otvaraju usta kao da nešto viču. Akademici Sibila Jelaska, Ivan Gušić, Boris Kamenar, Velimir Pravdić, Vlatko Silobrčić i Dionis Sunko uputili su nedavno svim razredima HAZU pismo, upozorivši da su govor mržnje sadržan u Ambri i njezin otvoreni antiintelektualizam neprimjereni jednom članu Akademije."

Istina je da je to pismo poslano svim članovima Akademije, i da je na njega, na isti način, odgovorio samo potpisnik ovog teksta. Ako bih se želio našaliti, mogao bih upitati: Nisam valjda ja taj najutjecajniji segment u ustanovi čiji sam član postao na prošlogodišnjim izborima?

Iako su uvaženi kolege u pismu "izrazili svoju ogorčenost" i "distancirali" se od Araličine knjige koju nazivaju "pamfletom", akademik Sunko, "inicijator pisma" kaže u Feralu:

"Naša je namjera bila isključivo ta da unutar Akademije pokrenemo raspravu o takvom i sličnim ispadima."

Doznajemo i da je on ogorčen što je pismo, koje je trebalo biti posve interno, ubrzo došlo u ruke novinara Večernjeg lista Milana Jajčinovića, pretvarajući se u "štof" za njegov komentar. A doznali smo da cilj pisma nije bila samo Ambra, već i svi budući "slični ispadi". Jesu li kolege akademici doista vjerovali da će rasprava s takvim ciljem ostati daleko od javnosti? A pisma su poslana na oko sto pedeset adresa.

Pravi je biser Feralova teksta sljedeći dio: "Potpisnik s kojim smo razgovarali odbacuje i Pečarićevu argumentaciju o neuvjerljivosti autora pisma. Upravo Aralica, kaže, i danas predstavlja glavnu struju na Akademiji, a nakon inicijative šestoro akademika, oni su ti na koje je započela hajka. Tomu svjedoči i doturanje pisma novinarima poput Jajčinovića, kakvi su u stanju okrenuti raspoloženje ljudi - koji sve to ne mogu mnogo razumjeti - protiv nas."

Ne daj, Bože, da su se akademici mogli sami opredijeliti za argumente dane u ovom ili onom pismu. To nije moguće, već su akademici, koji sve to "ne mogu mnogo razumjeti", započeli pravu hajku na potpisnike prosvjednoga pisma. Strašno. Na njih - umjesto na Aralicu. Hajka onih akademika koji sve to "ne mogu razumjeti" i na one koji sve to "mogu razumjeti". Doista, prava "jeza u HAZU".

"Opći" protest šestero akademika

U pismu akademika Pravdića, o kome je također bilo riječi u emisiji Pola ure kulture, prosvjedno pismo šestero članova HAZU nazvano je "općim protestom članova HAZU". Protest šest članova - od njih sto pedesetak - opći je protest!? Kako većina akademika "sve to ne mogu razumjeti", protest njih šestero, koji sve to mogu razumjeti, jest - opći protest.

U tom pismu akademik Pravdić govori o Araličinu "romanu". U svom pismu napisao sam, a to je istaknuto i u spomenutoj televizijskoj emisiji, kako je "neukusno kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije... Doista nisam očekivao da ću doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije". Očito, ne radi se samo o "književnoj" kritici, već se akademike književnike uči i kojoj književnoj vrsti pripada neko njihovo djelo. I trebaju ih učiti kada su u Akademiji čiji članovi "sve to ne mogu razumjeti", zar ne?

Vratimo se odbacivanju moje argumentacije o njihovoj "neuvjerljivosti". Pogledajmo sljedeći dio moga pisma:

"U prosvjedu nam uvaženi kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Araličine knjige. Nije mi jasno zašto uvaženi kolege akademici smatraju potrebnim dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Araličine knjige svim ostalim akademicima. Smatraju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti?" Da, da. Ja nisam mogao uvjeriti akademike (one "koji sve to ne mogu razumjeti"), ali uspio je Jajčinović. I tako okrenuo raspoloženje akademika protiv autora prosvjednog pisma. Čudno, jer se Jajčinović "upro i o mišljenju Josipa Pečarića, akademika i navodno predstavnika Amnesty International (?) za Hrvatsku". Jajčinović ne zna kako ne smije komentirati oba pisma, već samo njihovo?

Jajčinović se u nečemu i slaže s njima. Je li problem što se u nečemu slaže i sa mnom? Naime, Jajčinović akademicima, koji "sve to ne mogu razumjeti", objašnjava što sam mislio tvrdeći: "Interpretacija dijela knjige o 'mozgu ispod peke' doista je začuđujuća. Izgleda da uvaženim akademicima ne smeta to što netko za mozak njihova kolege akademika tvrdi da ima 'mozak ispod peke', već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac? I to u romanu!... Zar nije moralnije braniti svoga napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?"

A Jajčinović u prvom svom tekstu kaže: "Zvati nekoga glavonjom i smrdljivcem nije baš u skladu s malo boljim običajima. I s akademskom tradicijom zgrade na Zrinjevcu. Ali ni s principima. Jer 'neimenovani novinar' - Miljenko Jergović - do

sada je njihova kolegu Aralicu višekratno izgrdio na pasja kola. Pa i primitivnije i vulgarnije nego Aralica njega. U tom finom Jergovićevu obraćanju glavna Araličina odlika postat će 'mozak ispod peke'. Bilo je tu i nabacivanja nečisti koliko hoćeš, smrdljivih opanaka i 'neopranih gaća'... No, u zgradi na Zrinjevcu vladao je principijelni muk."

Voltaire, a ne samo Račan

U drugom tekstu Jajčinović će podrugljivo: "Čim se malo odmorio od hajke po Akademijinim hodnicima i vijanja šestorice svojih kolega, akademik-progonitelj me kao polupismeni akademik, primljen u HAZU preko veze, odmah zamolio da mu pomognem braniti također polupismenog Aralicu. Kako su mi hajke uvijek važnije od principa, odmah sam pristao. I počeo ganjati principijelne akademike, koji su svojedobno upravo u ime principa branili Aralicu, usprkos tome što se s njim ne slažu. Jer jedno je neslaganje, a drugo principi. Kad ti netko kolegu ustrajno zove dinaroidom, ruralnim primitivcem, musavim montanjarom koji ne pere ni noge ni gaće, onda je prirodno da ga braniš, unatoč tome što misliš sasvim suprotno nego on. Ono volterovsko načelo - ne sviđa mi se to što govorite, ali ću uvijek braniti vaše pravo da govorite - ti su akademici potvrdili upravo na Aralici. Branili su ga da je bilo neugodno.

Jajčinović o Voltaireu, a potpisnici pisma u Feralu o govoru mržnje: "Naš se sugovornik pritom čudi kako to da Pečarić brani govor mržnje u Ambri kao pravo na 'slobodu savjesti', u skladu s načelima Amnesty Internationala. Pečarićevi su stavovi nespojivi sa stavovima Amnesty Internationala", zaključuje.

Da, Amnesty International i Voltaire ne idu jedan s drugim. Cijenjeni anonimni kolega ne zna da je i moje pismo, kao i njihovo, tiskano u Fokusu, pa polemizira s nečim što sam ja navodno napisao, a čega u mom pismu nema. Amnesty International ne spominje se u mom pismu, pa se očito radi o (neuspjelom) pokušaju obmanjivanja javnosti. A to, izgleda, ide s Amnesty Internationalom. O "govoru mržnje" govorio sam i u pismu i na velikom prosvjednom skupu Odzvonilo je. U pismu sam napisao:

"Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o 'govoru mržnje'. Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje upravo je promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo u zaštitu svoga doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svoga doskorašnjeg člana?"

Očito je da sam se tako uključio u raspravu o "govoru mržnje". Zar to cijenjeni kolege nisu i željeli? Zašto je onda sporno to što se Jajčinović "upro" i o moje mišljenje? Misle li da se može upirati samo o njihovo, bolje reći - Račanovo mišljenje? Možda je Jajčinović dodatno kriv što je akademike, koji "sve to ne mogu razumjeti", "naučio" da postoji i Voltaire, a ne samo Račan? Ako su pročitali i Večernji list od 23. studenoga 2001., postat će im kriv i Milan Ivkošić koji tvrdi: "Tko je za demokraciju, mora biti i za Ambru kao njezin proizvod,

koliko god mu bila nepodnošljiva". Ili se smiju čitati samo tekstovi kao što je onaj u kojem je (22. studenoga 2001.) Ambra uspoređena s Mein Kampfom! Zato se itekako moramo zamisliti nad činjenicom na koju nas upozorava Ivkošić: "Dok je moć Aralica i imao, bio je kudikamo više napadan nego što je sad hvaljen". Da, dok su Tuđman i Aralica bili na vlasti, moglo ih se napadati koliko god se htjelo. A ako nešto kažete protiv današnjih vlasti, odmah je to "govor mržnje".

Za potpisnike pisma "činjenica da je samo šest članova HAZU potpisalo prosvjedno pismo, premda je širi krug članova Akademije bio pozvan da mu pruži podršku, ilustrira atmosferu koja na Akademiji prevladava". Njima je to strašno - jeza u HAZU. Valjda je intelektualizam ako se akademici koji su u rukama imali dva pisma opredijele samo za njihove argumente, koji se "sasvim slučajno" poklapaju s onim što želi današnja vlast, a antiintelektualizam je opredjeljenje za Voltairea.

Ma ne, sve to nije točno. Doista su u pravu kolege potpisnici prosvjednoga pisma i Feral: "U Hrvatskoj se formira opasna autoritarna scena, ljudi se boje da joj dođu na zub, što ilustrira stanje među akademicima… Prevladava osjećaj straha od reakcije ultraša okupljenih unutar dignitetskih stožera." Logično je da se ljudi boje stožera. Oni imaju moć, a ne oni na vlasti, zar ne?

«Fokus», 6. prosinca 2001.

SUD U HAAGU

PISMO
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.
Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.
Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.
Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka…
Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.
Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.
Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.
Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.
Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.
Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.
Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.
Ne tražimo od vas da čistite minska polja.
Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.
Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.
Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.
Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.
Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.
Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.
Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.
Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!
Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.
Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.
Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.
Mi Hrvati samo to od vas tražimo …
Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić[1]

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo

[1] Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srečko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterlooi, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravko Horvat
dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti, Zagreb
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences, Columbus State University
prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni professor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti professor
prof. dr. sc. Damir Ježek
doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor,docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.

prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i archivist, predsjednik Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219 napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina

mr. sc. Željko Sačić, general bojnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile
Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošanec
prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni professor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu
doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist

dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni professor, Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
Duško Abramović, Toronto, Canada
Dražen Adam, dipl. ing.
mr. sc. Goranka Adam, dipl. ing.
Boris Adašević, dr. med., Vitez, BiH
Damir Agičić, dr. vet. med, Slavonski Brod
Zvonimir Ajduk, Split
Ester Ale, odontologa, Argentina
Ivana Alebić, odgajatelj
Božo Alilović, Georgetown
Branko Alilović, Georgetown
Iva Alilović, Georgetown
Karolina Alilović, Georgetown
Žarko Alilović, Georgetown
Marica Alošinac, službenik, Bistrinci
Anica Andabak, Peru
Luis Fernando Andabak, Peru
Marijan Andabak, Peru
Mario Andabak, Peru
Marija Katarina Ambrose, previously known as Marija Ambrozic
Wolly Vlatko Ambrose, previously known as Vlatko Ambrozic
Katica Amidžić Peročević, Zagreb
Grgo Tomislav Antičić, dipl. oec, književnik
Mate Antunović, mag. katehetike i mag. teologije
Boro Arambašić, dipl. pravnik, Vukovar
Gorana Aras-Gazić, prof.mat. i inf.
Ivan Arbanas, prom. tehn., Zadar
Nataša Armanda
Stjepan Asić, dip. dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Ivan Aščić, sportski trener, umirovljeni satnik 5. GBR, Đakovo
Jasminka Aščić, kuharica, Đakovo
Marko Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
don Miljenko Babaić, katolički svećenik, dipl. teolog. ratni vojni kapelan
prof. Patricia Babarovic, Directora del Centro de Estudios Paraná, Buenos Aires, Argentina

Drago Babić, umirovljenik, Sv. Juraj
Ivan Babić, književnik
Ivana Babić, gimnazijska prof. hrvatskoga jezika i knjiž., Zagreb
Marica Babić, umirovljenica, Zagreb
Marija Babić, pravnik
Stefo Babić, geometar
Tomislav Babić, ekonomist, Zagreb
Zdenka Babić, političar
Željko Babić, dipl. ing.kem. tehn., umirovljenik
Ankica Babin, prof., Kaštel Stari
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Neda Bacelj, Makarska
dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj, New York, USA
mr. sc. Zlatko Bacinger, utemeljitelj Zrinske garde Čakovec i Bratovštine Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec
Joso Bačelić, vozač, Zagreb
Marija Bačić, ugostitelj, Velika Gorica
Stipe Bačić, kuhar, Velika Gorica
Šime Bačić, ekonomist, Velika Gorica
Marqués de Bradomin, Canay, Island
Miljenko Bađun, hrvatski branitelj – dragovoljac
Ilija Bagarić, dr. med., spec. patolog
Drago Bajić, Milton
Hrvoje Bakić, profesor filozofije i religijske kulture
Ivan Bakran
Ivan Balić, ekonomist
Hrvoje Banović, tehničar cestovnog prometa, Zagreb
Tomislav Banozić
Željka Banozić
Ivka Baotić, umirovljenica, Vinkovci
Mandica Baotić Blažanović, prof., Vinkovci
Vice Baraban, Schweiz
Frano Baras, viši sveučilišni predavač u mirovini, pisac
Milenko Barbir
Krešo Barić, dipl. ing. računarstva, Split
Perica Barić, prof., ravnateljica gimnazije
Krešimir Barković, muzejski radnik, Paris, Francuska
Sévda Barković
Ile Barišić, dipl. oec.
Mislav Barišić, dipl. ing. građ.
Nataša Barišić, struč. spec. ing.građ., Zagreb
Mate Barun, programer, Zaprešić
Petar Barun, dipl. ing, Zagreb
Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, stud.
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Hasan Bašić, strojobravar
Anđa Batinić, Mississauga
Ivana Batinić, Mississauga
Mathew Batinić, Mississauga
Mate Batinić, Georgetown
Nikola Batinić, Mississauga
Ružica Batinić, Georgetown
Dinko Batur, umirovljeni bojnik Hrvatske vojske, HRVI Domovinskog rata
Ante Bašić, pravnik, Split
Đivo Bašić, Dubrovnik
Milan Bašić, nastavnik u mirovini
Nikola Bašić, viša stručna sprema, ekonomist
Stanko Bašić, strojarski tehničar u mirovini
Ana-Marija Bašnec, Zagreb
Marica Baternik, umirovljenica, Brisbane, Australija
Pero Baternik, umirovljenik, Brisbane, Australija
Mile Batinović, Banja
Nives Batinović, Banja
Tonka Batinović, umirovljenica, Banja
Ivo Bavčević, arh., Zadar
Dragutin Bauman, ing. kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Ana Beban, učiteljica matematike i fizike
Velka Bebek, Toronto
Ilija Begić, Oakville
s. Mila Begić
Mate Bekavac, geodetski tehničar
Tatjana Bekić, dr. med., Zagreb
Ante Belas, Trogir
Carlos José Bellofatto, Buenos Aires, Argentina
Darko Belović, kap., Rijeka
Hrvoje Belušić, prof. kineziologije, Zagreb
Ivan Beljan, umirov. brigadir HV, dipl. ing.
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tea Benzon, prof. engleskog jezika, Split
Zdenka Benzon, liječnik u mirovini
Tomislav Beram, predsjednik Hrvatskoga međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju, Sydney, Australia
Dobrila Berković-Magdalenić, prof.
s. Vinka Bešlić, Školska sestra franjevka, Zagreb
Nada Beuc, prof., Makarska
Petar Bezjak, ekonomist

mr. Nikola Bićanić, profesor phil., Zagreb
Andrija Bilać, ekonomist, Široki Brijeg
Mihovil Bilać, student, Široki Brijeg
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Franc Bilić, prof.
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar iz Krškoga, R. Slovenija
Vlatko Bilić, dipl. ing.
Tomislav Marijan Bilosnić, književnik
Marijana Biloš, trgovac, Split
Vladimir Biondić
Veselka Birkić, Zadar
Margareta Bišćan, profesor matematike u mirovini, Zagreb
Miljenko Bitunjac
Gašpar Bjelopera, prof., Dubrovnik
dr. Anto Blažanović, Vinkovci
Ana Blažeković, dipl. ing. biotehn., Zagreb
Goran Ante Blažeković, oec. informatičar u miru, Zagreb
Zdenka Blažeković, dipl. ing. hidrolog u miru, Zagreb
Zdenko Blažeković, dipl. ing. agr. – krajobrazni arhitekt, Zagreb
Ozana Blažeković Babić, dipl. ing. graf. tehn. i dizajna, Zagreb
Franjo Antun Blažević, poduzetnik
Nikola Blažević, dipl. ing., Zagreb
Vide Blažević, tehnički direktor, Dubrovnik
Ana Bloom, Ruislip, Middx, UK
Ingeborg Boenel, empleada, Buenos Aires, Argentina
Dražen Bogdan, dipl. ekonomist-poduzetnik, Osijek
Ljerka Bogner, prevoditelj, Zagreb
José Mateo Bogut, médico cirujano; Río Cuarto, Argetina.
Emilija Bojčić, Brampton
Franjo Bojčić, Brampton
Lucija Bojčić, Brampton
Maria Bojčić, Brampton
Mira Bojčić, Brampton
Nikola Bojčić, Brampton
Sandra Bojčić, dipl. oec., Split
Žarko Bojčić, Brampton
Tomislav Bolanča, dipl. oec, Zadar
Anica Bolčić, BA RSW, Makarska
Branimir Bolčić, Makarska
Rosa A. Bondulich Franicevich, Estadístico Matemático – Presidente Centro Croata de Santa Fe, Santa Fe - Argentina
Silvia Bonić Zoretić, dipl. kem., Argentina
Anđelko Boras, Brampton

Antonija Boras, Brampton
Mate Boras, Georgetown
Spomenka Boras, Georgetown
S. Boras, Norval
Vanda Boras Podravac, BA (Soc.Sc.), Canberra University
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Ignacije Borovic, P. Eng., geolog, Kanada
Slavica Bors, ugostitelj, Brisbane, Australija
Branka Bosić, Mississauga
Kamilo Bosić, Mississauga
Domagoj-Alain Bošković, ing. prometa, Rogotin
Ilija Bošković, Brod Moravice
Ljiljana Bošković, Brod Moravice
Nikolina Bošković, Rogotin
Ante Bošnjak
Blaženka Bošnjak, dipl. iur., Zagreb
Davorka Bošnjak
Mariofil Bošnjak, Woodbridge
Višnja Bošnjak
Zdravko Bošnjak, dipl. ing.
Kemal Bošnjak Bukvić, dipl. politolog
Josip Botteri Dini, akad. slikar
Lovre Botica, prof., ravnatelj Srednje škole Petra Šegedina, predsjednik Ogranka Korčula Matice hrvatske
Damir Božić umirovljeni bojnik HV, Slavonski Brod
Mijo Božić, Toronto
Anđa Božinović Mađor
Branko Božinović Mađor
Zrinka Božinović Mađor
Stipe Božinović-Mađor, prof., ravnatelj OŠ, Kaštel Lukšić
Marija Bradarić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., pjesnik
Ivan Bradić, dipl. politolog, predsjednik Zajednice Hrvata Makedonije, Skopje
mr. sc. Tomislav Bradić
Franka Brajnović, studentica, bacc. komunikologije
Branko Bralić, Stobreč
Mate Bratinić, Mississauga
Ante Brčić, novinar, Zagreb
Ante Brčić, Toronto
Don Tomislav Brečić, župnik, Nova sela (Omiš)
Blaženka Brekalo, prof. filozofije i religijske culture
Danijel Brekalo
Danijela Brekalo
Dragica Brekalo

Ivan Brekalo
Klaudia Brekalo
Mario Brekalo
Mirko Brekalo
Sandra Brekalo
Tomislav Brekalo
Stjepan Brezić, Oakville
Branka Brkić
Jozo Brkić, Brampton
Žarko Brkić, odvjetnik, Zagreb
Joso Brkljačić
Kristijan Brkljačić, Kaštel Stari
Nada Brkljačić
Lucija Brodarić, umirovljenica, Karlovac
Adriana Bronzovich, English teacher, Ushuaia, Argentina
Daniel Bronzovich MMO, Ushuaia, Argentina
Silvia Bronzovich,Tec. Administracion, Ushuaia, Argentina
Tomo Bronzovich-jubilado-Ushuaia- Argentina
Janko Bucar, dipl. pravnik i književnik
Anton Bučan, univ. bacc. oec.
Irma Bućan Maretić, dr. med. spec. op. med.
Harrison Budak
Mario Budak
Nancy Budak
Mateo Budanović, student, Zadar
Branko Budić, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
Antun Budimir, Podstrana
Siniša Budimlić, elektromehaničar
Leonardo Budimlić Majnarić, akademski slikar, član HDLU-a
Carlos Budrovic, Contador, Santiago de Chile
Jorge Budrovich P., Ediitor Diario Electronico, Periodista, La Serena, Región de Coquimbo, Chile
dipl. ing. K Buhatko, Toronto
Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Višnja Buković, umirovljenik
Rade Buinac, ing. elektrotehnike, Zaprešić
mr. sc. Barbara Bulat, urednica
Dražena Bule, mr. dipl. oec., Zagreb
Gordan Bule, poduzetnik, Zagreb
Iva Bule, studentica, Zagreb
Jelena Bule, studentica, Zagreb
Anđelko Buljac, domar
Andrija Buljan
Anka Buljac

Mara Buljac, nastavnica
Sanka Buljac, nastavnica
Zorka Buljac, nastavnica
Ana Buljan
Dino Buljan, trgovac, Split
Dražan Buljan
Mate Buljubašić
Rade Buljubašić
Ivan Bukovac, Županja
Marija Bukovšćak, Hamilton, Kanada
Danijel Buntak, prof.
prof. Jadranka Burazin
kap. Jozo Burazin
Ivan Burić, Oakville
mr. sc. Krešimir Bušić, nezaposleni povjesničar, Vukovar
Hrvoje Caha, Zagreb
Joško Caktaš, Zaprešić
Amadea Caktaš-Herceg, studentica, Zaprešić
Vesna Caktaš Herceg, Zaprešić
Norma Beatriz Cajal, empleada, comodoro rivadavia – Chubut, Argentina
Simon Camber, Oakville
Ljiljana Canjuga, dipl. soc. r., umirovljena časnica HV
Frano Capeta Mondoñedo, Ingeniero de Sistemas, Empresario, Ciudad de Lima, Peru
Jakov Capeta Catipovic, Comerciante, Jubilado, Lima, Peru
Fabián Cedero, Burzaco, Argentina
Vedran Cesarec, liječnik, Prigorje brdovečko
Vladimir Petar Cettolo, dipl. ing. elekrot. u mirovini, Buenos Aires, Argentina
Guillermo Chiaramonte, Bs. As. Argentina
William Christensen, businessman, Buenos Aires, Argentina
Juraj Cigler, dipl. ing.Građ,.Čakovec
Anđelka Cikojević, Georgetown
Branko Cikojević, Toronto
Slava Cikojević, Toronto
Darko Cindrić, Čakovec
Marijan Cindrić
Danica Cirjak, radnik, domaćica, Dickson 2602. A.C.T. Australia
Sime Cirjak, pisac, pjesnik. penzioner, Dickson 2602. A.C.T. Australia
Ivo Cović, Pforzheim, Deutschland
Katy Crljen, Keillor, Vic. Australia
Sinun Crljen Keillor, Vic. Australia
Stipe Crnčević, umirovljeni djelatni poručnik Hrvatske vojske, dragovoljac Domovinskog rata, Metkovića
Manda Crnić, umirovljenica, Brisbane, Australija

Živko Crnić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Juraj Crnković, student prava
Ferdo Crnogorac, ugostitelj u Makarskoj
Jakov Crnogorac, ing. strojarstva, Slavonski Brod
Mila s. Bernardina Crnogorac, vjeroučiteljica, pjesnikinja i književnica
Ana Crnjac
Sanja Crnjac
Tomislav Culjaga – Sisak
Marko Curać, novinar
Marija Cvelbar, dipl. ing.
Maritza Cveljo, teacher and translator, Burnaby, B.C. Canada
Davor Cvitanić
Fanika Cvitanić
prof. Veronica Daniela Cvitkovic, profesorica engleskog jezika, Sisco Sistem, Buenos Aires, Argentina
Irena Cvitković
ing. Krešimir Cvitković, grafičar
Ljubica Cvitković
Sunny Cvitković Anderson
Alejandro Luis Czar, Magister, Consultor en Comercio Exterior, Buenos Aires, Argentina
don Marijan Ivan Čagalj, umirovljeni župnik, Split
Branimir Čakić
Ante Čarapina, dipl. oec
Draga Čavka, nastavnica
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ankica Čenić, diplomirani ekonomist, sudski vještak za financije i računovodstvo, stečajni upravitelj, konzultant hrvatske mreže konzultanata
Ankica Čenić-Dadić
Marta Čerina, ekonomski tehničar, Zagreb
Velo Čerkez, gospodarstvenik
Tomislav Čiček, dipl. ing. el., Kaštel Stari
mr. sc. Vlasta Čizmić
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željka Marija Čorak, Burnaby, BC Canada
Davorka Čović, dipl. iur.
Helanda Čović, Omiš
Jadranka Čudina
Božica Čuić, prof. biologije i kemije
Geard Čujić, referent marketinga, München
Marina Čujić, prodavačica, München
Kruno Čukjak, Mississauga
Branka Čuljak, Mississauga
Ivanka Čuljak, prof.

Srećko Čuljak, dipl. oec.
Tihomir Čuljak, dipl. oec.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
mr. sc. Marijan Čuralo, dr. stomat.
Filip Čuvalo, Etobicoke
prof. Ikica Čuvalo
Janja Čuvalo, Etobicoke
Jure Čuvalo, Mississauga
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist, Zagreb
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., Zagreb
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
Emil Čić, član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori
Zeljko Ćorić, umirovljenik
Anto Ćosić, oec., Slavonski Brod
Petar Ćosić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
don Marko Ćubelić, umirovljeni ravnatelj Caritasa SMN, Split
Anamarija Ćulap, učenica
Marija Ćulap Imhof, medicinska sestra, dipl. prof. povijesti i geografije
Josip Ćurčija, Oakville
Marija Ćurčija, Oakville
Anto Ćurić, dipl. ing. el.
Anto Ćurić, dr. stom.
Jakov Ćurić, dipl. oec., Zagreb
Mate Ćurić, časnik HV-a, Slavonski Brod
Mijo Ćurić, publicist
Sanja Ćurić, dipl. oec.
Janira Ćurin, writer, Buenos Aires
Katica Ćurković, oec., Zagreb
Kristina Ćurković, studentica teologije, Split
Neven Ćurković
Antonija Ćutić, glumica, Zagreb
Ante Ćutić, dipl. ing. Buenos Aires
Krešimir Ćuže
Marija Dadić, nastavnica
Ana Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Krešimir Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Christian Damianich, Buenos Aires
mr. sc. Andrea Dasović Buljević, dr. med., Zagreb
Ivanka Debenjak Magas, dr. med. internist u mirovini, Pariz, Francuska
Aleksandar Debenjak, dipl. ing. šumarstva u mirovini, Pariz, Francuska
Griselda Elsa Dedovic, jubilada, Buenos Aires, Argentina
Sanja Delač Petrović, Vukovar
Josip Delaš

Dragica Deletis
Mladen Deletis
don Ivan Delić, Omiš
Josip Delić, vozač, Split
Josipa Delić, ekonomist, Split
Milena Delić, trgovac, Split
Tomislav Delić, listonoša, Split
Andrija Depolo, Korčula
Inga Depolo Bučan, dr. dent. med.
Zlata Derossi, profesor
Josip Deškin, dipl. ing.
Ivana Desulovich, monitora Eckerd Peru, Piura, Peru
Sime Deur, São Paulo, Brazil
Gustavo Diaz, Bs. As. Argentina
Davor Dijanović, novinar, publicist
Radojka Divić, nastavnica, Makarska
Valter Dobra, Žirje
Renata Dobrić, knjižničar, Kaštela
Ana Dobrina, student
Stella Dobrina
Tonka Marija Dobrinić Visković, Makarska
Drago Dodig, Brampton
Marica Dodig, Brampton
dr. Ivanka Dodig-Bravić, liječnik obiteljske medicine, Trilj
Jelena Dodig Markota
Marina Dojčić Horvat, Zagreb
Dragi Ante Doljanin, povratnik iz Australije, električar, sad radi u Sydneyu
Blaženka Doljanin
Ivan Doljanin
Ljuba Doljanin
Marija Doljanin
Mila Doljanin
Nevenka Doljanin
Vedran Doljanin
Ivana Domakus, ekonomist, München
Mirko Domakus, ekonomist, München
Ivana Domazet, referent
Gonzalo Domic, Periodista e Ingeniero MBA en Finanzas, Santiago, Chile
Ivo Dominis, Zadar
Ankica Domitrović, građevinski tehničar, Ogulin
Ivica Domitrović, autoprijevoznik, Ogulin
Ivan Domitrović, student, Zagreb
Josipa Domitrović, dipl. ing., Zagreb
Dubravka Dorbola Ceković, Sisak

Miroslav Dorešić
Mile Došen, Mississauga
Vesna M. Došen, Hamilton, Kanada
Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada
prof. Ms. Felipe Epprecht Douverny, pravnik, São Paulo, Brasil
Franjo Dragaš, teolog i pisac
Ana Dragičević, novinarka Slobodne Dalmacije – dopisništvo Makarska
Nevenka Dragićević, Mississauga
Vlado Draženović, umirovljenik, Brisbane, Australija
Vojka Draženović, umirovljenica, Brisbane, Australija
Emilija Dražić, voditelj prodaje i koordinator izdanja na rotaciji, Slobodna Dalmacija d.d.
Ante Drmić, kemijski tehničar
Anka Drnasin, dipl. oec.
Antun Drndelić, novinar, dipl. ius. u mirovini
P. Daniel Antonio Dropulich, Sacerdote Católico, Buenos Aires, Argentina
prof. Tomislav Držić, dipl. novinar
Kristina Dugan, računovođa, Zagreb
Ivana Dugandžić Grković, dipl. iur.
prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. vet. med., Zagreb
prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Branko Dukić, dr. med., Zadar
Mario Dukić, dipl. oec., Split
fra Tomislav Dukić
Viktor Dukić, elektrotehničar, Košute – Trilj
Marija Dundic
Drago Duvnjak, dipl. ing. građ. Osijek
Hrvoje Duvnjak, strojarski tehničar, Zagreb
Krešimir Duvnjak, dipl. ing. apsolvent filoz. i relig. kulture, Zagreb
Marko Duvnjak, prof., ravnatelj Gimnazije, Sinj
Mirela Duvnjak, viša kustosica
Davorin Dužević, dipl. oec., Makarska
Ivica Dužević, oec., Makarska
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar – psihoterapeut, Makarska – Split
Božidar Dvojković, zubni tehničar
dr. dent. med. Dragutin Dvojković
Vlatko Dvojković, ing. elektrotehnike i zubni liječnik
dr. Tomislav Djurasovic
Ivan Dzal, jubilado, Buenos Aires, Argentina
Stjepan Džal, umirovljenik, Bahía Blanca, Argentina
Ante Džanko
Ferdo Džeba, Acton
Terezija Džeba, Acton

Marija Đapić, odgajatelj
Marija Đonlić, Split
Nikola Đuretić, književnik
Bosiljla Egredžija, Mississauga
Drago Egredžija, Mississauga
Igor Erceg
Snježana Erceg, umna znanstvenica, procesni sociolog, filozof, Hannover, Njemačka
Zvonko Erceg
fra Vlado Ereš
George Erić, Mississauga
Janja Erić, Mississauga
Branko Ezgeta
Daniela Falkoni-Mjehović, prof. tal. i španj. jezika, Dubrovnik
Katica Fatović, Wasaga Beach
Marcel Fatović, Wasaga Beach
Mario Fatović, Erin
Dario Feldšar, drž. službenik, Slavonski Brod
Mario Ferenc, fotograf, Osijek
Ivan Filipović, pomorac
Mirna Filipović-Koscec, dipl. ing. kemije u mirovini
Zoran Filko, keramičar
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Jasna Finka
Davor Fintić
Esteban Fiolic, electricista, Buenos Aires, Argentina
Hilda Marija Foley, California, USA
Marlene Franasovic
dr. Sanda Franic, psihijatar, Oslo University Hospital
Ante Francetić, Stoney Creek, Kanada
Štefanija Francetić, Stoney Creek, Kanada
Lic. Tomás Frkovic, dipl. lic., educador, Argentina
Magister Tomislav Frkovic, direktor Katoličke škole u Buenos Airesu, Argentina
Anita Fuentes Eldan, abogada, Rancagua, Chile
Mladen Funtek
dr. Rajko Fureš
Antonia Gabela
Ružica Gabriel, Zagreb
Marica Gagro, Georgetown
Mile Gagro, Georgetown
Aldo Gaikowski Hijo, mecanico, Buenos Aires, Argentina
dr. med. Anđelka Gajšak Špančić
s. Anđelka Galić, Školska sestra franjevka, Zagreb

Boro Galić
Dragan Galić
Dragan Galić, Široki Brijeg
Gordana Galić, dragovoljac HVO-a, domaćica, Split
Iva Galić, student
Ivan Galić
Ivan Galić, dipl. ing. građ., Mostar, Bosna i Hercegovina
Ivan Galić, službenik, Zadar
Josip Galić
fra Klement Galić, Tomislavgrad
Marija Galić
Marija Galić, student
Marijan Galić
Marinko Galić
Mira Galić
Mirjana Galić
Mladen Galić, dragovoljac DR „90“, umirovljeni HRVI, Split
Ruža Galić, Mississauga
Slavko Galić
Tadija Galić
Tomislav Galić, Mississauga
Vesna Galić
Zdenka Galić, službenik, Split
Zoran Galić, odvjetnik
Željko Galić, Split
Branko Galinec, dipl. ing., Ivanec
Dean Ganza, ing. elektrotehnike, Zagreb
Andrija Gašpar, Toronto
Jure Gašpar, Toronto
Max Gašpar, Toronto
Milan Gašpar, Toronto
Dunja Gaupp, Verkaufsmanager, Švicarska
Osvin Gaupp, dipl. ing., Švicarska
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskoga radijskog programa Melbourne
Karolina Gelsomino
Sr. Marcos G. Geres, Sistemas, Buenos Aires, Argentina
Aldo Alberto Gikowski, jubilado, Buenos Aires, Argentina
Nediljko Gilić, Trilj
Ante Gilja, umirovljeni brigadir HV-a, Vinkovci
Boženka Glamuzina, Rogotin
Božidar Glamuzina, Rogotin
Anđelo Glavan
Danica Glavaš
Vlado Glavaš

Ante Glavina, Makarska
Goran Glavina, Georgetown
Mladenka Glavina, Makarska
Ivan Glibić, dip. ing., Zagreb
Ivan Glibota, puk. HV-a u mir. Makarska
Robert Gložinić, Zagreb
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH u mirovini
Marija Gojmerac, dipl. oec., Zagreb
Zdravko Gojmerac, Zagreb
Tomislav Golić, student
Darko Gorenec
Jaime Gospodnetic, Tecnico en explosivos mineros, Calama, Chile
Dánitza Gospodnetic Escribano, dvojezični administrativna tajnica, Bogotá, Colombia
Ado Grah, umirovljenik, Buenos Aires, Argentina
Alejandro Grah, Ingeniero Electrónico, Buenos Aires, Argentina
Fernando Grah, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Maximiliano Grah, Técnico Informático, Buenos Aires, Argentina
Sanja Grabarević, dr. dent. med., Zagreb
Frano Grbavac, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grbac, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Ivan Slobodan Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia
Josip Grbavac, student, Zagreb
Ljubica Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia
Ljubo Grbavac, Forest 2428.N.S.W. Australia
Mate Grbavac, student, Zagreb
Milan Grbavac, Makarska
Silvije Grbavac
Dario Grbec, kapelnik, Zagreb
Miroslav Grbeša
Nenad Grbeša
o. Viktor Grbeša, ocd
Anton Grbin, Mississauga
Vera Grbin, Mississauga
Enio Grdović, Zadar
Barbara Gregurić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Stanko Gregurić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Ana-Marija Grgas, prof. njemačkog jezika
Josip Grgić
Marko Grgić, Osijek
Renata Grgić
Stjepan Grgić, Toronto, Canada
Josip Grmača, član predsjedn. Autohtone hrvatske stranke prava
Pava Grmoja, profesor engleskoga i francuskoga jezika

Nikola Grmoja, profesor povijesti i sociologije
Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina
Vitomir Grozaj, vojni umirovljenik, časnik Hrvatske vojske
Miroslav Grubelic, urban planner, Caracas, Venezuela
Vladimir Grubešić, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grubić, ekonomist, Zadar
Nado Grubić, dipl. iur., Zadar
Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik „Hrvatskog društva polititičkih osuđenika", Podružnica Zagreb
Ljubica Guberac
Slavko Guberac
Ana Gudelj, prof. mat. i inf.
Antonija Gudelj, mr., akad. grafičar-slikar, Slavonski Brod
Lea Gudelj, Makarska
Regina Gudelj, Zmijavci, Imotski
dr. Ljilja Gulić, liječnik-psihijatar, Zagreb
Maria Rosa Habunek, ama de casa, Buenos Aires, Argentina
ing. Dragica Hadrović, tajnica Hrvatsko talijanske Udruge Rim, umirovljenica
Miroslav Hamš, poduzetnik, Zagreb
Gordana Hanžić
Esteban Mirko Hasenay, elektrotehničar, Buenos Aires, Argentina
mr. sc. Dragan Hazler, Slunj i CH-Basel
Bernardica Heček, student
Ljubica Heček, tekstilna radnica
Vladimir Heček, učitelj razredne nastave
mr. sc. dr. Renata Heinzl, Zagreb
Danica Henić, kućanica, Zadar
Nada Herceg, Brampton
Vince Hergovich, gradonačelnik Plajgor/Ólmod, Mađarska
Nicolás Juan Herencic, Licenciado en Ciencias de la Información y Opinión, San Isidro, Argentina
Petar Hinić, predsjednika Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik
Ljiljana Hodak, Sesvete
Martina Hodak, Sesvete
Mateja Hodak, Sesvete
Stjepan Hodak, Sesvete
Anđela Hodžić, professor
Elamer Hodžić, student
Bernarda Holjevac, dipl. iur., Zagreb
Sr. Ernesto P. Horvat, martillero publico nacional, Cordoba, Argentina
Stjepan Horvat, Hamilton
Timea Anna Horvath, novinarka, Mađarska
Franjo Horvatić, dipl. oec.

Anđa Hrkać, Oakville
Branko Hrkač, samostalni likovni umjetnik
Dra Barbara Hrzina, abogada, Buenos Aires, Argentina
Kristina Hublin, studentica
Sanjin Hublin
Stella Maris Hubmayer, Ama de casa, Buenos Aires, Argentina
Ana Marija Hunjadi, oec., Zagreb
Vanessa Hunjadi, student, Zagreb
Vlatka Husnjak
Marija Hutinski, Varaždin
dr. Mladen Ibler
Anđela Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Ante Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Ines Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Mia Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Josip Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Stipan Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Vlade Ivančić, Acton,Onatario, Canada
Dragica Ivančić Vukadin, slobodni umjetnik
Kristina Ivanković
Paul Ivanković, Mississauga
Ivica Ivanušec, Đakovo
Ivana Ivanušec, studentica, Đakovo
Stjepan Ivanušec, med. tehničar, Đakovo
Terezija Ivanušec, domaćica, Đakovo
Patrik Ivanusić, B. Sc., München, Njemačka
Josip Ivka
Jozo Ivkovic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Drina Jackanić, Melbourne, Australia
Nada Jačmenica, dr. med.
Anka Jadrijević, prof. fizike
Mariana Jajcević, Ama de Casa, Argentina
Šime Jakelić, inženjer elektrotehnike, Zagreb
Ivan Jaklin, dipl. ing. geot., Varaždin
Ilija Jakobović, poljoprivrednik – umirovljenik, Đakovo
Ruža Jakobović, domaćica, Đakovo
Tomislav Jakobović, viši medicinski tehničar, Đakovo
Verica Jakobović, ekonomski tehničar, Đakovo
Tereza Jakšić, Waterdown, Kanada
Walter Jakšić,Waterdown, Kanada
Oljeg Jamnicky
Ivan Janacek
Zoran Janacek, prof.
Verica Janacek, dipl. ing.

Dražen Janeš, umirovljeni dočasnik HV-a
Miroslava Janković
Dragan Januš, tapetar
Stella Jasprica, Rosario, Argentina
Damir Javoran, aviomehaničar, Zagreb
Vjekoslav Jazbec, liječnik
Branko Jazić
Jurana Jelačić, dr. vet. med.
Ivica Jelić, ugostitelj
Neven Jenjić
Marko Jerčinović, diplomirani inženjer fizike, Zagreb
Marinka Jerić, med. sestra, Zadar
Ante Jerkan
Dragica Jerkan
Mirjana Jerkan
Mladen Jerkan
Krešimir Jerković, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Božidar Jerkunica, umirovljenik
Joško Jež, umirovljenik
Ana Jokić, Mississauga
Stipe Jolić, diplomirani teolog, vjeroučitelj
Petar Josipović, samozaposlen
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike, Slavonski Brod
Ana Jović, dipl. ing. građ., Umag
Josip Jović, kolumnist i publicist
Kristina Jozic, student
Zvonimir Jozic
Jelena Jozipović, studentica
Marija Jugović, Ngunnawal, Australia
Damir Juka, Mostar
Dario Juka, Mostar
Darko Juka, književnik i novinar, Mostar
Marinka Juka, Mostar
Marko Juka, Mostar
Ana Jukić, prof. hrvatskog jezika i književnosti, Vukovar
Branimir Jukić, prof., Split
Drago Jukić, prof., Split
Miro Jukić
Sanja Jukić, dipl. oec., Zagreb
Slavko Jukić
Stanko Jukić, dipl. iur., Split
Ankica Jurak dipl. ekonomist
Mato Jurakici, bravar
Francisco Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina

Jorge Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Milan Jurčić, Georgetown
Ante Juričev-Sudac, dipl. ing.
Josip Juričev-Sudac, student
Josipa Juričev-Sudac, dipl. ing.
Lucija Juričev-Sudac, student
Luka Juričev-Sudac, mag. ing.
Ankica Jurić, upr. pravnik
Davor Jurica, poduzetnik iz Pule
Irena Jurica, poduzetnik
Marija Jurica, umirovljenik
Petar Jurica, umirovljenik
Mirjana Juričić, Zürich, Schweiz
Radoslav Jurić, ST.Albans, Vic. Australia
Mario Jurin dr. med. internist
Ivan Cristian Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires, República Argentina
Juan Pedro Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires, República Argentina
Robert Jurišić
Darinko Jurković
Zlatar Jurković
Zlatko Jurković
Andelko Jurun
Hrvoje pl. Kačić-Alesić, visoki samostalni komercijalist, Zagreb
Zaviša Kačić-Alesić, profesor povijesti i indologije, Marija Gorica
Davor Kaić
Damir Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini
Marija Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini
Mladen Kaldana, diplomirani povjesničar
Martin Kamber, Toronto
Ante Kanaet
Domagoj Kanis, kuhar, elektrotehničar, Sarvaš
Kata Kanis,VKV kuharica, Sarvaš
Ante Kapitanović
Edo Karaban, mag. med. biochemie, Trogir
Marijan Karabin, prof., hrvatski književnik
Mile Karakaš, Toronto
Marija Kasalo, Oakville
profesor Kazimir Katalinić, političar, autor nekoliko političkih knjiga, Argentina
Ivan Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.
Slavko Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.
Snježana Kaurinović, voditelj maloprodaje
Ankica Kekez

Katija Kekez, nastavnica
Marija Kekez
Smilja Kekez
Luka Kelava
Nada Kelava, med. s.
Ante Kelić
Dana Kelić
Hrvoje Kelić
Ivana Kelić
Katarina Kelić
Marija Kelić
Mirko Kelić
Ruža Kelić
Marko Kežić, Heidelberg, Njemačka
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
Federico Kisic, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Branko Klanac, umirovljenik, Zadar
Ivan Klarić, umirovljenik
Tonći Klarić, B. Sc., Guarantee Inspector
Tereza Klier, službenica u uredu za mirovine, Njemačka
Stjepan Klinčić, dipl. oec., Zaprešić
Nikola Knez, Corpus Christi, Texas
Đuro Knezičić, umirovljenik
Gordana Knezović
Jure Knezović
Kristina Knezović
Mate Knezović, odvjetnik, predsjednik Obiteljske stranke i Građanske inicijative MORE JE KOPNO
Anđelka Knežević
Zdravko Kodžoman
mr. sc. Bože Kokan, Split
Pavao Kokanović, Toronto
Ružica Kokanović, Etobicoke
Josip Kokić
Josip Kokić, dipl. ing. naftn. rud.
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Frane Kolak, Zagreb
Nada Kolak, doctor, Sydney, Australija
Maria Kolakovic, licenciada en publicidad, Buenos Aires, Argentina
Siniša Kolarić, Novi Zagreb
Vilim Kolarić, dr. med. subspec, pulmolog, Ivanec
Anđelka Kolić
Barbara Kolić, Hamilton

Darko Kolić, član uredništva Društvenih obavijesti glasilo Hr. kulturne zajednice Švicarska
Ivica Kolić
Marica Kolić, referent, Drežnik Grad
Nikola Kolić, poljodjelac, Drežnik Grad
Stjepan Kolić, Hamilton
Ivanka Koller-Štefančić, Zagreb
Karlo Kolonić, dipl. oec., Zagreb
Marija Komar
Anastazija Komljenović, prof. hrvatskog jezika i komparativne književnosti, Velika Gorica
Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice, Srima
Ivan Kondža, Tučepi
Joško Kontić
Damir Ivan Konjevod, mag. inf.
Mijo Kopacevic, CNC-mechaniker
Držislav Korade, dipl. ing. prometa
Krešimir Korade, dipl. teolog
Miroslav Korman, umirovljenik
Ivka Korunda, umirovljenik
Nikola Korunda, umirovljenik
Zdenko Korunda, dr. med., Florida
Sanja Korunda Papes, aps. FFZG
Srecko Kos, dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb
Josip Kosović, prof., Split
Anita Kostelac, Contadora Pública (U.B.A) Capital Federal, Pcia, De Buenos Aires,Argentina
Jasna Kostelac de Anda, abogada, Buenos Aires, Argentina
Vesna Kostanjevečki
Ivan Kostrenčić, Australia
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Nada Kotromanović, med. s
Alen Kovač, student
Ante Kovač, dipl. ing. geodezije
Danijel Kovač, Audio Visual Services, Infrastructure Services, The Australian National University, Australia
Dominik Kovač, Network Engineer, Canberra, Australia
Marija Kovač, Offenbach
Mathew Jake Kovač, Mississauga
Stjepan Kovač, prevoditelj, Zagreb
Ana Kovačević Pilepić, mag. ing. aedif, Viškovo
Mate Kovačević, novinar i publicist
Mato Kovačević, poštar
Kata Kovačević, umirovljenica, Brisbane, Australija

Slavko Kovačić
Cindy Kozina, Acton
Stanislav (Sam) Kozina, Acton
Kata Kozulj, umirovljenica, Brisbane, Australija
Andjelina Krakan, Švicarska
Barbara Krakan, Švicarska
Filip Krakan, Švicarska
Milica Krakan, Švicarska
Domagoj Kralj, dipl. ing.
Željko Kralj, Stuttgart – Monteur
Jadranka Kraljević
Nikola Kraljević, Weston
Zdenko Kraljik, umirovljeni časnik HV-a
Vjekoslav Kranjčec, student, Krapina
Jandre Kranjčević, Toronto
Marija Kranjčević, Toronto
Zlatko Krascić, Zlatar Bistrica
Juan Mateo Kravic, escritor, Buenos Aires, Argentina
Ante Krišto informatičar, prof.
Ante Krišto, Mississauga, Kanada
Krešimir Krivdić, prof. filozofije i religijske kulture, dipl. kateheta, ravnatelj OŠ
Jasna Krizmanić-Zaharov, viša med. sestra u mirovini, Đakovo
Ivan Križan, Toronto
Ana Križanac, umirovljenica, Vođinci – Vinkovci
Branko Križanac, vozač, Zagreb
Fran Križanac, student, Sesvete
Ilija Križanac dipl. kriminalist, Sesvete
Ivan Križanac, student, Sesvete
Ivan Križanac, umirovljenik, Vođinci – Vinkovci
Ivka Križanac, carinska službenica, Vinkovci
Jakov Križanac, dipl. ing., Sesvete
Marija Križanac, prof., Sesvete
Marina Križanac, mr. oec., Vinkovci
puk. Mato Križanac, Novi Zagreb
fra Mijo Križanac, redovnik, Mostar, BiH
Monika Križanac, student, Vinkovci
Nikola Križanac, dipl. oec., Vinkovci
Rozimila Križanac, časna sestra, Međugorje, BiH
Vesna Križanac, umirovljenica, Sesvete
Branka Križanić, dipl. ing., Karlovac
Mladen Križanić, dipl. ing., Karlovac
Božidar Krstulović, dr. med., spec. anesteziolog, Rijeka
Željka Kršinić Medić, Split
Daniel Kruhek, ing. brodogradnje, Zagreb

Marija Kruhek, prof. engleskog i ruskog
Monika Kruhek, magistar financija, Zagreb
Sandra Kruhek, student
Stjepan Kruhek, prof. filozofije i njemačkog
dr. Petar Kružić, stomatolog, Stuttgart
Marijan Krznarić, Oakville
Irena Kuharić, mr. pharm.
Zvonimir Kuharić, dipl. ing. strojarstva
Ivan Kujundžić, Mississauga
don Vjenceslav Kujundžić, svećenik, Split
fr. Ante Kukavica, redovnik – svećenik u mirovini
Maja Kukić, prof.
Ante Kunek
Alma Almira Kunst, dipl. polit., Zagreb
ing. José Eduardo Kunstek P, Ganadero; Santa Cruz de la Sierra Bolivia
Ana Kurevija, odgojiteljica, Zagreb
Ante Kurevija, umirovljenik, Zagreb
Stana Kurevija, umirovljenica, Zagreb
Joško Kurobasa
Sergio Kurte, Químico Universidad Católica de Chile, Gerente Servicios Internet Ltda, Santiago, Chile
dr. Roberto Kukurelo Neyra, Cirujano Dentista, Lima, Perú
Jaquelina Kuscich, economist, Buenos Aires, Argentina
Miroslav Kušek, dipl. iur., Zagreb
Žaklina Kutija, prof., Zadar
Mandica Kutle, poslovne funkcije, Služba računovodstva
s. M. Aurelina Kutleša
Marija Kutleša, Georgetown
Mijo Kutleša, Georgetown
Branka Kuzman, Rogotin
Marinko Kuzman, Rogotin
Boris Kuzmanovic, umirovljenik, Greendale, Wisconsin, USA
Goran Kvesić, Mississauga
Luca Kvesić, Mississauga
Rajko Kvesić, Mississauga
Selena Kvesić, Mississauga
Tanja Kvesić, Mississauga
Marvin Labas, Mississauga
Nada Lah, umirovljenica, Zagreb
Fridrik Lah, umirovljenik, Zagreb
Želimir Lah, dipl. povjesničar, Zagreb
Krešimir Landeka, student
Marko Landeka, profesor, Vinkovci
Nada Landeka

Marijana Lapaine, prof., Zagreb
Ilija Lasić, skladištar, Velika Gorica
Krešimir Lasić, trgovac
Slavica Lasić, umirovljenik, Velika Gorica
Kaja Latinčić, Mississauga
Ivan Lauc, Brampton
Sjenka Lauc, Brampton
Zora Lauc, Brampton
Milan Lažeta, dipl. ing. rudarstva
Nevenka Lažeta
Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
Marko Lebić, Zürich, Svicarska
Jerko Lebo, dipl. ing. građ.
Jozef Lehrmajer, umirovljenik, München
Allen Leko, Mississauga
Blago Leko, umirovljenik, Zagreb
Christopher Leko, Mississauga
Daniel Leko, Mississauga
Denny Leko, Mississauga
Helen Leko, pomoćni administrator, Zagreb
Iva Leko, text. tehničar
Jadranka Leko, Mississauga
Marko Leko, veterinarski tehničar
Mile Leko, site manager, Sunnybank, Australia
Mladen Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngunnawal, Australia
Paulina Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngunnawal, Australia
Vladimir Leko, Mississauga
Zvonimir Leko, Mississauga
Miroslav Lelas, Split
Marito Mihovil Letica
mr. sci. Šime Letina, publicist, Washington, DC
Gabriel Lettinich, electricista, Buenos Aires, Argentina
Ante Martin Leto, dipl. oec., Zaprešić
Nenad Lihtar, BScEE, Managing director
Markus Lima, Brampton
Melisa Lima, Brampton
Miguel Lima, Brampton
Nason Lima, Brampton
Petar Liović
Jelena Lipnjak, studentica, Bern, Švicarska
Sanja Lipnjak, Zagreb, profesorica njemačkog jezika i povijesti umjetnosti
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Ana Lodomerski, umirovljenik
Ankica Lojkić, soc. radnik, Daruvar

Mladen Lojkić, publicist, Daruvar
Božo Lončar, dr. med. dent.
Daniela Lončar, prof. eng. jezika
Jelena Lončar
Ljubica Lončar, Makarska
Franjo Lončarević, dr. med.
Đurđica Lopac, Senj
Fabian Lovoković, J.P. Editor, author, publisher, Sydney, Australia
Neda Lovričević, dipl. ing. mat.
Kazimir Lovrić, dipl. ing. drvne tehnologije, dopisnik Večernjeg lista za Švicarsku
Niko Lozančić, Toronto
Anita Lozo, Split
Ante Tonči Lozo, Split
Marija Lozo, domaćica, Slavonski Brod
Angie Luburic, novinar, Brisbane
Ankica Luburić, Oakville
Mile Luburić, Oakville
Ivan Lucić, mesar
Danijel Lucić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
Franjo Lučić, prof. njemačkog jezika, Zagreb
Franjo Lučić, Mississauga
Ivan Lučić, Dolac Donji
Ivica Luetić, novinar, Split
Tomislav Lukačević, dipl. ing. elektrotehnike, Zaprešić
Željko Lukašević, dipl. ing., Zadar
Andja Lukenda
Dalibor Lukenda, poduzetnik, Osijek
Darko Lukenda
Filip Lukenda
Ivan Lukenda, soboslikar & ličilac (Njemačka)
Jozo Lukenda, umirovljenik (Njemačka)
Krunoslav Lukenda, dipl. oec., (Njemačka)
Ivo Lukić, telog
Ksenija Lukić, dipl. oec., Osijek
Rade Lukić, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa u Austriji
mr. sig. Ivan Lulić
Vladimir Lušić, bivši novinar/urednik australske državne/javne televizije SBS i dobitnik nagrade „Zlatni sudački čekić“ za „izvrsnost u istraživačkom TV novinarstvu“)
Ivica Ljubanović, autoprijevoznik, Hrvatski Leskovac
Matija Ljubanović, geodetski tehničar, Hrvatski Leskovac
Mato Ljubanović, cestar, Tounj
Ružica Ljubanović, ekonomski tehničar, Tounj

Ružica Ljubanović, čistačica, Hrvatski Leskovac
Blaženka Ljubović
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb
Mate Ljubičić, dipl. oec
Mladen Ljubičić
Marcelo Juan Ljubich, Ciudad de Río Cuarto, Argentina
Ante Ljubić
Rade Ljubić
Zoran Ljubić, prof., Split
Ana Ljulj, professor, Windsor Ontario Canada
Jakov Ljuj, umirovljenik, Windsor Ontario Canada
Matija Maček, ekonomist, Velika Gorica
Ivana Madunić, oec., Tomislavgrad
mr. prof. Ivanka Madunic-Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
Melita Mađer, dipl. oec., Zagreb
Berislav Mađor, ex nogometaš i nog. sudac
Blanka Mađor, učiteljica
Gordana Mađor, studentica geodezije
Marija Mađor
Mirjana Mađor, studentica sociologije i kroatistike
Mirko Mađor
Snježana Mađor
Dražena Mađor Božinović
Jozo Mađor Božinović
Nikica Mađor Božinović
Mira Magaš
Marko Magdalenić, prof., predavač na KBF-u
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Nikola Mahin, elektrotehničar
Douglas Majetic, engineer, Caracas, Venezuela
Diana Majhen
Hrvoje Majhen, dipl. ing.
Goran Majić, Munchen
Mirjana Majić, učiteljica u mirovini, narodna pjesnikinja za hrvatsku istinu
Mirjana Majnarić,računovođa u mirovini
Marijan Majstorović, novinar, publicist i izdavač
Saša Makovec, dipl. ing. elektrotehnike
mr. sc. Bogdan Malešević, književnik, urednik časopisa Zlatno pero i biblioteke Dvaju Srdaca
fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima
Tanja Malkoč, trener odbojke, Marija Magdalena, Donja Pušća
Maša Malovan
Mijo Maljković, inovator

Radica Maljković, text. tehničar
Ivanka Mamić
Petar Mamić, profesor
Ankica Mandarić, dipl. oec., vojni umirovljenik, s činom satnika, Mostar
Živko Mandić, urednik, Budimpešta
Maja Maras, student, Split
Bogumil Marčeta, umirovljenik, Split
Mirjana Marelić, prof, Korčula
Josipa Maretić
Joško Maretić
Marijana Maretić
Ivan Margit, dipl. ing. el.
Andrija Marich, industrijalac, Cleveland, SAD
Bozo Marić, München, Njemačka
Branko Marić, Oakville
Darinko Marić, Mississauga
Marko Marić, dipl. ing. strojarstva, Njemačka
Mijo Marić, predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa u Njemačkoj
Mila Marić, Mississauga
Miljenko Marić, profesor filozofije i sociologije, Trilj
dr. Radoslav Marić, M. D., (retired), ACOG, FLEX, ECFMG, LMCC, Founder and CEO of AMCRO ENTERPRISES, Inc., ANSONIA, CT, USA
Željka Marić, Slavonski Brod
mr. sc. Ivan Marijanović
Ljubica Marinčić, Mississauga
Mila Marinčić, Oakville
Miroslav Marinčić, Oakville
Dijana Marinić, Zadar
Marin Marinić, Zadar
Santiago Marinkovic, empresario, Buenos Aires, Argentina
mr. sc. Nedjeljko Marinov, Primošten, ravnatelj OŠ
Vladimir Marinovic, romanopisac, Cartagena de Indias, Colombia
Dragica Marjanović, tekstilna radnica u mirovini, Pula
Ljuba Marjanović, Brampton
Pejo Marjanović, Brampton
Vjekoslav Marjanović, iur. u mirovini, Pula
Slobodan Markić, P. Eng., Toronto
Ivica Markota, ing., hrv. časnik
Boze Markovic, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Judit Marković
Josip Ivan Markovinovic´ Ramos, maestrista en administracion/ funcionario public, Lima, Peru
Ivo Markulin, kap. d. pl., Preko
Manda Markulin, učiteljica

Darko Markvart, MEng Aeronautical Eng, London, UK
Zrinka Marović
Carlos Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Catalina Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Claudio Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Josip Maršić
Ankica Martek rođ. Ćuk, umirovljenica, Zagreb
Tomislav Martek, strojarski tehničar IV. stupnja, Zagreb
Anita Martinac, dipl. iur, Mostar
s. Borislava Ana Martinović, Školska sestra franjevka, Zagreb
Marica Martinović, umirovljenica, Zagreb
Ružica Martinović-Vlahović, dr. med., specijalist psihijatar, OB Slavonski Brod
Marko Marunica
Ante Marušić, dr. med.
Frano Marušić, dipl. ing. elektrotehnike
Iva Marušić, student
mr. sc. Koraljka Marušić, dr. med.
Stipe Marušić, ing. telekomunikacija, Split
mr. sc. Zvonko Marušić, dr. stom., spec. ortodont, Zabok
Ana Maslać, referent, Velika Gorica
Andrijana Maslać, diplomirani novinar, Velika Gorica
dr. Branka Maslać, spec. pedijatar, Zagreb
Cvjetko Maslać, ugostitelj, Zagreb
Đurđica Maslać, cvjećarica, Zagreb
Đuro Maslać, student, Zagreb
Filip Maslać, student,Velika Gorica
Gordana Maslać, kućanica, Velika Gorica
Ivan Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Ivana Maslać, student, Velika Gorica
Jakov Maslać, poduzetnik, Zagreb
Lucijan Maslać, stručni suradnik, Velika Gorica
Luka Maslać, diplomirani pravnik, Velika Gorica
Mato Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Marija Maslać, kuharica, Velika Gorica
Marinko Maslać, ugostitelj, Zagreb
Marijana Maslać, trgovac, Zagreb
Marko Maslać, student Zagreb
Marko Maslać, student Zagreb
Mirjana Maslać profesor, Zagreb
Mirko Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Miško Maslać, umirovljenik, Gates Mills, Ohio, SAD
Mato Maslać, student, Velika Gorica
Nedjeljko Maslać, referent, Zagreb
Pero Maslać, ugostitelj, Velika Gorica

Senka Maslać, referent, Velika Gorica
Tomislav Maslać, dipl. ing., Zagreb
Vide Maslać, poduzetnik, Zagreb
Ivo Matanović, ing., predsjednik Zdruga udruga Hrvatskih političkih uznika RH iz inozemstva, predsjednik Udruge Hrvatskih pravoslavnih vjernika
Ivo Mašina, umirovljenik, Mentor, U.S.A.
Marin Mataga, student Građevinskog fakulteta, Zagreb
Dubravka Matanić, dipl. oec., Zagreb
Anela Matanović, ekonomski tehničar
Josip Matanović, mehaničar
Mara Matanović, umirovljenica
Marko Matanović, umirovljenik
Ante Matas
Nenad Matas
Ivan Matarić, prof.
Ivan Matas
Kata Matas
Vlade Matas, prof., viši savjetnik AZOO-a, Split
Jure Matasić, Mississauga
Tatjana Matasić, Mississauga
Marijan Matek, prof., službenik, Zadar
Stanko Matesić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Vesna Matešić, nastavnik, Zadar
Karla Matić, student, Zagreb
Marijana Matić, dipl. oec., Zagreb
Marko Matić, pravnik i književnik
Miro Matić, Mississauga
Ružica Matić, Mississauga
Slavica Matić, profesor hrvatskog jezika i književnosti, Osijek
Marija Matić-Tomšić, Mississauga
Zdenka Matijaš, Zagreb
Branko Matijević, d. i. g., Mostar, Bosna i Hercegovina
Nives Matijević, Split
Jelena Matisić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Ivan Matković
Margarita Matković, diplomirana učiteljica
Mile Matković, vatrogasac
Stjepan Matković
Marij Matulina, sociolog u mirovini, Zadar
Milena Matuško, dipl. oec., Zagreb
Mira Matuško, odvjetnica, Zagreb
Mirko Matuško, odvjetnik, Zagreb
Miljana Mazar, dipl. ing., Zagreb
Stjepan Mazar, dipl. ing., Zagreb

Duje Mazić, inženjer pomorstva
Željka Medak, službenik, Zagreb
fra Ante Medi
Jadranko Medić, industrijalac, Cleveland, SAD
don Pavao Medić, umirovljeni župnik, Split
Ivan Medved, Brampton
Marija Medved, Brampton
mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Vjeko Medvidović, ing. građ., Zadar
Ružica Mesić, dipl. oec.
Zoran Meter, nastavnik
Frano Midenjak, dipl. ing. kemijske tehnologije
pukovnik Mirko Mihalinac, Garešnica, gl. polic. insp. u mirovini
David Mihaljević, Brampton
Jadranka Mihaljević, dipl. iur., Samobor
Zoran Mihaljević, Makarska
Vedrana Mihanović, prof., učiteljica hrvatskog jezika
Vlasta Mihavec, dipl. oec., NGO ISTINA
Sr. Boris Petar Mihovilovic Ayala, administrador de Empresas, experto Logistica Antartica, Punta Arenas, Chile
Ivan Mijatović, Brampton
Marija Mijatović, Brampton
Sr. Mario Mikin, Ingeniero, Santiago, Chile
Lic. Castrogiovanni Micolaucih Piero Raúl, Maquinista Naval de Primera-Oficial de la Marina Mercante Argentina, San Pedro, Argentina
Ivor Mikolčević, prof. povijesti, Slavonski Brod
Cika Mikolčić, profesor (engleskog i njemačkog) u mirovini
Zdravko Mikšik, Toronto
Marko Mikulandra, dramski pisac
Bruno Mikulić, Melbourne, Australia
Ivan Mikulić, Hamilton, Kanada
Jela Mikulić, Hamilton, Kanada
Luneta Mikulić, Slavonski Brod
Paulina Mikulić, PhD Candidate, Melbourne, Australija
Slavica Mikulić, Hamilron, Kanada
Igor Milan, Köln
Mario Milan, Köln
Marija Milan, Köln
Zoran Milan, Köln
Vedran Milanović-Litre, dipl. oec., Split
Mijo Milardović, Toronto
Slavko Milardović, Georgetown
Marija Miletić, Milton
Mirta Miletić, studentica

Anica Milicević
Danijel Milicević
Lelio Milicic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Branko Milićević, inovator
Jela Miličević, Canberra, Australija
Vinko Miličević, Canberra
Renato Milić, Zadar
Vjekoslav Milin, Jezera
Marko Milinković, Varaždin
Kristina Milković, Toronto
Roko Milković, mag. politologije
Anđelka Milošević, umirovljenica
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Alenka Mimica, dipl. iur., tajnica Gradske knjižnice Marka Marulića, Split
Luka Mimica, student kiparstva, Split
Mario Mimica, dipl. ing. geografije, Split
Smilja Mimica, prof., Omiš
mr. sc. Ivica Mintas, dipl. ing. građ; sudski vještak
Josip Mioč, Mississauga
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik
Kristina Mioč-Šumelj, Podaca
Ante Mišetić, Makarska
Vladimir Mišković, tokar, Rijeka
Ivica Mjertan, šumarski tehničar, dragovoljac Domovinskog rata, Orahovica
Ivo Mladin, umirovljenik, Split
Marija Mladin, umirovljenica, Split
Milivoj Mlikota, građevinski tehničar, Split
Marija Mlinar, umirovljenica HV-a, Petrinja
Ana Mocnaj, profesorica
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Pedro Modric, fabricante, Buenos Aires Argentina
Ninoslav Mogorović, klub hrvatskih povratnika iz iseljeništva „Krasna zemljo“, Pula
Anđelko Mornar, branitelj, Split
Mirella Mornar, dipl. ing biologije, Split
Ankica Moro, Gala-Sinj
mr. Ante Moro, politolog, München
Marinko Moro, porezni savjetnik, München
Marius-Nikola Moro, student, München
Marija Moro-Visak, porezni savjetnik, München
Sergej Morsan, bivši veleposlanik, predsjednik Hrvatskoga diplomatskog kluba
Ivo Mozara, ak. slikar, Makarska
Ivan Mrčela, Jastrebarsko
Senko Mrkić

Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Iva Mršić Felbar
Anita Mucak, dipl. oec.
Miro Mucić, ekonomist-računovođa, Makarska
Edi Mudronja, samostalni filmski autor
Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
Jure Murgić, Mississauga
Tvrtko Andrija Mursalo, FIMMM, veleposlanik u m.
Domagoj Musa, Sarajevo
mr. sc. Ivan Mustać, zastupnik Hrvatskoga sabora u mirovini
Melita Mustapić, Makarska
Ivan Mužić, povjesničar
Branko Ndreca, grafički dizajner
Ante Nekic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Ante Nekić, prof.
Nevenka Nekić, hrvatska književnica
Dubravka Nemeti Žigrović, mr. pharm.
Božena Nevistić, mr. phil., Zagreb
Helena Nevistić, dipl. oec., Zagreb
Ivan Nevistić, mr. phil., Zagreb
Krešimir Nevistić, dipl. ing., Zagreb
Mate Nevistić, poduzetnik, Zagreb
Vlado Nigović, ing. građ., Sisak
Matek Nikolić
Vinko Nikolić, Švicarska
Jagoda Nižić, Mississauga
Jozo Nižić, Toronto
Marica Nižić, Mississauga
Stoja Nižić, Toronto
Šimun Nižić, Toronto
Nena Nezmahen-Korunda, dr. med., Florida
Jasna Nižetić, studentica prava
dr. Nenad Nola, kirurg, Zagreb
fra Bože Norac Kevo
Ana Nosić, dipl. oec., Lovreć
Tomo Novačić, Oakville
Javor Novak, hrvatski publicist
Vladimir Novak, povratnik iz SAD-a
Adrijana Novak-Juka, Mostar
Nevenka Novinc, economist
Palma Njavro, dipl. oec., Zagreb
Jeronimo Domingo Obilinovic Sepúlveda, Corresor de Seguros, Iquique, Chile
Alfred Obranić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Srđana Obratović dipl. oec., Zagreb

Nikola Obuljen, dipl. ing.; bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik, Dubrovnik
Katica Okrugić, Mississauga
Petar Okrugić, Mississauga
Viktoria Oliver, M. Sc.
Filip Omazić, Toronto
Marija Omazić, Georgetovn
Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Dubravko Orlović, zastupnik u osiguranju, Brdovec, Prigorje Brdovečko
Martina Orlović
Marijan Osmak
Gustavo L. Ostojic, Reerencias personales del adherente, Empleado Administrativo, San Jorge (Santa Fe), Argentina
Zorka Ostojic, Administrador Público, Arica, Chile
Vinko Ostojić, publicist, Zagreb
Ema Otero-Ćutić, profesorica engleskog jezika, Buenos Aires
Mato Ozanić, Perth, Australia
Marko Ozmec, Zagreb
dr. Andro Ozretić, Split
Branko Ozretić, dipl. politolog
Ivica Pacarek
Melita Pacarek
Michael Pack, Greenford, Middx, UK
Jakov Padovan, umirovljenik
Mirta Padovan Nakić, prof.
Dragica Palada, odgojiteljica, St. Louis, SAD
Ivan Paladin
Zvonimir Pandžić, dipl. ing. kem. tehnologije
Zvonko Pandžić, viši studijski savjetnik, Würzburg
fra Zlatko Papac, franjevac
Ivica Papes, poštonoša
Hrvoje Papić, dipl. oec., Velika Gorica
Marija Papić, umirovljenica, Velika Gorica
Marija Papić, dipl ing., Sesvete
Mate Papić, poduzetnik, Velika Gorica
Stojan Papić, poduzetnik, Zagreb
Zdravko Papić, komercijalist, Zagreb
mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz., Zagreb.
Marija Papković, dipl. iur., Pušća.
Željko Papković, ing.
Ivo Paradžik, umirovljenik
dr. Ljubica Paradžik, liječnik-psihijatar, Zagreb
Ivana Paravie, Ingeniera, Olavarria, Pcia de Buenos Aires, Argentina
Davor Parlov, ing. el., Split

Elza Parlov
Marija Parlov, prof., Split
Andrea Passadore Šporer, Estudiante de Licenciatura en Nutricion, Empleada Autonoma, Buenos Aires, Argentina
Ana Pašalić. liječnik-spec. obiteljske medicine, Osijek
dr. Berislav Pašalić, Osijek
Iva Pašalić, studentica, Osijek
Jakov Pašalić, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Kaja Pašalić
Marija Pašalić, kućanica, Osijek
Martina Pašalić, apsolvent fizike, PMF Zagreb, Sotin
Tea Pašalić, student medicine, Sotin
Tomislav Pašalić, doktor veterinarske medicine, Čepin
Antonieta Paunovic, profesora de economia, Ciudad de Buenos Aires, Argentina
Elizabeth Pavela, Brampton
Isabela Pavela, Brampton
Ivan Pavela, Mississauga
Mary Pavela, Brampton
Mateo Pavela, Brampton
Neda Pavela, Mississauga
Rosa Pavela, Mississauga
Tatiana Pavela, Brampton
Tiho Pavela, Brampton
Toni Pavela, Mississauga
Zdravko Pavela, Brampton
Ivan Pavelić, Mississauga
Juraj Pavelić, umirovljenik, Zagreb
Tomislav Pavicic, dipl. ing.; sadašnji i dugogodišnji predsjednik Hrvatsko-argentinskog pripomoćnog i kulturnog društva Stjepan Radic, Buenos Aires, Argentina
Augustin Pavičić
Elza Pavičić, São Paulo, Brasil
Ivanka Pavičić
Josip Pavičić, pisac i nakladnik
Tonko Pavičić
Željko Pavičić, dipl. ing. elektrotehnike, Petrinja
Željko Pavičić, dipl. ing. stroj.
Ivan Pavić, dr. med., spec. pedijatar
Ivan Pavić
Spomenka Pavić
Zdenka Pavić, umirovljenica, Zadar
mg. Slavko Pavin, DI, prof. duhovne teologije u miru, Zagreb
Drina Pavković, Waniassa, Australia
Gojko Pavković, Waniassa, Australia

Ivan Pavković, Mississauga
Mladen Pavković, novinar i publicist
Alojz Pavlović, mag. ing. kibernetike, Zadar
Franjo Pavlović, Mississauga
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Barbara Pećarić, student
Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
Srećko Pedišić, Zadar
Jozo Pehar, Mississauga
Mario Pehar, Essen Deutschland
Tatjana Pehar, Essen Deutschland
Mario Pehune, Oakville
Gustavo M. Peirano Mitoš, Ingeniero Civil/ Consultor, Buenos Aires, Argentina
Ankica Pejić, Acton
Dragan Pejić, Acton
Filip Pejić, Acton
Ivan Pejić, Acton
Josip Pejić, Acton
Magdalena Pejić, Acton
Matej Pejić, Acton
s. Mila Pejić, Školska sestra franjevka, Zagreb
John Peric, MD
Marija Peić, dr. med.
Ante Peko, učitelj razredne nastave u mirovini, Split
Mladenka Peko, nastavnica matematike i fizike, Split
Stjepan Penc, predsjednik Hrvatskog nacionalnog fronta, Požega
Ivan Penić
Sretan Penić
Zvonimir Penović, književnik, Split
Rosario Penjak Karaman, arquitecta, Buenos Aires, Argentina
Mario Peranić, Novalja
fra Josip Peranić, duhovni ravnatelj hrvatskog kolektiviteta u Argentini
Juraj Peresin, umirovljenik, Port Moody, British Columbia, Canada
Nadaja Peresin, umirovljenica, Port Moody, British Columbia, Canada
Mirjana Peričić, Zadar
Boris Perić, profesor likovne kulture, Puch, Austrija
Demokrita Marija Perić, Tomislavgrad
Božo Perić, Oakville
Drago Perić, Oakville
Jasna Perić, dipl. pravnik, Osijek
Josip Perić, dipl. ing. šum.
Marjan Perić, ing. informatike, Velika Gorica
Petar Perić, prof. Kaštel Gomilica
Stipan Perić, dipl. oec, Tomislavgrad

Teresa Perinić, Buenos Aires, Argentina
mr. Ante Perković, Rakov Potok
Božo Perković, Brampton
Branko Perković
Danica Perković
Nicolas Esteban Perkovic, chofer professional, Moreno, Argentina
Ivo Perišić, dipl. ing. matematike
Don Pavao Perleta, umirovljeni župnik, Split
Katarina Peročević, studentica
Estefanía Perogna, estudiante universitaria de la Carrera de Filosofía como así también de la Carrera de Abogacía, Soy de Rosario, Santa Fe, Argentina
Tadija Pervan, Mississauga
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i professor
Dragutin Petelka, dipl. ing. strojarstva, Slavonski Brod
Ljiljana Petrak-Gaberščik, prof.
Mira Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada
Vladimir Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada
Drago Petrina, Kitchener
Ante Petrić, umirovljenik
Anthony Petrović, Mississauga
Ivica Petrović, Mississauga
Maja Petrović, Mississauga
Milica Petrović, Mississauga
Josip Petruša, Brampton
Vera Petruša, Brampton
Vesna Petruša, mag. med. biokemije
Nives Petune, Oakville
Christian Pezo, ciudad Temuco, Pais, Chile
Marko Pilepić, struč. spec. ing. aeidf, Viškovo
Vlasta Piližota
Marnela Pintarić
Slavko Pintarić, umirovljeni policajac specijalne jedinice
Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-Hrvatske zajednice za kulturu i sport u Beču, dragovoljac Domovinskog rata, višestruki svjetski prvak u kickboxingu
Nenad Piskač, književnik
Zoran Pištelek, hrvatski branitelj, dragovoljac
Edo Pivčević
Alojz Pižir, Melbourne, Australija
Barbara Pižir, Melbourne, Australija
Katarina Pižir, Melbourne, Australija
Marija Pižir, Melbourne, Australija
fra Martin Planinić
Vatroslav Plejić, umirovljenik

Jelena Ples, Mississauga, Ontario, Canada
mr. sc. don Bernardo Pleše
Emil Pleština
Irma Pleština
Josip Pletikosić
Milica Pletikosić
Stipe Pletikosić
Miljenko Plisić, medicinski tehničar
Ivan Pocrnić, Milton
Josip Podnar, Mississauga
María Silvia Poduje, estadística, Santa Rosa, La Pampa, Argentina
Vladimir Polgar, dipl. ing. elektrotehnike i likovni umjetnik, Ottawa, Ontario, Canada
Ivanka Polić, Jezera
Jasenka Polić Biliško, prof., Hrvatska bašćina, Zagreb
Anita Poljak Bitunjac
Ing. Davorin Poric, predsjednik Hrvatsko-argentinskog kulturnog kluba iz Buenos Airesa, Argentina
Alan Posavac, Toronto
Anne Posavac, Toronto
Boris Posavec, MScEE
Margarita Prado Restovich, Lawyer and Independent entrepeneur, Cali, Colombia
Anica Pranjić, Milton
Stanko Prce, Brampton
Ivan Prcela, M. A., urednik-autor djela Operation Slaughterhouse i Hrvatski Holokaust, Cleveland, Ohio
Marin Prgomet
Marinko Prgomet
Ivan Pribanić, crkveni baritone (pjevač)
Katarina Pribanić, student, Tounj
Katica Pribanić, ekonomski tehničar, Tounj
Nikola Pribanić, strojarski tehničar, Tounj
Valentina Pribanić, studentica, Zagreb
Gojko Primorac, Mississauga
Ivica Primorac, prof., dragovoljac Domovinskog rata, časnik HV-a u m.
Josip Primus, hrvatski branitelj
Mladen Prkačin, hrvatski branitelj, Solin
Mira Prolić, ekonomist
Blaženka Puce, Brampton
Denny Puce, Brampton
Jerry Puce, Brampton
Nikola Puce, Brampton
Anton Pucko, Laz

Krešimir Puklavec, dipl. ing.
Danimir Pulfer, estudiante de Sociología, Buenos Aires, Argentina
Ivan Pulfer, estudiante ingeniería, Buenos Aires, Argentina
José Mariano Pulfer, director de cine, Buenos Aires, Argentina
Maia Pulfer, estudiante historia, Buenos Aires, Argentina
fra. Marko Puljić, Norval
Marijan Puljiz, prof., ravnatelj gimnazije
Josipa Punda, studentica
mr. Andro Purtić, Beč, Austrija
Gita Pušić, magistra farmacije u mirovini, Split
Klaudijo Putica, Krvavac
Petar Putnik
Andrea Radan
Ivan Radan
Smiljana Radan
Mira Radičević, dipl. oec.
Sanja Radinović
Ivan Radišić, Oakville
Marko Radišić, Milton
Mary Radišić, Oklville
Slava Radišić, Milton
Mladen Radman
Ivica Radonić, Toronto
Jorge Luis Radonić, Comerciante,Hurlingham, Buenos Aires, Republica Argentina
mr. sc. Marija Radonić, spec. ped., Dubrovnik
s. Mara Radoš, Školska sestra franjevka, Zagreb
Marija Radoš, dipl. oec, Tomislavgrad
Franjo Radošević, dipl. ing.; poduzetnik u SAD-u
Jelena Rađa, nastavnica
Marinko Raguž, dipl. iur, Stolac, BiH
ing. Vid Raguž, dragovoljac Domovinskog rata
Ivana Raič, mag. oec., Dubrovnik
Vlaho Raič, dipl. oec., Dubrovnik
Dražen Rajić, Novi Zagreb – Hrašće
Ivan Rajković, informatičar-specijalist za računalne mreže,Valpovo
Monika Rajković, studentica, (Otok) Vinkovci
Boško Ramljak
Pablo Esteban Ramljak, licenciado en sistemas, Buenos Aires, Argentina
prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Milko Rasic, Buenos Aires, Argentina
Tomislav Rasic, Buenos Aires, Argentina
Slavko Rasic, bojnik Argentinske vojske, Buenos Aires, Argentina
Roberto Andres Rasich, Venado, Tuerto, Argentina

Mate Raspudić, Mississauga
Kathy Raspudić-Kovač, Mississauga
Ivo Rastočić
Stipo Rašić, ekonomist, branitelj i dragovoljac
Slavko Ravlić, Makarska
Nedjeljko Ražov, veletrgovac automobile, Wiloughby, SAD
Branko Reić, dipl. ing. građ., Zagreb
prof. Jadranka Relota, Hurlingham, Buenos Aires, Argentina
Toni Relja, predsjednik mladeži HČSP-a Split
Deana Rendulić, prof., Zagreb
Ilija Renić
Kata Rezo, Mississauga
Slavko Rezo, Mississauga
Božo Režić, diplomirani economist
Damir Režić, student, Split
Ivanica Režić, domaćica, Kaštela
Kata Režić, zdravstveni tehničar, Split
Vlasta Režić, dipl. iur., Split
Milan Ribicić dr. vet. med., nezaposleni branitelj
Gloria Ribić, student, Dubrovnik
Leona Ribić, student, Dubrovnik
Stjepan Ribić, umirovljeni časnik Hrvatske vojske, Dubrovnik
Vesna Ribić, odgojiteljica, Dubrovnik
Ksenija Rihtar, njegovateljica
Vladimir Rihtar, umirovljeni časnik HV-a
Simón Rodich Marianovich, Resistencia, Argentina
Ana Rogulj, sanitarni tehničar, Split
Zrinka Rogulj, studentica, Split
Dubravka Rojc, prof.
Iva Roncevic, prof. engleskog i talijanskog jezika, Zadar
Laura Roncevic, prof. engleskog jezika i dipl. arheolog, Zadar
Šimica Rosan
Anđelko Roso, umirovljenik, Split
Ante Rotim, Mississauga
Deborah Rotim, Mississauga
Katarina Rotim, Mississauga
Mirko Rotim, Mississauga
Nikola Rotim, Mississauga
Miroslav Rovis, dipl. ing.
Željko Rozga, automehaničar, Kaštel Sućurac
Victor Rozman, empleado, Montevideo, Uruguay
Petar Rubić, dipl. ing. inf.
Božidar Ručević, dipl. ing. u miru
Marin Ruić, kateheta, Zadar

Jadranka Rukavina
Sanja Runtas-Fintić
Davor Runtić, prof. Vinkovci
Maja Runje
Marija Rupanović, Toronto
Matija Rupčić, Mississauga
Ruža Rupčić, Mississauga
Tomo Rupčić, Toronto
Berislav Rusan, profesor geografije i povijesti, Zagreb
Ida Rusan, studentica, Zagreb
Mirta Rusan, studentica, Zagreb
Zrinka Rusan, doktor medicine, Zagreb
Krešimir Ružđak, dipl. oec., Zaprešić
Hrvoje Saban, Zadar
Branko Sabljak
Vlasta Sabljak
Ivana Sabljic, ing. agrónoma, Asesor técnico en el Ministerio de Agricultura, Gran Buenos Aires, Argentina
Juan Sabljic, Ing. Electrónico, Consultor en sistemas de gestión de calidad, Gran Buenos Aires, Argentina
Mónica Sabljic, Ama de casa, Gran Buenos Aires, Argentina
Tomislav Sabljo, pukovnik u mirovini, Zagreb
Dino Salapić, Oakville
Dubravka Salapić, Oakville
Elsa María Salas Burich, Prof en Francés - Prof. en Letras. N. Superior, Rosario, Argentina
Zorka Salov, Erin
Ankica Samardžić, Mississauga
Javier Santich, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Patricia Sapunar, Técnico en Admistración de Empresas, Jefe de Administración y Gestión, Antofagasta, Chile
Tomislav Sarić
Nick Sarjanović, nastavnik, Helsingborg
Ana Scavino, San Antonio de Padua, Argentina
Laura Schneider, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Laura Schneider Covacevich, Lead Auditor in Quality Standards, Rosario, Argentina
Ladislava Scholz
Porin Schreiber, dipl. ing. šumarstva
Mladen Schwartz, predsjednik Nove hrvatske desnice, pisac, filozof
mr. sc. Ivan Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
Robert Sedlar, Zagreb
Ivan Sedmak

Jela Sedmak, učiteljica
Ashley Segota
Branko Segota
Ena Segota
Domagoj Seits, medico, especialista en psiquiatría y psicología médica Ciudad Evita, Provincia de Buenos Aires, Argentina
Mate Selak, Makarska
Šimun Selak, Toronto
Fabijan Seloz, Toronto
Želimir Ivan Senčar, dipl. oec., Zagreb
Boris Seran, medico, Buenos Aires, Argentina
Marica Serdarević, prof., Omiš
Vlado Sertić, Oakville
Ante Sesar, dipl. theol., Zadar
Ivana Sesar, liječnica, Sao Paulo, Brasil
Stanko Sesar, São Paulo, Brasil
Vesna Valentina Sesar (rod. Dujmović), São Paulo, Brasil
Vinko Sesar, ing., Zagreb
Vladimir Sesar, inženjer računarstva, Sao Paulo, Brazil
Dijana Iva Sesartić, akademska kiparica, samostalna likovna umjetnica, Solin
Marijan Sever
Ciudadano Claudio Sferco, ingeniero agronomo, Cordoba, Argentina
dr. Mario Sičaja, liječnik, Zagreb
mr. sc. Bernard Sičenica
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Stefica Sikorski, umirovljenica, Brisbane, Australija
Diana Simone, medicinska sestra, Rijeka
Christopher Simović, Toronto
Hrvoje Simunic, ing. stojarstva u mirovini, Buenos Aires, Argentina
Marija Simunic, Buenos Aires, Argentina
Zeljka Simunic, Buenos Aires, Argentina
Lenka Galzina Simunovic, pequeña empresaria, Psicóloga Clínica, Perú
Paula Andrea Simunovic
Jozo Sirić, USA
Petar Skrapic, prof., Petrovo Selo, Mađarska
Davorka Skrobica, umirovljenica
Darko Skokić, dipl. ing., Valpovo
Slavica Skoko, Toronto
Ninko Skrola, Zadar
Dragan Skugor, mag. ing. eit, Technical Director, Canada
Ivan Slišković, Oakville
Marija Slišković, Zagreb
Adriana Smajić, odvjetnica i sudski tumač za hrvatski-španjolski, Buenos Aires
Enna Smith, MSc, Product Manager, UK

Maximo Smoje Paschcuan, ingeniero, Santiago, Chile
Ivana Soldić, trgovac, Split
Ivica Soldić, građevinski tehničar, Split
Ivan Soldo
Josip Soldo
Ljilja Soldo
Mila Soldo
Ana Maria Sonjic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Boba Sopta, Pickering
Predrag Sopta, Pickering
Josip Ante Sovulj, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa
Višnja Spajić, novinar, Široki Brijeg
Marko Spiranović, umirovljenik, SAD
Tatiana Mikhaylovna Sporsheva, Merritt Island, FL, USA
Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini, Zagreb
Tatiana Stambuk, empresaria, Buenos Aires, Argentina
Barbara Stanić, pjevačica
Ivan Stanić, umirovljenik, Zagreb
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Stanić
Katica Stanić, Mississauga
Marija Stanić
Vjera Starčević-Ivas, Pakoštane
Nevenko Stepanović, inženjer medicinske radiologije, CH
dr. Jadranka I. Stier, dr. med., pedijatar, Dubrovnik
Vlado Stipanović
prof. Mirko Stipinović
Tomislav Stjepanov Krčmar, novinar i magistar komunikologije
Ivan Stipić, prof. filoz./dipl. knjižničar, ravnatelj GK Slavonski Brod
Mirko Strabić
Anton Strazar, Svetovanje/Beratung
Katarina Stipić, domaćica
Mara Stojić, Toronto
Mate Stojić, Toronto
fra Miljenko Stojić, književnik, svećenik i novinar
Vedrana Stojić
fra Ivica Karmelo Strčić, Johannesburg
Darijo Strehovac, pisac, branitelj, dragovoljac od '91, HRVI u mirovini
Danijela Strehovac, djelatnica, Zagreb
Davorka Stupin Reić, mag. farmacije. Zagreb
Bosiljka Sučić, Zagreb
Helena Sučić, Zagreb
Hrvoje Sučić, diplomirani ekonomist, Zagreb
Stipe Sučić, Zagreb

Tomislav Sučić, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., projektant
Kata Sulentić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Marko Sulentić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Ana Sulic, analista de sistemas, Santiago, Chile
dr. Mario R. Suk, Abogado, Buenos Aires, Argentina
Mirna Sunić-Žakman,profesorica, članica Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Berislav Suplika, upr. prav.
Josip Surić, Mississauga
Dubravka Sidonija Suto, Sao Paulo, Brazil
Mariana Suša, ekonomist, München
Tomislav Suša, ekonomist, München
Jakov Suša, umirovljenik, München
Ruža Suša, umirovljenica, München
Šima Sušac, umirovljenik, Split
fra Tomislav Svetinović, OFM, Podhum, Bosna i Hercegovina
Dragutin Šafarić, umirovljenik
Manda Šakić, kemijski tehničar, njegovateljica, Sarvaš
Nenad Šantalab, predsjednik Udruge hrvatski ratni veterani BBŽ
Marijan Šantić, elektrozavarivač, HRVI, narednik u mirovini
Ivana Šarac, dipl. iur
Bosiljka Šaravanja, mag. ing. techn. text., asistent
Drago Šaravanja, književnik
s. Luca Šarčević, Školska sestra franjevka, Zagreb
Andrea Šare, Zagreb
Ante Šare, dipl. ing. el.
Ante Šare, Zagreb
Goran Šare, Zagreb
Nina Šare, Zagreb
Ankica Šarić, domaćica, Zadar
Ferdo Šarić, književnik, Makarska
Nediljko Šarić, dragovoljac Domovinskog obrambenog rata, Zadar
Oskar Šarunić, novinar snimatelj
Mirta Šaula, Zagreb
Krešo Šego, književnik
Renato Šelj, predsjednik ispred Udruge hrvatskih vojnih invalida Domovinskog rata – Črnomerec (HVIDRA Črnomerec)
Ana Šetka, učenica srednje škole
Draga Šetka, umirovljenica
Josip Šetka, učenik gimnazije
Karmen Šetka, prodavačica
Mihovil Šetka, učenik klasične gimnazije u Splitu
Nikolina Šetka, učenica gimnazije

Siniša Šetka, obrtnik
Vladimir Šetka, student
Vladimir Šetka, umirovljenik
Žana Šetka, prodavačica
Milovan Šibl
Marko Šimat, dipl. ing. el., informatičar, konzultant, diplomat, Zagreb
Marko Šimat, dipl. ing., Zadar
Mijo Šimić, dipl. ing., umirovljenik
Nikola Šimić Tonin, književnik
Bernard Šimović, Zagreb
Kata Šimović, Georgetown
Katarina Šimović, Toronto
Krešo Šimović, Georgetown
Mary Šimović, Toronto
Petar Šimunić, mag. oec., Zaprešić
Pavao Šindija, dipl. teol.
Josip Šintić, prof. psih.
Andreja Šipić, dr. med., Zagreb.
Ladislav Šipić, dipl. ing. elektrotehnike, Trilj
Marija Šišak
Marko Šišak
mr. sc. Drago Škarica, svećenik
Ivan Škarica, elektrotehničar, Zagreb
Ivica Škarić, prof., Split
Željana Škegro, učiteljica RN, hrvatskog jezika i književnosti
Ivica Škiljo, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Petar Škorić, mag. novinarstva, Split
Karmen Škrinjarić, oec., Pula
Miro Škrobica
Damir Škuger, Toronto
Rozalija Škuger, Toronto
mag. ing. eit Branimir Škugor
Vesna Šolić, umirovljenik, Split
Jasminka Šoštarić, dipl. ing. medicinske biokemije u mirovini
Anđelka Špančić, dr. med., Pakrac
Darko Španić, dipl. oec., umirovljenik, Nova Gradiška
ing. Ivica Špančić
Ana Mary Špehar, student, Ogulin
Tomislav Špehar, dipl. pravnik, Ogulin
Ivica Šperanda, trgovac, Split
Zlatko Špoljar,dipl. ing. kem. teh., Zagreb
Liliana Šporer, Empleada Administrativa, Buenos Aires, Argentina
Nikola Štedul
Domagoj Štefanac, student, Zagreb

Milan Štefanac, Mississauga
Ivan Štivojević, dipl. oec., Roždanik, Novska
Nikša Štrbić, Stablina-Ploče
Vinko Štrbić, Stablina-Ploče
Ruža Šukan, Hamilton
Damir Šumelj, Podaca
Dragica Šumelj, dipl. oec., Rogotin
Ivanka Šumelj, Podaca
Željko Šumelj, Podaca
Mario Šumelj, Rogotin
Nikola Šumelj, Rogotin
Smiljana Šunde, novinarka, Zagreb
Mario Šunjić, Mostar
Sjeverin Šunjić, umirovljenica, Rogotin
Tonka Šunjić, umirovljenik, Rogotin
Andrea Šupih-Kvaternik, prof. Zagreb
Marina Šur Puhlovski, književnica
dr. Marija Švagelj, kirurginja, Vinkovci
Davor Švec, elektrotehničar
Iva Tabak, domaćica, Split
Ivan Tabak, umirovljenik, Split
Ela Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Makarska
Pero Tadić, književnik, Zagreb
fra Vladimir Ante Tadić, Makarska
Zoran Tadić, Maple
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
Francisco Talavera, Silver Lake, Huacho, Peru
Vice Tandara
Ivana Tanovitski, akademski glazbenik
Nikola Tavra
Petar Todorić, dipl. oec., Zagreb
Stjepan Tokić, dopredsjednik SHZ-a za Hrvatsku i dijasporu, Split
Benjamin Tolić, filozof i publicist
fra Zvonko Tolić, prof., Stuttgart
Ante Tomas, dipl. ing. rač., Zadar
don Mate Tomas, SDB, Rim, Italija
Mira Tomaš, viši str. ref.
Gustavo E. Tomasevich, Doc., Buenos Aires Argentina
Željko Tomašević, mag. iur., član predsjedništva Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
Ivo Tomičić Gianelli, Ingeniero en Marketing, Santiago, Chile
fra Eduard V. Tomić, katolički svećenik, OFM, Vareš (BiH)

Jana Tomić, student
Karolina Tomić, BSc (Hons)
Marica Tomić, pedagoginja
Mirjana Tomić
Rudi Tomić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik, Sisak
Marija Tomovel
Mijo Tonković, Mississauga
Dragica C. Topić, Brampton, Kanada
Veronika n. Topić, Brampton, Kanada
Višnja A. Topić, Brampton, Kanada
Jasenka Topić Miletić, dr. med.; spec. o. m.
Nada Topolko, prosvjetna djelatnica u mirovini
Lucas Dela Torre-Damjanović, licenciado en literatura inglesa, Punta Arenas, Chile
Ivo Travica, Toronto
Jelka Travica, Toronto
Kristina Travica, Toronto
Elena Emilia Trebotic, Argentina
Romano Tripalo, liječnik obiteljske medicine, Virovitica
Dražen Trnski, umirovljeni policajac specijalne jedinice
Tamara Trnski
mr. sc. Snježana Trojačanec, Skopje, Makedonija
Luisa Trombetta Burić, prof. matematike i informatike
Zvonimir Trusić, utemeljitelj Dragovoljaca Domovinskog rata
Ante Tucak, prof., Omiš
Damir Tučkar, dipl. ing. elektrotehnike
Jamie Tulić, Melbourne, Australija
Katica Tulić, Melbourne, Australija
Lily Tulić, Melbourne, Australija
Paval Tulić, Melbourne, Australija
Jessica Tulić-Cooke, Melbourne, Australija
Stephen Tulić-Cooke, Melbourne, Australija
Emma Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Lisa Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Katie Tulić-Timperio, Melbourne, Australija
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Zagreb
mr. sci. Gordana Turić, umirovljena saborska zastupnica
Silva Turina, Makarska
mr. Lucija Turkalj
dr. med. Ivan Udovicić, Stans, Schweiz
Vera Uglešić, prof., Zadar
Stjepan Ujević, ing. građ.

Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist, Split
Maja Utrobičić, dipl. oec., Dugi Rat
Ivan Vakula, umirovljenik
prof. Vera Valčić Belić
Ankica Valenta, prof.
Svetozar Valjetić, narednik HV-a, Slavonski Brod
Mario Varela Plantic, liječnik, Chaco, Argentina
Aron Varga, dipl. ing., umirovljenik
Dragica Varga, umirovljenica
mr. sc. Ivo Vasilj
Dunja Vatovac, Zagreb
dr. Antica Veronda, SAD
Antica Veronda, dr. med., psihijatar, Makarska
Vladimir Vicković, dipl. ing. el.
Alojz Vidačković, Caledon
Anka Vidić
Ivana Vidić, dipl. iur., Buenos Aires
Tomislava Vidić, mr. phil., Zagreb
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Marko Vidočić, student, Zadar
mr. sc. Krešimir Viduka, dipl. ing.
Valentina Vig
Marija Viro, ugostitelj, Brisbane, Australija
Ivo Visković, dipl. ing. sigurnosti na radu
Anđelko Vladić, umirovljenik, Eastlake, SAD
Jure Vlaho, Toronto
Mariana Vlaho, Licenciada en Comercio Internacional, Buenos Aires, Argentina
Zorka Vlaho, Toronto
Ivana Vlahović, studentica, (Otok) Vinkovci
Ankica Vlaić, Sesvete
Ante Vlaić, Sesvete
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ivo Vlastelica, Split
Danko Vlašić, umirovljeni kanonik, Split
Ana Vojković, oec.
don Ante Vojnović, umirovljeni župnik, Split
Kata Voltić, umirovljenica, Windsor, Ontario, Kanada
Antonio Vrancic, Ingeniero Químico, Rosario, Argentina
Andrija Vrane, svećenik, Zagreb
Zora Vranić, prof., viša savjetnica AZOO-a, Split
Slavka Vrankić, Mississauga
Spaso Vrankić, Mississauga
Ante Vranjković

Damir Vranjković
kap. Jakov Vranjković
Milan Vranjković
Dragica Vrban, prof. povijesti
Natalija Vrban, dipl. oec., V. Gorica
Stjepan Vrban, dipl. ing.
Iva Vrdoljak, umirovljenica, Brisbane, Australija
don Ivan Vrdoljak, župnik, Zadvarje
Jozo Vrdoljak, umirovljenik, Brisbane, Australija
Frano Vrgoč, dr. vet., Sinj
Stipe Vrkić, prodavač, Obrovac
Jure Vrkljan, Oakville
Matan Vrkljan, Mississauga
Joza Vrljičak, magistar ekonomije, urednik časopisa Studia Croatica, Buenos Aires
mr. sc. Carmen Vrljicak Verlichak, spisateljica novinarka, Buenos Aires
Iva Vrljić, Toronto
Radoslav Vrljić, Toronto
Franjo Vručina, dipl. ing. fizike
Željko Vučić
Josip Vuglac, Toronto
Ivo Vujnović, nastavnik, Dubrovnik
Lidija Vujnović, odgojiteljica, Dubrovnik
Zrinka Vukadin, Split
Ivan Vukelić, Mississauga
Manda Vukelić, Mississauga
Grozdana Vukić
Ivan Vukić
Ivanka Vukić, nastavnica
Krešimir Vukić
Marija Vukić
Jelena Vukman
Mihajla Vukman
Blago Vukoja, Mostar
Dario Vukoja
Filip Vukoja
Zrinko Ivan Vukoja, ing. elektrotehnike
Tomislav Vukoja
Vinka Vukoja
Zdravko Vukoja
Željko Vukoja
Laura Vukonic, lawyer, Cali, Colombia
Jose Antonio Vukovic, analista adm-contable, Buenos Aires, Argentina
Jorge Vukovic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina

don Dušan Vuković, umirovljeni župnik, Split
Ivica Vuković, dipl. ing. matematike
Damir Vuković
Mirjana Vuković, dr. med. dent.
Mladen *Vuković,* dipl. oec.
don Pavao Vuković**,** umirovljeni župnik, Split
Radmila Vuković, odgajatelj
Slavko Vuković
Ruza Vuksić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Marija Vukušić, dipl. iur., predsjednica udruge *Pravna Pomoć*, Drniš
Andrea Vuletić, dipl. iur.
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Lea Vuletić, dr. med. dent.
Petar Vulić, književnik, Split
Dino Zaharija, student, Rijeka
mr. sc. Zorka Zane, direktor izdavačkog poduzeća
Vladimir Zaninovic. M.d. Cali. Colombia
Dimitri Zaninovic, Economist, Bogotá, Colombia
Milan Zanoški, ing. prometa, hrvatski branitelj, Zagreb
Ina Zec
Marijana Zelencić, Melbourne, Australija
Mladen Zelić, dipl. ing. elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Slavko Zeljko, dipl. oec.
Katarina Zeljković
Miroslav Zemljak, ing.
Ivo Zeruk, umirovljenik
Željko Zidarić, rmc, MBA, Canada
Ivan Zlopaša
Ivana Zlopaša, Široki Brijeg
Anđelko Zorica
alkar Ante Zorica
Branko Zorica
Dijana Zorica
Marija Zorica
Mirko Zorica
Stipe Zorica
č. s. Tihomira Zorica
Zvonimir Zorić, Montevideo, Urugvaj
Zora Zorić Zanon, Montevideo, Urugvaj
Blago Zovko, Timberlake, Ohio
Ljilja Zovko, dipl. oec.
Angela Zubac, Mississauga
Jozo Zubac, Mississauga
Petar Zubac, Toronto

Zora Zubac, Toronto
dr. Milena Zulić Lolić, dentist surgeon, Santiago, Čile
Ivan Felipe Zuvic Plaza, Merritt Island, FL, SAD
Ante Zvonar, dipl. ing., Zagreb
Gordana Zvjerković (r. Lemo), dipl. ing., prof. mentor
Amela Žaja, upravni pravnik, Zaprešić
Ante Žaja, akademski slikar, član HDLU-a, Zaprešić
Marko Žaja, umirovljenik, Aržano
Franka Žaja, domaćica, Aržano
Ante Žanetić, bivši igrač Hajduka, zlatna kolajna Rim 1960, srebrena kolajna EURO Pariz 1960.
Ana Žarko, studentica
Kata Žarko, računovođa
Marija Žarko, dipl. oec.
Marko Žarko, student
Nediljko Žarko, poduzetnik
Franjo Žgela, dipl. ing. arh., hrvatski branitelj, Slunj
Ivan Žigrović, dipl. ing. kem. ing.
Dragica Živko
Ljudevit Živković, ekonom, Zagreb
Vesna Živković, pedagog, Zagreb
Ivanka Žižić, umirovljenik, Split
Jakov Žižić, umirovljenik, Split
Nives Žižić, ekonomist, Split
Tonči Žižić, umirovljenik, Split
Krešimir Župetić, profesor, Velika Gorica
Guillermo Yankovic, ekonomist, Čile
Valerija Weiss, modni asistent, Njemačka
Vesel Lekaj, Albanac s Kosova

TUĐMANISTI I ONI DRUGI

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogrješno pismo pripisivati meni:

> ***I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne?(...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.***

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljaju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjeravaju nas kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu.**

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofu:

Kada naš napaćeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje

svoga spasitelja,
a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobađanje
naših pobjedničkih generala
zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cijeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.

Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

> Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Ne ću vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvatit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemlja neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve "klonove" (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih

> ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).
>
> (...)
>
> Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.
>
> Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavljena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika?

Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (*HRSvijet*, 17. kolovoza 2011.) kaže:

> ***Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo, politički pokret koji odbija imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vođe može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vreći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.***
>
> ***Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?***

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkih izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac,

nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.
Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.
Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).
Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

HRSvijet, 20. kolovoza 2011.

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?[2]

1. Uvod

Čini se, da je sve što se događa na Sudu u Haagu, dio jednog velikog eksperimenta, s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je Haaški sud, najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati, da ih nitko ne može zaustaviti, u ostvarenju apsolutne vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu, u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti, bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, *Hrvatsko slovo,* 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao ono što su njegovi „sionisti“ (tako nazovimo one koji misle da su oni „bogovi Zemlje“), a samu je definiciju „sionista“ g. Matić dao u sklopu rečenice u kojoj spominje i „svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)“, zbog čega su, i on i Hrvatsko slovo, bili su napadnuti, kao navodni, antisemiti. Ta je hajka je dovela i do smjene karizmatičnoga, glavnog urednika, Dubravka Horvatića.[3]

Nepunih pet godina kasnije, Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“, u kojoj zapravo opisuje naš život u vremenu od dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti, koja je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom, o kome govorim.[4]

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju, napisao je i admiral Davor Domazet-Lošo. Naravno, i drugi autori su pisali na ovu temu, i dali o tome izvrsne raščlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je, da je najbolje djelo o umijeću ratovanja, napisao kineski filozof Sun Tzu.[5] Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

---

[2] Osmi stručni skup o temi Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?, **Zagreb, 4. prosinca** 2009.

[3] Reagirao sam tekstom: Fenomen članka Sionisti, Hrvatsko slovo, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2., Matica Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.), dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

[4] Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njeno predstavljanje) i u Zagrebu.

[5] *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja, bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu.

... Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje . …Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Dakle, toj zemlji koja se, ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama, dovede do vrhunca u svojoj povijesti, tj. ostvari trenutke svog najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“, sve to treba i uzeti.

A idealna zemlja za ovaj eksperiment, bila je, upravo, Hrvatska.

A zašto?

Pa, Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima, s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu svoju povijest pokazali kao sjajni ratnici. Ali su se nametnuli i svojom stoljetnom težnjom i borbom za slobodom, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imali su i imaju više izdajica, nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“, od svih europskih naroda zajedno.

Povijesne okolnosti su za to itekako pogodovale. Najprije pad Berlinskog zida, a onda urušavanje višenacionalnih država.

Ipak je, među Hrvatima, postojao čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države .[6]

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji, čiji je hegemon, i pouzdana poslušnica svjetskih moćnika, bila upravo Srbija. A spremni su i dan- danas, kao i uvijek dosad, za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika, žrtvovati čak i dobar dio svoga naroda. Poznato je u povijesti, da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat, koji su sami vodili.

Gubitnici u ratu, a uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su bili pobjednici u miru.

No, nisu svi Srbi bili zadovoljni takvom ulogom svoga naroda, u velikom eksperimentu s Hrvatima.

---

[6] To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan, Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš emigrant tvrdio kako „…taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, a Bruno Bušić mu je odgovorio: „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku.“

Srpski akademik Vaso Čubrilović[7] upozorio je Slobodana Miloševića: „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima, jer ćeš taj rat izgubiti!“

Slično je Miloševića, izgleda, upozoravao i Milovan Đilas.

Ali svjetski moćnici, u prvom dijelu svog eksperimenta, nisu mogli ništa izgubiti.

Ako Srbi pobjede, po prvi put u ratu – odgovara im, a ako ne – eksperiment ide dalje!

3. Niz apsurda

Sama ideja, da se može neki narod, koji pobjedi u pravednom oslobodilačkom ratu, dovesti u stanje, u kojemu, bez problema, biraju na izvorima "najodvratnije ljude", i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti, i onih koji su najzaslužniji za te trenutke, čini se apsurdna. Ali veličina njihovog eksperimenta je upravo u tome. Pritom se, i sama realizacija eksperimenta, sastojala od cijelog niza sličnih apsurda. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

[7] Iz srpske Wikipedije: Dr. Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška – 11. jun 1990., Beograd) je bio srpski akademik i istoričar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštedeo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske Monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo 'Isterivanje Albanaca'. Po izbijanju rata i okupaciji Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945.). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945.-1946.) i ministar šumarstva (1946.-1950.) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr. Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

Hrvatska je prvo, zahvaljujući radu "najodvratnijih ljudi", razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno, pa je UN donio čuvenu Rezoluciju o embargu na uvoz oružja, svim zaraćenim stranama. Zar nije apsurd, u ratu protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu, razoružanom narodu, uvesti embargo na uvoz oružja – što samo po sebi predstavlja, svojevrsno ukidanje prava, tom istom narodu na samoobranu. Pa svakoj budali je jasno, da u takvoj situaciji, oružje treba samo ona strana, koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu, i protiv razoružanih Hrvata, ostvariti pobjedu u zadanih petnaestak dana, a s druge strane, mnogi Srbi ne sumnjaju u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća.

A Čubrilovićev zahtjev, lakše im je bilo zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo! Pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a konačni pad svjetskih moćnika, bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar, jedan poznanik iz Srbije me je nazvao telefonom, da bi se narugao mojoj, tj. našoj boli. Rekao sam mu:

> Da smo mi imali i polovinu vašeg oružja, sada bismo mi bili u Zemunu, a vi na bugarskoj granici. Ali, koliko smo mi Hrvati naivni, rekli bismo vam:
>
> „Pa gdje ste pobjegli toliko daleko? Naše je samo do Zemuna!“

Zapravo, o apsurdima oko Vukovara, pisao sam još 1996.[8] Naime, crnogorski nezavisni tjednik Monitor, povezao je Vukovar i Galipolje, gdje se vodila, jedna od najkrvavijih bitaka, tijekom Prvoga svjetskog rata. Na Galipolju su Britanci žrtvovati Australce i Novozelanđane. Gubitci među njima bili su ogromni – naravno, ne i među Britancima. No, Vukovar je srpsko Galipolje, jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja, iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30 000 do 50 000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1 500 i 1800 ljudi. Prednost srpske strane, u tenkovima i topovima, bila je upravo nevjerojatna, 100 : 1.“

Tzv. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u Monitoru – uvrštena je u program proučavanja, unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava, i smatra se „SVETLIM PRIMEROM."

A Monitor piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svetle“ pobjede.

---

[8] Vukovar i Galipolje, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

Smatrao sam to čuđenje u Monitoru neopravdanim, pa sam napisao:

> Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest, znat će, da je veličanje takve pobjede kod Srba, nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to i jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda u ratovima(a da su ih vodili sami), kojima se mogu dičiti. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima, i za nekoliko dana bili poraženi. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali na početku rata nekoliko „pobjeda“, kojima se, naravno, ponose, na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati, koji su bili u austrougarskoj vojsci, bacali oružje, i s podignutim rukama išli se predati svojoj „braći“, a „braća“ su ih, nakon predaje, poubijala. Na isti način, na koji se Monitor čudi slavljenju „pobjede“ u Vukovaru, Srbima se čudio, za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata, i sam Krleža.

Pa čime se, onda, oni mogu pohvaliti?

U Vukovaru se, ona šačica ljudi, branila i odolijevala tolikoj sili, puna TRI mjeseca, a u ovim „pobjedama“ tijekom Prvog svjetskog rata, ubijani su ljudi s rukama – dignutim uvis![9] Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada

---

[9] U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca, i uopće svjetskih moćnika.
A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi i kao 'Srbi ne znaju da rade, ali znaju da beže'. Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je, da četiri godine kasnije, vidimo kako cijela srpska vojska, iz tzv. Krajine, bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o 'Krajini', dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela- cjelcata srpska vojska, preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.
A ovdje u Australiji 25. travnja, svake je godine Dan sjećanja na galipoljske žrtve. Mimohodi su vojnika na ulicama australskih gradova. Očekujem… i „Srbe pobjednike“, iz tog I. svjetskog rata: Prošle godine je cijeli svijet vidio njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi 'pobeđivati'. Kao u Vukovaru, a naročito…ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu, kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, i stvarno tako mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihailovića i Ravne Gore. U prvi sa tren pomislio: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni, koji su poslije „sjajne pobede“ u Vukovaru, a kojoj se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:
„Slobodane, šalji nam salate,
Biće mesa, klaćemo Hrvate“.
I to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali sa 17, 000 potpisa, ali, vjerovali ili ne, bez uspjeha!
Jedino mi, racionalno objašnjenje, koje mi pada na pamet jest, da možda Australci misle da su Britanci u II. svjetskom ratu izigrali i Srbe na sličan način, kao i njih na Galipolju, pa su s njima, zbog toga, i solidarni.

Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja! Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede:

> …Sjećate li se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati, praktično razoružani hrvatski grad Vukovar, kojeg je branila šačica branitelja. Iz dana u dan dobivali ste vijesti o tim napadima. A vidite sada, kako izgleda,

---

Naime, britanske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija), i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. A njihov kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednima i drugima (knjiga dokumenata suradnje četnika s Nijemcima beogradskog profesora Marjanovića, može se naći i ovdje u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika, kojem bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog sasvim drugog, i veoma praktičnog razloga. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasno je da su oni dobro znali da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako moćno, kao u vrijeme vukovarske bitke, pa što bi takvi vojnici (ako ih tako smijemo i nazvati), tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više „ratovali“ protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale, zaista, samo dvije vojske koje su to mogle. Obje hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamti hrvatske ratnike. Pa nisu oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, ustvari, na naoružavanje Hrvata. Izgleda da i oni znaju malo hrvatske povijesti. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom (a ne srpsku vojsku, tj. četnike), bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je bio zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana, iz hrvatske vojske, u ono što je postala JNA, 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova obilježavajući 'Anzac Day'. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao i u Galipolju, slijede britansku politiku; politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice.

Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku, govorio na hrvatskom radiju. Naime, govoreći o njihovoj podršci takvim zločincima, kakvima su se Srbi pokazali cijelom svijetu, u ovom ratu, rekao sam:

…Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!

Takav bi, izgleda, trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK. Njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO, u tom „novom svjetskom poretku“. Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja novog svjetskog poretka. Nisu oni bez razloga spriječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. Još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je, ,i te kako, doprinijela tom podrezivanju.

kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad![10]

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno jedan od najvećih apsurda jest i priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju te priče oduzimanja Hrvatima oreolu „žrtve“, organizirali rat između Hrvata i muslimana. Za prikrivanje svoje upletenosti, poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH, od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više, što je njima, itekako bilo poznato ono, na što stalno upozorava predsjednički kandidat, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, koji su potpisale u ožujku 1992., sve tri strane, kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan, stoji:

„BiH će biti država ustrojena od triju sastavnih jedinica, temeljenih na nacionalnim načelima …“

Poznato je, kako su „najodvratniji ljudi“, organizirali napade na dr. Tuđmana (koji je želio da se dogovoreno i ostvari), kroz priču o navodnoj podjeli BiH, između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna, kao i priča o famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, koju je razobličio u svojoj knjizi, upravo, Miroslav Tuđman.[11] O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“.[12]

---

[10] Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova Hrvatska vojska brza je, kao Pečarić u matematici!“

Zanimljivo je, kako se u priču kasnije, upleo i Zemun. Znamo, što su nazočni na splitskoj rivi odgovorili predsjedniku, kada ih je, poslije Oluje, upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazočni vikali „Zemun, Zemun,…“, a ne „Vukovar, Vukovar“. I što se dogodilo?

Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

[11] M. Tuđman, Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti (Zagreb, 2003.),

[12] U intervjuu s Aralicom (Hrvatski list, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige: Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovodite gotovo do praga apsurda. Uz ironiju, kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element, kao što su narodne kletve, s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja se osamostale, od kada se stavljaju u hambar našega sjećanja vremena, i vremena kada su nastala. U slučaju ove, ja bih rekao Ashdownove salvete mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo, upravo kada je počela Oluja. A to nije nikakva slučajnost. Kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle, dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao, u meni se otvorila „literarna slika“, kao kod slikara dok slika sliku, i onda sam to poglavlje ispisao na način, na koji sam ga i napisao.

Iz samog intervjua izdvojen je sljedeći dio o britanskom lordu:

Zapravo, cijela ta konstrukcija je jedan veliki apsurd. Tako sam ju i opisao u trenutku kada se pojavila, bolje reći, kada su „najodvratniji ljudi“ počeli s njom svoju igru. Pretpostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čoveku Slobi“. Priča je nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu[13]:

…Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako:

Kao Milošević dođe Tuđmanu i kaže: „Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko...

A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, Franjo, ja sam, bre, dobar čovek! Evo ruke! Pola Bosne meni – pola tebi.“[14]

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana, moja domaćica, rođena Hrvatica, ispričala mi je kako se susrela s jednim našim čovjekom, koji je zbog Karađorđeva, napadao Tuđmana.

Ona će njemu:

„Znaš, tu je sada onaj profesor koji stanuje kod mene, a on bi rekao da tvrdiš kako je Milošević dobar čovjek.“

Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega! Začudio sam se i ja, jer ona nije bila u tom našem društvu, kada se raspravljalo o politici.

„Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo!“

„Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je, nakon tri mjeseca od eventualnog događaja, na konferenciji za novinare, u vrijeme Oluje, iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo polemike – kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj, te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana. Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskome lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama, u kojima se koriste kletve, pa u knjizi kaže:

…Rekli smo da nećemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitirali:

Bog mu dušu s paklom sastavio!
I duša mu raja ne vidjela!
Zemljica mu kosti izmetala!
Kroz kosti mu trava pronicala!.....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović: Hrvatske narodne pjesme)

[13] Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom slovu. Nije tiskan.

[14] Priču „Dobar čovjek – Slobo“, nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine, kada je reakcija i u Hrvatskoj, bila slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u – Hrvatskom slovu! Inače je prvi put tiskana u Spremnosti 1999.

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono, što mnogim našim političarima, ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, opet jedini, koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno!

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

Ali i sâm Sud u Haagu, nastao je u svjetlu mnogih apsurda.

Osnovan je na zahtjev i želju Hrvatske, da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva, s apsurdnim statutom, u kome se ni ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sud postane ono što i jest – teatar apsurda. Za hrvatski narod je, zbog svog učinka, to i zločinački sud, a na našim skupovima, predočen je još čitav niz apsurda, tog istog suda.

Zato ću ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

– od žrtve se pravi zločinac, a od zločinca žrtva

– ne sudi se agresorima zbog agresije, ali zato u svim optužnicama protiv hrvatskih branitelja, postoji optužba za izmišljenu agresiju

– mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji, ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj, pokreću pravi linč protiv predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića, koji zbog toga upozorava na međunarodno pravo, a Mesić i o tome govori neistine u Haagu.

– sudi se čovjeku koji je spriječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije spriječio Srbe u osvajanju Bihaća, tamo bi se dogodio pokolj, veći i od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika, da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poželjan, jer bi poslije njega, mogli, bez problema, proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.

– Mesić, glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zahvaljujući tom lažnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske

– Račanova vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima

– obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija

– unatoč odluci samoga Suda da se od Hrvatske ne može tražiti na stotine tajnih dokumenata, Mesić ih šalje – mimo zakona – i mnogo, mnogo više od onoga, što je i sam Haaški sud tražio.

Potvrđeno je kasnije, kako je bilo i falsificiranih dokumenata, ali Sanaderova vlada tada priskače u pomoć, predsjedniku krivokletniku, i potvrđuje autentičnost, očito, lažnih dokumenata.

I unatoč nizu lažnih dokaza, konstruiranih u Sudu, što je i razotkriveno, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj „najodvratniji ljudi" jedva čekaju presude, da bi po njima, mogli pisati – lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurda, priče o tzv. topničkim dnevnicima. Poznato je, kako je u granatiranju Knina, poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima, ustrajati u procesu protiv hrvatskih generala, na osnovi i „autentičnosti" topničkih dnevnika, koji ni ne postoje.

Pa svakoj je budali jasno, kako je sama činjenica, da je poginuo samo jedan srpski civil, pravi dokaz da je Hrvatska vojska, gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u ustrajanju na tim dnevnicima rasističke je naravi. Jer, za njih je jedan poginuli srpski civil mnogo vrjedniji od tisuća poginulih Hrvata u mnogobrojnim granatiranim hrvatskim gradovima. Čak i u Vukovaru, gradu sravnjenim sa zemljom.[15]

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom i takvom sudu, postalo jasno o kakvom se sudu radi, pa su ga napuštali. Jasno im je postalo, da će rad u takvom zločinačkom i političkom sudu biti samo tamna mrlja u njihovim životopisima, pa su zbog same struke, žrtvovali sjajne karijere u takvim, bogato nagrađenim projektima svjetskih moćnika, kakav je i ovaj veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku velikog eksperimenta s Hrvatima?

---

[15] **U svezi s ovim apsurdom, nastala je i kolumna koju je Aralica u svojoj knjizi posvetio nekadašnjem mirovnom posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji, Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u Hrvatskom listu:**

... Na dan Oluje Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglasiti zločincima i dovesti na Haški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

Ostvarenje projekta, po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin, još je jedna prednost kreatora novoga svjetskog poretka, koju donosi veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

Nažalost, imam rijetku prigodu ponešto i napisati za hrvatske novine, ali i mogućnost da se to isto u hrvatskim novinama i objavi.

Evo moga pisma, napisanog nakon objave jednoga „mog“ teksta:

Poštovani glavni uredniče *Slobodne Dalmacije*!

Zamoljen sam, da za Vaš list, napišem komentar o prošlotjednim događanjima, pa sam to i učinio. Rečeno mi je da napišem dvadesetak redaka. Međutim, u *Slobodnoj Dalmaciji* od 21. studenog 2009. godine, objavili ste samo prvih osam redaka moga poslanog teksta.

Šaljem vam, još jedanput, moj tekst. Podcrtano je ono što ste skratili.

Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve

JOSIP PEČARIĆ, akademik – Zagreb:

Od prošlotjednih događaja u svijetu, pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog, na odluku Europskog suda za ljudska prava, prema kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji.

„**Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvatiti“**– rekao je on.

„Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad“.

Svijet je povezan, a događaji u jednoj zemlji, zrcale se i drugdje. U Poljskoj, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu svaka sličnost i prestaje. Zašto?

Francuski biskup **Michel Dubost** rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrjednote koje Europa gubi, iako bez njih ne može.

Prva je Sloboda

Oni koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.

Drugo su kršćanski korijeni Hrvata

Tim istim smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijepor. Zato je Papa, nedavno u Vatikanu, upozorio i predsjednika RH, na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanje križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka, koju je Papa odaslao preko Marka Perkovića

Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti i priječe Thompsonu ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju „kreativnog čitanja“, te vanjskopolitičke vijesti, koja se tiče i nas, Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski, na skup potpore prof. Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je i jedini, od svih predsjedničkih kandidata, potpisao „Pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu“. Mediji u Hrvatskoj, gotovo svi odreda, ignorirali su ili iskrivljavali njegov posjet Papi, i njegovu nazočnost skupu u Lisinskom.

No, jasno je i zašto, zar ne?

----------[16]

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, u suprotnosti su s vrijednostima koje su poželjne danas u svijetu, a koje se ostvaruju i s pomoću velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrjednotama.

U nedavnom intervjuu, Thompson je objasnio, da je prestao pjevati u Kninu za Dan domovinske zahvalnosti, kada su atražili od njega da ne pjeva „Bojnu

---

[16] Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu vaših novina prema meni? Istina, u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a vaše novine nisu objavile moja reagiranja. Istina je, također, da ste prošle godine izvijestili o međunarodnoj konferenciji 'Mathematical Inequalities and Applications 2008' u Trogiru, i pritom niste stavili da je konferencija, na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja, bila posvećena meni, povodom 60. obljetnice moga rođenja. Po vašim novinama, slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju, dok je moj rođendan u rujnu), a to, doista, nije moglo biti slučajno (što je još žalosnije), jer je te godine i međunarodni časopis 'Banach Journal of Mathematical Analysis' posvetio meni jedan cijeli broj. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervjuom koji je glavni urednik napravio sa mnom. Taj časopis je nedavno uvršten i u SCIE i CC liste, i to od njegova prvog broja do najnovijeg, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost – zbog sadržaja izbačenoga teksta – ne radi li se tu o svojevrsnoj cenzuri?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cijelosti.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

Čavoglave“,[17] a što je još znakovitije, i pjesmu „E, moj narode“. I to je jasno zbog čega, zbog koga i zašto!
U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazdama, i onima što zajednički rade protiv nas, ali i poručuje što bismo mi trebali uraditi da bismo se od toga obranili.[18]

---

[17] Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigli su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažite Srbima sućut i kažite im kako vi razumijete njihov strah koji izaziva 'Bojna Čavoglave'! Kad su je slušali za vrijeme rata, sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se i dan-danas boje kada čuju tu pjesmu, pa je normalno i da pišu proteste.“
Kada sam gostovao u emisiji Oči u oči sa Zdravkom Tomcem, rekao sam i sljedeće:
…Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari i …! Na Thompsonovu portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina i tko je tražio zabranu njegova koncerta. Tako da sad imate situaciju, da danas vani samo Jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi, protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi Jugoslaveni!? Znate li Vi jednu moju pitalicu o njima?
Tomac: Ne, recite.
Pečarić: Znate li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!
Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne bih i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!
I doista, nedavno su u jednom društvu, sa zgražanjem komentirali vijest, da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige, Predrag Lucić i Boris Dežulović održali svoju predstavu Melodije Bljeska i Oluje, u kojoj oni, navodno, pjesmom, poezijom i ironijom, napadaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju, i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:
„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima, podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju i postanu Hrvati?!

[18] Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode
A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

U knjigama: *Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?* Izlaganja na osmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 4. prosinca 2009. godine, Zagreb, 2008., str 65. – 75.; *Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?*, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 1043. – 1053.

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako ne mogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede…e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako ne mogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

1. Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi *Lov: Ja i ratni zločinci*, napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost – za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o subpoeni za ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg iskustva s podaničkom politikom onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.

Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda, bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su "podli kurvini sinovi" (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Beškeru (*Jutarnji list*, 1. travnja 2008.):

Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesâ koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

Carla del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH

koje je htio pripojiti Hrvatskoj. ***To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige*** (istakao J.P.)**.**

Čini se da su Beškeru obje strane činile i naručivale ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i sud u Haagu su uveli novost u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga – ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice tužiteljstvo i sama Carla del Ponte tipični su primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu obrazložio sam zašto taj sud više nije sramotan nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske, prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju, Carle Del Ponte, s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već to je zločin, mada je ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo "zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio". Doista je zločinačka djelatnost Haškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisuje Mate Kovačević (*Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.):

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen, bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Zanimljivo je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom narodu, koje je već tako očito samo iz postupaka tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme, isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo?

Jesu li "podli kurvini sinovi" Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja, tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini se zahvaljujući odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman (*Hrvatski list*, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle, ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će zanimljivo pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je imalo inteligentnija, Carla del Ponte je mogla preimenovati "podle kurvine sinove" jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u *Hrvatskom listu* od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu, kao rodonačelnik krivokletstva istupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su

tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi' pred Haškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu, mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika http://www.predsjednik.hr i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, 'da pripoji dio susjedne, međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se sama iz žrtve agresije u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj', ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika'. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra 'podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. Republiku Srpsku Krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studenog 2000. godine, u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. S jedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za 'zločinački pothvat' i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima, ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, 'Nacionala' i 'Ferala', pa onda, u manjoj mjeri, preko 'Globusa' i 'Jutarnjeg lista'. Iako su brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se 's

dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi'. Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: 'O, ne!', netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne? I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispripovijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji, te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haškom tužilaštvu, koje ih je zatim godinama proučavalo, piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapio da nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku, ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imetak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim, odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua iz *Fokusa* 2. svibnja 2008.:

• *Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?*

– Do toga nije smjelo doći i tkogod želi istinu, lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haškoga suda. Od tada, u svojim bitnim odlukama, vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva, vojnog i političkog, nije bio u Haagu optužen, niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime, ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

• Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haškoga tribunala. Kada je to točno bilo?

– Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine. Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

• U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?

– U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: 'Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti, suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugim nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne Gore na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj'. Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako RH ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

• Je li tada Oluja izručena Haagu?

– Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Na primjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u đuture.

• Što nakon toga čini tužiteljica?

– Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obavješćuje predsjednika Vlade, Ivicu Račana, o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja, mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za zajednički zločinački pothvat, nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

• Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

– Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih, i fizičkih i pravnih osoba, u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

• Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

– U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe, kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim 'Narodnih novina', ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

• Koje akcije?

– Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom britanske obavještajne službe, Gilleom Longhleyem i članom britanske obavještajne službe, g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu, hrvatskim generalom Antom Gotovinom. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

• S kakvim obrazloženjem?

– Ističe se 'spremnost hrvatske vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama', a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Veleposlanik Jarrold je bez ikakva oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

• U čemu se sastojala 'britanska pomoć'?

– Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te britanske 'pomoći' zapravo izmjena optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura britanskog prava o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u otužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

• Beograd vješto montira takve kvalifikacije?

– Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi 'Podsećanja' izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: 'Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem' (str. 155).

• Objavom knjige bivše haške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?

– Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi 'Lov, ja i ratni zločinci', naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvencije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

• Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?

– To su takve situacije u kojima bi predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle, Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik, Ivan Aralica, bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora, kada je Račan sazvao sastanak rukovodstva države na kojemu je to obrazložio. Tomu se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora, Ivić Pašalić. Prema Aralici, sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada do današnjih dana doživio posljedica su tog njegovog čina. Zanimljivo je da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a, dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine, objavio sam tekst *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* (*Fokus*, 18. srpnja 2003.), sa sljedećim odgovorom u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa sljedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se

sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u Rezoluciji o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV-emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković očito je pogrešna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla del Ponte viče na Lajolu (tadašnji šef vatikanske diplomacije, Giovanni Lajolo, op. J.P.) *da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.*

Tako je Sanader završio operaciju oduzimanja ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanja vjerodostojnosti falsificiranom brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima u svijetu sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz tužiteljstva suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili nakon što su im istekli mandati za rad u sudu. Na našim prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću, sir Geoffreyja Nicea i o izjavama istražitelja haškog tužiteljstva povjesničara Marka Attile Hoarea. Knjiga *Mir i kazna* donedavne glasnogovornice haškog tužiteljstva, Florance Hartmann, ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga Carle del Ponte s rasističkim izjavama, kruna je na sve to.

Jasno je da to možda i ima i svojih dobrih strana na sam rad suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere, nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od trenutka kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada "dokaz" bila krivotvorena kaseta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva, Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno upozoravao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući da je optužnica preuzeta od haškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u 'zločinačkoj organizaciji', koja je navodno izvela 'zločinački pothvat' na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na što je u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače, Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti: od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i što opisuju u svojim narodnim pjesmama koje su obavezna lektira osmoškolcima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o "zauzetim prostorima" čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi "naoružani civili". Ali s obzirom na to da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatske vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!

U *Hrvatskom listu* od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem.* I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za*

egzekucije na Ovčari… To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu …

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu počiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takve presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige *Zločinački sud u Haagu*, koja će uskoro izići iz tiska, napisao sam:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države, pa i RH, pravo i obveza, proglasi 'zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije' ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te 'podmukle kurvine sinove'.

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi odradila upravo to. Pa nije ona mogla sve to postići da nije provodila politiku svjetskih moćnika. Znamo, na primjer, da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je počinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a 'zaštićenih enklava'.

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati 'podmukli kurvini sinovi'. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore, već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata – druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od ovoga što radi ovaj sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haškog suda, posebice njegova tužiteljstva i same Carle del

Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu, nije ponajbolji opis upravo taj o "podlim kurvinim sinovima"? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

U knjigama: *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?* Izlaganja na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2008., str 51-61; *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?*, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 649-659.

PISMA PREDSJEDNIKU VLADE

PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU NAGRADU

UZ PRVO PISMO

OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU

Bivši komunisti su 2000. godine došli na vlast s parolom "Oni su nama oprostili – mi njima ne ćemo!" Da su doista tako i mislili pokazao je Račan, kada su došli na vlast, izjavom: "HDZ je stranka pod istragom!" To nisu mogli provesti zbog više razloga.

Za ostvarenje tog plana ne bi imali 2/3 glasova u Saboru.

HDZ je bio još uvijek Tuđmanova stranka i imao je jaku poziciju u Saboru.

Na čelo HDZ-a doveden je čovjek spreman detuđmanizirati HDZ i tako im sve olakšati.

Danas vidimo da doista očekuju završetak tog plana. HDZ je i doslovno stranka pod istragom, a najavljuju i raspad te stranke koja je stvorila hrvatsku državu. Kukuriku koalicija očekuje i najavljuje dobivanje dvotrećinske većine u Saboru. Očito je svima da "posao" za takav rasplet izbora odrađuju mediji i DORH. Ostvarenje tog scenarija znači promjenu Ustava i "temeljitu rekonstrukciju Hrvatske". To su njihove riječi.

Ponašanje hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca nije ukazalo da su dorasli današnjem trenutku. Svi pokušaji ujedinjenja i sprječavanje potpunog ostvarenja ciljeva velikosrpskog Memoranduma 2, o čemu smo govorili u našem Pismu Saboru RH, propali su. S druge strane, ponašanje Predsjednice HDZ-a pokazuje da su konačno i u HDZ-u shvatili o čemu se radi (barem neki jer je sigurno politika te stranke u zadnjim godinama itekako ostavila duboki trag i u samom HDZ-u). Spomenut ću samo njeno reagiranje na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a, u kome se izrijekom govori o rasističkim presudama u Haagu. Unatoč našoj izuzetno oštroj osudi ponašanja svjetskih moćnika, predsjednica Vlade kaže da visoko cijeni "zauzimanje za zaštitu temeljnih demokratskih vrijednosti Domovinskog rata na kojima je stvorena Republika Hrvatska" i pozvala nas je na dogovor "o mogućim daljnjim aktivnostima i suradnji po tom pitanju". Pismo je objavljeno na internetskim stranicama Vlade, što je svojevrsna poruka i onima u zemlji i onima izvan nje. Da je mislila ozbiljno pokazuje i reagiranje medija koji su prešutjeli jednu tako važnu poruku predsjednice Vlade i svjetskim moćnicima i svima koji kriminaliziraju Domovinski rat.

Možemo li biti sigurni da upravo to nije bio neposredan povod odluci da se u izbore ponovno, još drastičnije nego u slučaju izbora predsjednika, umiješa USKOK? Da Predsjednica misli ozbiljno pokazao je posjet hrvatskih intelektualaca, uglavnom onih koji su bili okosnica u ovom i nizu drugih sličnih otvorenih pisama (akademici Ivan Aralica, Dubravko Jelčić, Slaven Barišić, profesor Miroslav Tuđman i drugi) kada je Predsjednica najavila stvaranje Savjeta predsjednice HDZ-a za zajedničko promišljanje o tome što treba učiniti za budućnost Hrvatske, koji će uz ostale činiti i te osobe. A radi se o osobama koje su se kroz sve ovo vrijeme suprotstavljali detuđmanizaciji (tj. rashrvaćivanju) i HDZ-a i Hrvatske!

Znamo da je profesor Miroslav Tuđman naglašavao da će prihvatiti suradnju s HDZ-om pod uvjetom da se "mora HDZ demokratizirati i vratiti na pozicije predsjednika Tuđmana, odnosno javno odmaknuti od 8 godina Sanaderova vođenja HDZ-a". Njegovo postavljanje na listu HDZ-a na mjesto koje mu garantira ulazak u Sabor, znači upravo to da je HDZ već danas ili želi biti na tim pozicijama.

Zapravo, sve je to poznato mnogim našim ljudima. To na najjednostavniji i najbolji način potvrđuje prvo reagiranje na tu vijest koju sam dobio od jedne mlade Hrvatice:

"Sada znam da ću otići na izbore i ne mogu vjerovati da ću glasovati za HDZ."

Na krajnje simpatičan način poručila nam je da ovaj put glasovati za HDZ ne znači glasovanje po principu "što manje zlo", nego to glasi davanje podrške i profesoru Tuđmanu, akademicima Aralici, Jelčiću i Barišiću i svima ostalima koji će kroz Savjet predsjednice HDZ-a učiniti sve što je moguće da vratimo ponos i dostojanstvo našoj Hrvatskoj. To znači snažnu poruku da mnogi u Hrvatskoj žele povratak HDZ-a na pozicije predsjednika Tuđmana. A takav HDZ, bio on na vlasti ili ne, i jest najveći mogući udar svim protivnicima ostvarivanja hrvatskih nacionalnih interesa.

Zato pozivam sve one kojima je Hrvatska u srcu da izađete na izbore, glasujete po svojoj savjesti i tako spriječite ostvarenje velikosrpskog Memoranduma 2.

akademik Josip Pečarić,
22. studenog 2011.

PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

IVAN BAKOVIĆ
FIDES ET HONOR – VJERNOST I ČAST

Prikaz knjige Josipa Pečarića "Rasizam svjetskih moćnika", Vlastita naklada, Zagreb, 2012.[19]

Sasvim sigurno vam "hrvatska šira javnost" ne će znati odgovoriti na pitanje tko je akademik Josip Pečarić. Nema ga na televiziji, na radiju, u novinama, na glavnim internetskim portalima. Zašto je to tako? Kako se može dogoditi da vlastiti narod ne zna za jednog od najboljih svjetskih matematičara kojemu se klanja svijet matematike?

Nije to tako teško razumjeti u današnjem vremenu. U prošlosti su totalitarni režimi dolaskom na vlast prvo ubijali inteligenciju. Ovi moje generacije i stariji sjetit će se komunističke krilatice: "Radnici, seljaci i **poštena** inteligencija". Dakle, samo je inteligencija mogla biti nepoštena u njihovim očima. Nije to tomu tako zato što su smatrali radnike i seljake unaprijed poštenima, nego zato što su znali da opasnost njihovim naumima ne prijeti od radnika i seljaka nego od inteligencije. Od školovanih ljudi.

Samo za primjer navodim: Josip Grbelja u svojoj knjizi "Uništeni naraštaj" navodi sljedeće podatke: Hrvatska je 1940. g. imala 330 novinara, a 1945. situacija je ovakva: 131 novinar je emigrirao u strahu od likvidacije i progona, 100 novinara dobilo je doživotnu zabranu pisanja, 45 ih je promijenilo profesiju, 27 je dobilo pravo pisanja, a točno 38 novinara u Hrvatskoj je ubijeno dolaskom komunista. Toliko novinara, navodi Grbelja, sve zajedno nije ubijeno u svim zemljama koje su imale profašistički režim.

Danas ne ubijaju tijelo, ali ubijaju dušu. I nameću medijsku šutnju. Zbog toga akademika Pečarića nema nigdje u javnom životu. Stao je na žulj vladarima svijeta. Da bi se zaštitili od ovakvih kao što je akademik Pečarić smislili su sintagmu "politički korektan govor", pa kad god tko progovori "uz dlaku" proglašava ga se nepoćudnim i zatvaraju mu se sva vrata prema javnosti. Josip Pečarić, čiju knjigu i javni rad večeras predstavljamo, nikad nije prihvatio "politički korektno govorit" nego svima u brk kaže što misli. On to objašnjava vrlo jednostavno: "To je tomu tako jer sam matematičar." Ja osobno ne vjerujem da to ima puno veze s matematikom (ima još matematičara, pa šute). To je stvar karaktera, odgoja i podrijetla. *Fides et honor*, vjernost i čast – to je zaštitna uzrečica Bokeljke mornarice od 809. godine poslije Krista, dakle preko tisuću i dvjesto godina se izgrađuje kodeks: *fides et honor – vjernost i čast*. Iz toga kodeksa niknuo je Bokelj Pečarić, koji se u jednom trenutku napada i pritisaka na Hercegovce proglasio Hercegovcem iz Boke, pa i knjigu o tomu napisao.

Citirat ću kolegu Matu Kovačevića: *Kao matematičar Pečarić je bolji povjesnik od cijeloga niza domaćih stručnjaka, a u publicističkom području i danas je,*

[19] **Predstavljanje knjige u Čapljini 27. rujna 2012.**

unatoč sustavnim zaprekama za istupanje u javnosti, jedan od najčitanijih hrvatskih auktora.

Pečarić je objavio dvadesetak knjiga, koje su redom, a i uvijek pravodobno išle u samu srž mnogih hrvatskih problema.

Nu vratimo se mi knjizi koja je povod večerašnjem okupljanju. *Rasizam svjetskih moćnika*. Ovo je samo jedna u nizu Pečarićevih knjiga posvećenih obrani hrvatskih branitelja, časnika i generala. Središte knjige jest pismo Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda, u kojem hrvatski intelektualci i biskupi traže od utemeljitelja Haaškoga suda da vrate natrag žive naše branitelje, koje su bez dokazane krivnje zatočili i zatvorili u Haagu.

Što se još nalazi u knjizi ne ću vam govoriti, to ćete sami vidjeti kada uzmete knjigu u ruke. Govorit ću o temama koje se nameću pri čitanju ove knjige.

Rasizam: Kada Josip Pečarić izjavi da svaki kamen u Boki govori hrvatski, misleći pri tomu da je do početka 20. stoljeća skoro sva zemlja u Boki pripadala Hrvatima, što je provjerljiva i nepobitna istina, sve što na ljevici drži pero digne se na zadnje noge i proglasi to nacionalizmom, desničarenjem, šovinizmom, rasizmom itd. Jer to nije "politički korektan govor".

Kada bivša tužiteljica Haaškog suda izjavi da su "Srbi kurvini sinovi, a Hrvati podmukli kurvini sinovi", onda to nije rasizam. Nije ni šovinizam. To je sloboda govora.

Sloboda govora je i sljedeći isječak iz jednog novinskog intervjua:

> Kakve su danas političke šanse Slobodana Praljka, Stanka Sopte i kaste hercegbosanskih ustašoida?
>
> – Ne znam, i mislim da to nitko ne zna. Ali tko su zapravo ti ljudi? Na to pitanje treba odgovoriti, ali ne iz današnje perspektive i gledajući ih u odijelima i s urednim akreditacijama. Njih treba gledati kao vojne komandante koji su imali zadatak da svim raspoloživim sredstvima, a pogotovu nedopuštenim i nečasnim sredstvima, ostvare politiku HDZ-a, čiji je osnovni cilj bio odcijepiti etnički temeljito očišćeni dio Bosne i Hercegovine i pripojiti ga Hrvatskoj. Samo u tom svjetlu možemo govoriti i o Sopti i o Praljku. I zamislite sad tu strašnu situaciju, tu strašnu sliku kad Slobodan Praljak dolazi u Sarajevo da drži neke govore i prodike. On i njegovi dolaze u grad koji su uništavali punih pet godina, a potajno vjeruju da ga i danas mogu uništiti. Sarajevo je za Praljka simbol nečega što treba razoriti i što treba nestati s lica zemlje, zajedno sa svim ljudima koji u tom gradu žive. Monstruozno je to što je Slobodan Praljak koračao sarajevskim ulicama, a možete misliti kako se osjećaju ljudi koji su u Sarajevu preživjeli rat i sad čuju da Praljak nešto govori. On ne bi smio govoriti ne samo u Sarajevu, nego ne bi smio govoriti igdje na planetu Zemlji.

Novina: *Feral tribune*. Pitač: *Miljenko Jergović*. Upitani: *Ivo Komšić*. Naslov teksta: Vladavina monstruma.

I ovo je samo sloboda govora. Svi smo jednaki samo su neki jednakiji, reklo bi Orwellovo krme.

Kad si moćan, pogotovu svjetski moćan, onda ti određuješ što je sloboda govora, što politički korektan govor, a što rasizam, šovinizam i razni još izmi kojima nas tuku po glavi iz dana u dan. Jer poznato je: veliki narodi čine što žele, a mali što moraju.

Fides – vjernost: Kad smo već kod generala Praljka – imao sam čast u emisiji koju sam u to vrijeme radio na *Hercegovačkoj televiziji* ugostiti ga neposredno pred objavu optužnice iz Haaga. Nisam siguran ali mislim da je to bio njegov zadnji javni nastup, jer mu je nakon objave optužnice bilo zabranjeno javno govoriti. Imam snimku, svjedočim i citiram što je tada rekao:

> Sloboda se brani smrću. Pazite, sloboda se branila smrću i ovo što se sad nama događa, što meni daje mirnoću mog života odlaska u Haag jeste smrt mojih vojnika u meni. Ja sam prepun njihove smrti, svaka moja ćelija, sve, moji dijelovi tijela su napunjeni smrću i mojih nekih prijatelja koji su umrli ranije, oni koje smo zvali hrvatski nacionalisti u vrijeme komunizma itd. i ovih mladića koji su po svom opredjeljenju, po svojoj želji, a po mojoj zapovjedi išli na bojišnicu, na crte itd. Ja ih ne zaboravljam, oni stoje u meni, oni su živi, oni su poginuli, ali njihova smrt je moj život, oni stoje u meni. I ja ih proživljavam i ničeg se ne bojim, svjestan činjenice da nijedan sud koji bi smjerao na minimum pravednosti ne bi mogao prigovoriti ni čemu što smo mi radili, onoliko koliko smo mogli.
>
> **Pitanje: Gosp. Praljak, bojite li se jer po svemu sudeći, evo i vi ste to rekli, put u Hag je trasiran, osiguran, samo još nije čekirana karta?**
>
> Praljak: Ma gledajte, jednom sam rekao da ne ću bježat. To je moćna institucija, što ću ja dobiti, kakav će taj križ biti, ja sam vam odgovorio. Kakav god on bio, (...) ja ću taj križ ponijeti. Nije to samo žrtvovanje, ja se tamo ne idem samo žrtvovati. Mene žrtvuju, mene žrtvuju Molosi, neke zle sile koje sam ja proučavao od Sokratove obrane smrti na ovamo, pa svih Shakespearovih tragedija pa sankilota, pa hugenota, pa tako dalje. Sto milijuna ljudi je ubijeno u komunizmu. (...) To je naprosto tako. Svijet funkcionira kao jedno veliko zlodjelo u kome se svako malo pojavljuju brzi djelitelji pravde. Izvitoperuju u okviru nekakvih interesa u kojima, evo, mi nismo u mogućnosti.
>
> **Pitanje: Ja ću pročitati jednu vašu izjavu a Vi recite ostajete li pri toj izjavi? "Ako ćemo mi završiti u Hagu, jer su oni jaki, a ne zato što su pravedni, prije ili kasnije neka će pokoljenja reći da je netko bio kreten i izdajica, a netko častan čovjek."**
>
> Praljak: U potpunosti ostajem.

Smisao žrtve: U svome romanu *Propast Magnuma* već spomenuti Ivan Aralica opisuje kako su Rimljani zbog "zapovjedne odgovornosti" razorili i spalili Ilirski grad Magnum. Zapovjedna odgovornost sastojala se u tomu da je nakon što netko pobio rimske poreznike, a jedno konjče pobjeglo i pronađeno kako mirno pase niže zidina Magnuma, Magnum proglašen krivim. Nakon krvave bitke skupina preživjelih u jednoj pećini čini masovno samoubojstvo da ne bi pali u ropstvo, jer su Iliri vjerovali da će na onom svijetu biti slobodan samo onaj tko umre slobodan.

Jedan od njih u tom trenutku izgovara svoju sumnju: "Reci mi, Bindu, bože svježe kapi, koliko roba cijeniš na svom sudu? Kad ginem da slobodan ti dođem, da li ja, bože, ginem uzaludu?" Sto puta, tisuću, milijun puta smo se na svom putu zapitali o smislu žrtve. Pitamo se i sad.

Odgovor je samo jedan: *tko nema za što umrijeti, nema zašto ni živjeti.* Tomu svjedoče naši mrtvi i naši uznici. Dario Kordić, generali Ante Gotovina, Slobodan Praljak i ostali. Tomu svjedoči i Rispa, starozavjetna majka hrabrost – "židovska Antigona", koja je pola godine od strvinara branila leševe sedmorice sinova koje joj pogubi okrutni kralj David i zabrani ih sahraniti, a nakon pola godine njena žrtva ganu njegovo tvrdo srce pa ih sahraniše uz počasti. Povijest se dakle ponavlja.

Honor – čast: Venera Kordić, supruga Darijova, svjedoči: ...da mu je (Dariju) bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao: "Da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji".

General Slobodan Praljak na sudu u Haagu 17. 6. 2009.: *Ja ne mogu shvatiti logiku. Ne radi se o tome, nego to više nije ni logika. Časno tužiteljstvo, ovo nije logika, elementarna. Najobičnija logika. Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, … majmunima.*

Zbog vjernosti i časti (fides et honor) dva "nepočešljana" i bradata Hrvata rade ono što moraju. Slobodan Praljak se brani u Haagu, a Josip Pečarić je napisao ovu knjigu pisanu britkim jezikom, bez uvijanja, "uz dlaku", unatoč činjenici da ni potpisnici ne vjeruju da će ovaj zahtjev iz pisma biti ispunjen, on je više optužba "rasizma svjetskih moćnika". Svjestan da će opet biti prešućen, a ako ne prešućen onda biti počašćen raznim "izmima".

Dopustite mi na kraju pročitati vam pjesmu iz romana *Duše robova* Ivana Aralice, koja se uklapa u večerašnju temu:

Kad kažu: kurva te je na svijet dala
I kopile si majke svoje,
Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.

Kad kažu: dušu prodaj,
Za dušu kupci novce broje,
Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.

Kad kažu: ti si bijeda,
Sudbinu tvoju drugi kroje,

Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.

Što god da kažu, što god da htjeli,
Sa mržnjom ne daj da te spoje,
I cvijetom cvjetaj, srce moje.

HRSvijet, 28. rujna 2012.

OSMO PISMO[20]
JESMO LI BALKANSKO PLEME?

Poštovani,

svakim danom sve više postaje jasno kako je naše pismo VS-u UN-a od izuzetne vrijednosti. Podsjetit ću vas također da je povećan broj biskupa i akademika koji su potpisnici Pisma. Zato vam predlažem da ga svatko od vas pošalje ili VS-u UN-a (tu posebice mislim na one iz SAD-a, Kanade i drugih zapadnih država jer će njima vjerojatno i odgovoriti), ili svojim vladama, ili veleposlanstvima članica VS-a UN-a u svojim zemljama.

Jednostavno isprintajte priloženo pismo, potpišite se uz svoje ime i pošaljite im ga. Molim vas, također, da me o tome izvijestite, kao i odgovoru koji ste dobili.

Naravno, i oni koji se do sada nisu potpisali mogu slobodno dopisati svoje ime, ili imena više njih koji to žele, supotpisati se i poslati ga.

Ovo pismo šaljem i predsjedniku Vlade RH, sa zahtjevom da preko veleposlanstva RH u UN-u pismo predaju onima kojima je i namijenjeno.

Zapravo, ovaj poziv je prirodna posljedica i odgovor na riječi biskupa Vlade Košića izgovorene na njegovoj homiliji na Dan branitelja grada Siska, 3. rujna (*Hrvatsko slovo*, 7. rujna 2012.):

> Međutim, kada su naši branitelji i s njima i svi mi – čitava naša vjernička i hrabra Domovina – izborili pobjedu nad neprijateljem, tada je umjesto mira započela nova borba: trebalo je svijetu, koji nije želio našu Domovinu niti našu pobjedu, dokazati da je istina ono što svi mi znamo – jer smo to iskusili na svojoj koži: da je Hrvatska pretrpjela strašnu agresiju i da se oslobodila. Ta borba dokazivanja istine još uvijek traje.
>
> > Evo, dragi prijatelji, nije li licemjerno i potpuno nepravedno optužiti čitavu našu Domovinu, od pokojnog Predsjednika do svih najistaknutijih branitelja, naših generala, da su dio "udruženog zločinačkog pothvata"? I što se sada događa? Trenutno svi iščekujemo da se donesu konačne presude tog nazovi-suda umjesto da se čitava Domovina ujedini i uputi jasnu poruku da ne dozvoljavamo iskrivljavanje istine i da smo svi odlučni braniti naše branitelje. Trebali bismo dići glas do neba, uzbuniti čitavu zemaljsku kuglu zbog nepravde koja nam se nanosi. Mi međutim stojimo mirno, kao janjad pred klanje, da krvožedni vuci nasrnu i našu, krvlju plaćenu slobodu, razgrabe i rastrgaju svojim oštrim zubima i svojim nepravednim presudama. Ako ima pravde, odustat će ti krojači istine i osloboditi naše generale. Ali teško je to vjerovati – budući da oni ovako rade: kad ne mogu dokazati "prekomjerno granatiranje" i "udruženi zločinački pothvat", tada traže "alternativne oblike" odgovornosti, želeći dakle pod svaku cijenu osuditi nevine! Ako i nema razloga, treba ga naći! I mi svi to nijemo

[20] Pismo potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a i predsjedniku Vlade:

> gledamo i čekamo što će se zbiti! A Gospodin naš reče: "Blago gladnima i žednima pravednosti!" (Mt 5,6)

> Naši su branitelji radi pravde – da i mi kao narod imamo pravo na slobodu i vlastitu zemlju bez tuđinčeva porobljavanja – bili spremni i umrijeti. A mi? Jesmo li im dostojni nasljednici, ako se ne usudimo ni reći što je pravedno, ni protestirati kad vidimo nepravdu, pa niti dići glas protiv očitih iskrivljavanja istine?

Zapitamo li se ponekad, dok najbolji među nama ispaštaju po zatvorima zbog oslobađanja Domovine, što smo mi učinili da se dokaže što je istina kako kaže naš biskup?

Recimo, u HAZU-u je svojevremeno održan skup o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Predavači – najpoznatiji hrvatski pravni stručnjaci. Nitko od njih nije uopće smatrao potrebnim ni spomenuti kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

> …ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o "udruženom zločinačkom pothvatu" samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Može li hrvatskoj pravnoj znanosti biti isprika što je jedan od njih napisao i knjigu o ratnom zločinu (prof. dr. sc. Ivo Josipović, "RATNI ZLOČINI" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.), i uopće nije smatrao potrebnim spomenuti gornji članak?

Ne može! Istinski znanstvenici trebaju proučavati vrela, a ne priručnike!

Pogledajmo kako bi se trebala braniti struka, a ne koristiti je tako da se iskrivljenim tumačenjima osiguravaju i predsjedničke fotelje.

Mnogi naši portali prenose sljedeću vijest prema tekstu koji je objavljen u Večernjem listu:

> Američki general **Walter Huffman**, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinjske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne presude generalu **Anti Gotovini** koji je osuđen na 24 godine zatvora.
>
> Prvostupanjska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za *Military Law Review*, poručivši Haagu da odbaci

> presudu u predmetu protiv hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobodilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu.
>
> Tvrdi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.
>
> Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se ne će smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi.
>
> – Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u *Military Law Review*.

Spomenimo da je Hauffman bio i jedan od stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije koji su o tome pisali Haškom sudu! Vidi se da je zaštita struke smisao ove, kao i te intervencije vojnih pravnih stručnjaka. Našim bi trebao biti zaštita hrvatskih nacionalnih interesa i struke. Dojam je da je kod naših u igri samo zaštita vlastitih interesa, zar ne?

Priča o "udruženom zločinačkom pothvatu" nije, zapravo, ništa drugo nego iznova ispričana priča o sukobu "balkanskih plemena".

Našim nereagiranjem prihvatili smo upravo to – nismo država ni narod, nego balkansko pleme. A za neko tamo pleme, pa bilo ono i balkansko, ne vrijedi ono što vrijedi za neku državu, zar ne?

Zar bi neka država doista dopustila onako smiješno definiranje tzv. prekomjernog granatiranja Knina i onih priča o topničkim dnevnicima. Strani stručnjaci su na kraju morali ukazati da se tu radilo o visokom profesionalizmu hrvatske vojske, a ne hrvatska država (da ne kažem Balkansko pleme Hrvata).

Zar bi neka država doista dopustila najnovije traženje *alternativnih oblika odgovornosti*. Drugim riječima, kada su uvidjeli da su im svi "dokazi" na suđenju propali, traže naknadno bilo što – mimo svih pravnih normi – jer očito, kako i biskup konstatira, žele pod svaku cijenu osuditi nevine.

Sramimo li se sami sebe kada vidimo kako neki stranac više čini za naše branitelje od nas samih?

Tako australska povjesničarka Mishka Gora objavljuje roman *Fragmenti rata* o agresiji na Hrvatsku i posvećuje ga blaženom Stepincu i generalu Gotovini:

> To je povoljan datum za predstavljanje moje knjige o agresiji na Hrvatsku jer je taj dan bivši papa Ivan Pavao II. posvetio kardinalu Alojziju Stepincu proglasivši ga blaženikom. Detaljno sam proučavala Stepinčev život i znam da su ga komunisti proglasili nacističkim suradnikom, unatoč nepobitnim dokazima za suprotno. Kao povjesničarka upoznata sam i s činjenicom da je Stepinac bio jedan od rijetkih uglednika u Europi koji su podigli glas protiv nacizma, i to u vrijeme kad je bilo opasno po život to učiniti ovu knjigu, uz

> Stepinca, posvećujem i generalu Anti Gotovini koji je u Oluji oslobodio Hrvatsku, a oklevetan je kao i kardinal. Ovaj put od međunarodne zajednice, odnosno Suda u Haagu na kojem je osuđen za ratne zločine, a spriječio je zločinca Ratka Mladića da Bihać pretvori u novu Srebrenicu. Čini mi se da je, kada je riječ o hrvatskoj povijesti, istina često nedostižna. Obojica se, Stepinac i Gotovina, s pravom smatraju herojima u Hrvatskoj.

Podsjeti ću vas da je Bihać bila UN-ova zaštićena zona u kojoj se, u srpskom okruženju, nalazilo 160000 do 180000 ljudi. Poslije pokolja u Srebrenici trebao je uslijediti mnogo gori pokolj u Bihaću, da bi glavne članice EU-a proglasile Srbe pobjednicima u ratu.

Na području "balkanskog plemena Hrvata" desetak godina nitko u glavnim medijima ne spominje (ne smije spomenuti) činjenicu da je *Olujom* Hrvatska spasila te ljude.

Isto možemo konstatirati i za vlasti. Zapravo, tu je stanje još strašnije. Pogledajte samo tekst *Šokantno: Mesić Galbraithu prije Oluje iznosio teze za optužnicu o ZZP-u*, na portal HKV-a, 20. rujna 2012.:

> Na Wikileaksu je objavljen povjerljivi dokument američkog veleposlanstva koji otkriva šokantnu činjenicu da je Stjepan Mesić još prije operacije "Oluja" u razgovorima s američkim veleposlanikom Peterom Galbraithom iznio iskonstruirane i izvrnute teze koje će puno godinama kasnije postati temelj haaške optužnice o "zajedničkom zločinačkom pothvatu". Dokument o kojem je riječ vodi se na Wikileaksu pod oznakom 95ZAGREB1944 i sažima razgovore američke strane sa Stjepanom Mesićem i nekim predstavnicima Srba iz Hrvatske iz sredine svibnja 1995... U tom kontekstu, nema sumnje kako Wikileaksov dokument o razgovorima prije oslobođenja hrvatskih okupiranih teritorija baca novo svjetlo na ulogu Stjepana Mesića, kao i na njegov meteorski politički uspon 2000., te na način vladanja tijekom dva mandata obnašanja predsjedničke funkcije.

To ponovno otvara pitanje oko izabranih vlasti u Hrvatskoj i koliko je njihov odnos prema Haagu, odnosno sluganstvo u odnosu na taj "sud" njima i pomogla u njihovim meteorskim usponima!

Istina, naše Pismo je podržala predsjednica prethodne Vlade. Nisu ga službeno uručili zato što je Predsjednik RH pripadao drugoj političkoj opciji. Sada to nije slučaj, jer je sam predsjednik Vlade u Srebrenici spomenuo spašavanje Bihaća, a Predsjednik RH je to postao kao član njegove stranke. Dakle, ako on želi, može ispuniti naš zahtjev. Tako može pokušati otkloniti sumnju da je po srijedi ista politika koja je dovela Mesića na vlast. Wikileaks je samo potvrdio nešto što je mnogima u Hrvatskoj itekako bilo jasno, a prof. dr. Miroslav Tuđman svojom knjigom *Vrijeme krivokletnika* još ranije i dokazao.

Međutim, iako tadašnja vlast naše pismo nije službeno poslala, mi smo ga poslali članicama VS-a UN-a i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Slučajno ili ne, danas su u SAD-u postali dostupni dokumenti o hrvatskom oslobađanju Bihaća!

Po tko zna koji put podsjetit ću na riječi našega kardinala Kuharića:

> Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da se našalim: Oprostimo našem kardinalu. On je Hrvatsku smatrao državom, a mi smo za medije i vlast u Hrvatskoj samo "balkansko pleme", zar ne?

Zapravo, nama mora biti i zanimljivo smije li, kao što je to učinila prethodna predsjednica Vlade, sadašnji Predsjednik potpisati Pismo koje je napisano "povodom rasističkih presuda" Suda u Haagu.

Zašto? Zato što je prije nekoliko dana predsjednik Vlade tvrdio:

Znamo kako su autonomije u bivšoj državi dovele do kaosa. Svatko je vukao na svoju stranu i zato je došlo do rata.

Očito je to negiranje velikosrpske uloge u agresiji na Hrvatsku, što je osnova novog velikosrpskog Memoranduma 2. A taj memorandum sigurno ne priznaje rasizam nad Hrvatima i muslimanima. Njima je zločin to što je HV spasila toliko muslimana u Bihaću, a ne bi im bio zločin izvršenje planiranog genocida u Bihaću.

Poslije takve velikosrpske tvrdnje, najmanje što bi predsjednik Vlade trebao učiniti jest slanje našeg Pisma VS-u UN-a, a bilo bi za očekivati da i pokrene postupak za dodjelu Nobelove nagrade za mir generalu Gotovini, na što sam ga pozivao u nizu otvorenih pisama.

Tim prije što je pismo potpisao veliki broj Hrvata iz iseljene Hrvatske, a predsjednik Vlade je zastupniku koji ga je upozorio na gornju njegovu tvrdnju odgovorio da *ne razumije i ne voli Hrvatsku jer nije u njoj živio*. O tome nas u svojoj izjavi upozorava čak i HHO, što je, ističu, *objeda na račun oko* ***tri milijuna hrvatskih iseljenika***, a velikom hrvatskom književniku Hrvoju Hitrecu taj je odgovor poslužio da na isti način opiše samog predsjednika Vlade (Portal HKV-a, 24. rujna 2012.):

> Milanoviću treba oduzeti putovnicu i ne puštati ga izvan Hrvatske do izvanrednih parlamentarnih izbora. Taj čovjek ne može prezentirati Hrvatsku jer o njoj ništa ne zna i jer ju ne razumije.

Ja ipak moram priznati da ne vidim zašto bi ta Milanovićeva izjava bila uvreda za Hrvate koji žive izvan Domovine. Naime, boraveći među njima, naučio sam da oni iznad svega vole hrvatski narod. Predsjednik je govorio o ljubavi prema Hrvatskoj, a pripadnici današnjih vlasti su doista puno koristi imali od nje. I poslije svega, vladaju njome. Pa tko je onda ne bi volio? Također je nasljednik partije koja je odgovorna za najveće pokolje hrvatskih ljudi, pa je vjerojatno da u njegovu definiciju "Hrvatske" ne idu i Hrvati. Slanje (ili neslanje) ovog Pisma i pokretanje (ili nepokretanje) postupka "Nobel za generala Gotovinu" može puno toga učiniti jasnijim, zar ne?

Tu posebno treba dodati da bi predsjednik Vlade itekako morao voditi računa o nedavnoj propovjedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici. Naš sjajni kolumnist Benjamin Tolić u *Hrvatskom slovu* od 21. rujna 2012. piše:

> U propovijedi se okomio na vlast u Hrvatskoj. Optužio ju je da uporno provodi "kulturnu revoluciju". Taj uljudbeni prevrat po njegovu se mišljenju zbiva u tri koraka. Prvi je utjerivanje straha, istjerivanje vjere i obezvrjeđivanje nade. On nas pripravlja da život predamo drugomu. Radi toga se lijepa i bogata Hrvatska prikazuje kao ružna i siromašna zemlja, kojom Hrvati i onako ne mogu upravljati; drugi je korak mijenjanje povijesti i prikazivanje prošlosti onakvom kakva nije bila. Zato vlast uskraćuje narodu istinu o Drugom svjetskom ratu i poraću, zato se braniteljima sudi 20 godina, zato se po sudovima i zatvorima povlače i nevini ljudi; na kraju slijedi treći korak: strah i nesigurnost u vlastitu prošlost podloga su površnu pristupu otajstvu života, a on omogućuje pokušaje mijenjanja sustava vrijednosti, što obično svrši "u kalu sebičnosti i krvi tuđih žrtava".

Zato vama dragi potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a sigurno ne treba ponavljati ono što je u Sisku izgovorio biskup Košić! Mi koji nismo šutjeli trebamo ponovno uputiti naše pismo onima kojima je namijenjeno i ne samo njima.

Pokažimo svima ponovno da smo mi ponosan i dostojanstven narod!

Pokažimo svima ponovno da mi nismo nekakvo balkansko pleme!

akademik Josip Pečarić

PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Poslane su engleska i hrvatska inačica s proširenim popisom potpisnika:

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

.

THOMPSON

ANĐEOSKA BJELINA PERKOVIĆEVE POEZIJE

Piše: akademik Ivan ARALICA

Ni u Thompsonovoj glazbi ni u pjesmama nema ničega kontroverznog. Ono što Perković piše je rodoljubna, nabožna i ljubavna poezija pročišćena do anđeoske bjeline i kad je upotrijebljena pokoja riječ koju anđeli ne bi izgovorili

Iako se kontroverze uz ime Marka Perkovića odvijaju na planu glazbe i književnosti – ako riječi pjesama, koje, kao i glazbu, on sam piše, ubrojimo u književnost – objašnjenje njihova porijekla i trajanja nikada nećemo moći objasniti ostanemo li unutar glazbe i književnosti. Ni u njegovoj glazbi ni u njegovim pjesmama nema ničega kontroverznog, znamo li da je raspon ukusa u zabavnoj glazbi toliko širok da nedopuštenoga gotovo i nema i znamo li da je ono što Perković piše rodoljubna, nabožna i ljubavna poezija pročišćena do anđeoske bjeline i kad je upotrijebljena pokoja riječ koju anđeli ne bi izgovorili. Zato treba samima sebi ostaviti i Perkovićevu glazbu i riječi njegovih pjesama. One su takve kave su! A korijene kontroverzi koje se oko njega pletu treba, s jedne strane, potražiti u svjetonazoru iz kojeg niče njegova glazba i pjesništvo, a, s druge, u svjetonazorima i, što iz svjetonazora slijedi, političkim opcijama onih kojima je sporan i Perković kao pojavnost i njegova glazba i riječi kroz tu glazbu izgovorene. Na tom će se tragu objašnjenje kontroverzi naći, ali pomirba među oprekama neće! To traje već dugo i vele će dugo još trajati!

Samonikao u određenom povijesnom trenutku, u domovinskom ratu, Perković je izrastao iz svjetonazora koji je najviše doprinio nastanku samostalne hrvatske države, svjetonazora čije su osnovne postavke da čovjek pripada sebi, zajednici u kojoj živi i Bogu koji mu je udahnuo život i namijenio poslanje na zemlji. Dok je rat trajao, dok je taj svjetonazor unutar društvenog prostora djelovao kao temeljna tvoračka snaga, po onom što je pjevao Perković nije bio osamljen, bio je samo jedan od mnogih. Kad je rat završio, kad je mirnodopski život ratne dane potisnuo u zaborav, pjevači slični njemu odreda su se prebacili na, kako da to kažem, *mirnodopsko pjevanje, a on je ostao osamljen*, s vjerom da se i u dane mira o čovjeku u povijesnom vremenu, o svom narodu i svojoj vjeri ima što reći i pjevati. Njegova bi vjera, s njom i njegova pjesma postale anakrone da su ostale samo nostalgijom razvojačenih ratnika. Međutim, dogodilo se nešto, za mnoge iz liberalističkih krugova, neočekivano. Da su Perkovićeva vjera i pjesma našle odjeka i u srcima mladih generacija, postajući na taj način poveznicom između duha onih koji su ratovali za sebe, za svoj narod i svoju vjeru i onih koji su samo odgojeni u duhu svjetonazora o jedinstvu naše osobnosti, našeg naroda i naše vjere. Ta pojava, da je rat otišao do bestraga, a da duh ratnika nastavlja živjeti, razbjesnila je i one koji nikakvu hrvatsku državu nisu željeli i one koji nisu željeli hrvatsku državu u kojoj će dominirati svjetonazor da osoba, narod i vjera čine nerazdvojno trojstvo, po kojem čovjek postaje čovjekom. Smetale su im sve pojavnosti takvog duha, ali im se učinilo najzgodnije da svoj bijes iskale na estradnom pjevaču, u namjeri da i njihov bijes dobije estradne dimenzije. U stvari, prestrašili su se onoga što je Perkovićeva pjesma otkrila. Da duh koji je stvarao državnu zajednicu nastavlja živjeti u generacijama koje dolaze! Da je to i dalje pretežit duh i u društvu i u kulturi! Da ga se neće moći potisnuti na marginu i u podzemlje!

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kučine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive! Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego *govor mržnje* i *govor mržnje* kod slušatelja poticati. Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije, lako se uočava da osporavanje svjetonazora, iz kojeg izrastaju Perkovićeve pjesme kao pjesme zajedništva i ljubavi među ljudima, dolazi od onih koji, predbacujući drugima *govor mržnje,* sami govore *govorom mržnje.* I da bi to nedjelo prikrili, sklanjaju se – ako tri u publici od desetak tisuća nisu viđene – samo pod jednu kapu s ustaškim znakom!

Nema dvojbe, o tomu nam povijest pruža obilje primjera, da je svjetonazor što ga Perković zastupa u turbulentnim trenucima aberirao i dao ono što se nije željelo dobiti. To isto dogodilo se i raznorodnim liberalizmima, od onog iz francuske revolucije do komunističkog, pa i ovih najnovijih: dobilo se suprotno od onog što se dobiti htjelo; umjesto slobode dobilo se nasilje! To ne može biti povod, i kad bi se to moglo, da se svjetonazori anuliraju. To je dokaz kako svaki svjetonazor može zastraniti u neželjeno! I, da se to ne bi dogodilo, treba ga humanizirati, svatko svoj na svoj način! Perković to čini sa svojim svjetonazorom, u kojem objedinjuje ljudsku osobnost, narod i vjeru, na, doista, svoj samonikli način! Ide mu od ruke! I neka mu se to dopusti! Dokle god pjeva i govori govorom ljubavi!

Pročitao sam negdje da je Perković, na pitanje novinara koje su mu najdraže knjige, među tri što ih je naveo ubrojio i moj roman "Duše robova". Pretpostavljam da je to učinio zato što se taj roman temelji na svjetonazoru iz kojega niču i njegove pjesme. Kad bi on imao običaj uglazbljivati tuđe tekstove, a taj običaj nema, radovalo bi me kad bi uglazbio i zapjevao pjesmu kojom "Duše robova" završavaju. Ali, kad to ne može učiniti, volio bih da bar ima na umu kako je izlaz iz kontroverzi u kojima se zatekao, istovjetnim kontroverzama u kojima od početka do danas piše pisac "Duša robova", jedino onaj što ga ta pjesma nudi:

Kad kažu: kurva te je na svijet dala
I kopile si majke svoje,
Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.

Kad kažu: dušu prodaj,
Za dušu kupci novce broje,
Ti cvijetom cvjetaj srce moje.

Kad kažu: ti si bijeda,
Sudbinu tvoju drugi kroje,
Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.

Što god da kažu, što god da htjeli,
Sa mržnjom ne daj da te spoje,
I cvijetom cvjetaj, srce moje.

Treba pjevati o sebi i svakom drugom čovjeku, o svojoj obitelji i svom narodu, o svojoj vjeri i svom Bogu. I ne dopustiti da ga ometaju oni kojima mržnja i svjetonazor i nadahnuće za *govor mržnje.* Oni koji ni riječ zucnuti ne mogu, a da kroz nju ne iskažu svoju mržnju! Što je najočitije kad u govoru ljubavi vide *govor mržnje*!

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić[21]
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[22]

---

[21] Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»
Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

[22] Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

General Ljubo Ćesić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić[23], dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović[24], kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić[25]
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Ćorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

[23] Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u prvom poglavlju.)

[24] J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

[25] Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić[26]
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov[27]
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić[28]
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik

---

[26] Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

[27] Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

[28] Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik[29]
Olga Asić, domaćica
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc

[29] Od svega srca potpisujem potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić. trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[30]

---

[30] I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je ćaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali,. što Thompson ima s njima!!? Zar će on skakati s pozornice

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj[31]
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc.
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.[32]
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun[33]

---

i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

[31] Dragi Josipe, eto još jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

[32] Debelićev tekst o Thompsonu dan je u prvom poglavlju.

[33] Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro očituju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja[34]
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Josip Dukovac, dipl. ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl. ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica

[34] Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela. Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Thompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.[35]
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc.
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić[36]

---

[35] Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada (...) na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje.

[36] Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu potpore gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom

Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.[37]
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić[38]
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago[39]
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart

---

razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podupro inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis …

[37] Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me možeš uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imaš moju punu punomoć'.

[38] Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić! I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.
Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

[39] Podupirem umjetničke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

časna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane[40]
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić[41]
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim. dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,[42]
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić

---

[40] Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala Bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

[41] **Je li Istra Hrvatska?**
Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskiminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

[42] Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vaš popis podupiratelja Marka Perkovića Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti o informiranju. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava (HČSP)
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl. iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr. sci
Marija Papković, dipl. iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl. iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik

Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing. Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske, Vancouver, Canada
Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik[43]
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško[44]
Nada Pomper, književnica
Stjepan Pomper, slikar
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist[45]

---

[43] Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. Ne ćemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

[44] Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevaču, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thompsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thompson postoji.
Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr. Lepe Brene.
Molim Vas, možda možete saznati koliko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

[45] Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.[46]
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Gordana Primižić, prof. u m.
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Dipl. ing. Franjo Radošević, predsjednik internacionalnog savjetodavnog poduzeća
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramljak, profesor
Toni Ramljak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur. ing
Marko Roša, dipl. ek
Nedjeljka Roša, dipl. ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.[47]

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

[46] Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

[47] Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujmo i dalje!

general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner[48]
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić[49]
Stjepan Sraka, dr. stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Strižić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl. ing
Josip Šaban, mr. sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr. med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini

---

[48] Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

[49] Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Božo Škorić, dipl. ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra
Damir Tučkar, dipl. ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

POLEMIKA SA ŠNAJDEROM

GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT PROMATRAČA IZ FOTELJE

Od kada postoji Hrvatska država, g. Šnajder je u Novom listu dobio prostor za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba u Hrvatskoj

Skupina hrvatskih intelektualaca - među njima i ja - u javnom je pismu Marku Perkoviću Thompsonu, istaknula »Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti...». To smo učinili nakon ponovljenog napada nekolicine javnih osoba na Thompsona, pri čemu su mediji po već uvriježenom običaju, sprečavali objavljivanje drukčijih stavova, pa i same obrane.

Pod naslovom 'Thompsona za predsjednika' Slobodan nas je Šnajder u svojoj kolumni 'Opasne veze' od 28. lipnja 2008. g. prozvao tvrdeći kako nam je pravi cilj napad na one koji su napali Thompsona i koncert 'da bi glas te misleće manjine bio još efektnije ušutkan'. «Kakva posada!» piše Šnajder – «Aralica, Sedlar, Jelčić, Lang, Tuđman, domovine sinak. Tko bi se usudio pisnuti? Thompsonov mač je ustvari puška.

I sad si mislim: Lang, nekoć studentski rukovodilac, partijski kadar, ono, baš kadar. Tuđman u gimnaziji, Aralica ... Sedlar..., tu mi ništa ne pada na pamet». I ocjenjuje: «Lomače uvijek su najradije palili prozeliti i neofiti; mržnja na drugoga i razliku uvijek se najbolje može razgorjeti na prozelitskom žaru..."

G. Ivo Banac je Thompsonov mač naziva «pseudokeltskim», Šnajder «puškom», a Tereza Kesovija pita «čemu taj mač»... Ali ako se zna da je u Prahuljama, kod Nina, u XII. st. sagrađena crkva sv. Nikole, u kojoj su se hrvatski kraljevi na obranu Hrvatske zaklinjali na mač, zašto Thompson iz Čavoglava pokraj, kao dragovoljac ne bi za svoj simbol smio odabrati povijesni mač hrvatske obrane.

Ako su prozeliti novoobraćenici, koji šire neku vjeru ili uvjerenje, a neofiti su Židovi Sicilije koji su stradajući od Inkvizicije bili prisiljeni preći na kršćanstvo, nije li pogrdna upotreba ovih pojmova u najmanju ruku neprimjerena?

Davne, činilo nam se i prijelomne 1968., i Šnajder, i ja, i stotine drugih u zagrebačkom smo Studentskom Centru protestirali protiv svijeta u koji ulazimo pjevajući Guantanameru, We Shall Overcome, te smatrajući realnim samo ono nemoguće. G. Šnajder je postao književnik za koga njegov izdavač tvrdi da spada «u središte hrvatske književnosti, gdje zauzima poziciju »pisca prije svega« – nacionalnog pisca u najboljem značenju te riječi». Ja sam postao liječnik i zalagao sam se za zdravlje gdje sam smatrao potrebnim i gdje su me zvali.

G. Šnajder je proživio život promatrača koji iz fotelje kritički ocjenjuje svijet. Ja sam sudjelovao, uključivao i mijenjao se, nastojeći očuvati i obnoviti dobro. G. Šnajder je ostao vjeran svojim izvornim stavovima, antifašizma, socijalizma i ateizma. Ja sam se promijenio i u ocjenama prošlosti, i u ulozi socijalnog i u vjeri

u Boga. G. Šnajder je ponosan što stavove nije mijenjao 40 godina. Ja, naprotiv, vjerujem da je vlastita promjena nužna za sudjelovanje, ostvarenje, spoznaju i vjeru i da se moramo mijenjati, ako promjene omogućuju više dobra. Dorian Gray nije rješenje.

1968. godine, mladi ljudi za koje smo molili u katedrali, na dan branitelja grada Zagreba 30. 5. 2008. a koji su poginuli braneći Hrvatsku još nisu bili rođeni, događanja opisana u Sokratovom šatoru na Jelačić placu još se nisu dogodila a pjesme koje je pjevao Marko Perković Thompson na koncertu, nisu bile spjevane. Ja sam ih volio i voljet ću – G. Šnajder, ne.

Od kada postoji Hrvatska država, g. je Šnajder u vašem listu dobi prostora za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba igdje u Hrvatskoj. I g. Šnajder i ja na kraju smo našeg vremena. Bilo bi lijepo kad bi Vaš list omogućio da novom vremenu i novoj mladosti budu saopćena i drugačija

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*

Split, 29. 9. 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige u ovoj kultnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljačima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši i sigurno vaš ponajbolji župan uživao je veliku potporu u Tuđmanovom HDZ-u i sigurno je mogao i danas biti visoko plasirani političar u toj stranci da se je pomirio s «novim kursom» vodstva HDZ-a s kojim se ova stranka izjednačila s SDP-om u svojem podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu – prema svjetskim moćnicima. Ali ima kod nas i onih koji su prije ljudi, a potom političari, a takav je zasigurno prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

(…)

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i). Zašto? Doznao sam da ih je posebno interesiralo i prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 350-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast i svim tim posjetiteljima i meni svojom nazočnošću. Koristim prigodu i da ovdje – ukoliko im nije bilo dovoljno to u Zagrebu – pozdravim one koji su ovdje svojim poslom.

Priča mi je bila posebno draga jer je jedan djelatnik dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom skupu. Podsjetilo me na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan sa cijelom obitelji. Jedan prijatelj, koji je radio u miliciji, poslije toga mi je rekao:

«Što si išao tamo, pa znaš da su vas ovi moji sve zabilježili.»

«I što mi mogu napraviti?» – upitao sam ga. «Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!»

Na našu žalost tu prestaje svaka sličnost ove i one države. Tko je to opasan ovim vlastima kada im je problem predstavljanje knjige jednog hrvatskog akademika i to u godini kada je u Trogiru u čast tog istog akademika organizirana međunarodna konferencija kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja i kome je jedan međunarodni časopis posvetio jedan broj u kome su ugledni

svjetski matematičari posvetili svoje članke? Misle li oni doista da to nije tako samo zato što navodno hrvatske novine o tome nisu izvijestile, kao što –uostalom – nisu napisali ni retka o predstavljanju u Zagrebu. Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru izvijestila samo «Slobodna Dalmacija» ali netočno – nisu se usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a povodom mog rođendana, već je rečeno: «Inače je upravo u Trogiru za trajanja skupa proslavio svoj 60. rođendan» Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan je bio u rujnu.

Ali ni to nije najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su: prof. dr. Zdravko Tomac, bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat, prof. dr. Slobodan Lang bivši saborski zastupnik i savjetnik predsjednika države, i akademik Dubravko Jelčić bivši saborski zastupnik. Što reći o zemlji u kojoj su takvi sumnjivi?

S druge strane to samo potvrđuje ispravnost naslova moje knjige. Naime, u njoj nisu dani samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi. Osnovna poruka jeste da je cijeli naš život u sjeni tog suda. Zato prirodno u njoj idu i tekstovi o znanosti, posebno o toj konferenciji. Prirodno su tu ušla i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca. Dva od njih su u svezi onoga što se događa s najpopularnijim hrvatskim pjevačem Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome sam pisao u više navrata ovdje ću vas samo podsjetiti što je u «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. rekao veliki hrvatski književnik Ivan Aralica. Na pitanje:

> *Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vici Vukovu?*

Aralica odgovara:

> *Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije.*

Druga stvar ili druga novina je slijedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izbornoj promidžbi ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona može se prenijeti na ovakva predstavljanja i na mnogobrojne «nepoćudne» knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju. A kada je to doista tako, onda je doista velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja zaslužila njihovu pozornost, zar ne?

Njihova nazočnost je doista ponajbolja preporuka za samu knjigu. Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji borili i izborili u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše i o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke. Evo jednoga primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008. predsjednik ove države je izjavio u povodu Međunarodnog dana izbjeglica 20. lipnja:

Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama.»

Možete li zamisliti neku drugu državu čiji predsjednik optužuje tu istu državu za »etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi»? I to lažno! A da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku već o nekakvim predstavljanjima knjiga – koji ukazuju na te koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač!

Da u takvoj zemlji čudesa mi danas živima!

Hvala!

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

> Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?
>
> Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič “Za dom spremni” iz opere “Zrinski”. Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bloger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je blogeru i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere Zrinski. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu[50], a ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu Bojna Čavoglave, dakle kultnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilaticu: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

---

[50] *Na portalu HKV-a dan je sljedeći komentar poklika* Za dom spremni:
„U dvotjedniku koji izlazi u New Yorku, djelomično i na engleskom jeziku, u broju 91, od 21. listopada o. g., ima jedan izvrstan članak kojeg je pisao mladi Hrvat, izvandomovinac, rođen u USA, u kome je dana njegova analiza o uzrocima i posljedicama starohrvatskog bojnog pokliča, koga su izvikivali još davne 1526. godine na Mohačkom polju u bitci protiv nadmoćne vojske Sultana Sulejmana Veličanstvenog.“

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske sluge. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti sluga!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti sluge, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drago, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkima koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune.

Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „proći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dotični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno sagledavanje

cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Teznog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravednica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena… I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju…

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti.

Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobo – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je… željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava.

Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer ***će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno.***

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stoji iza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

> …Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznaje!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom…sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

> …Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani…

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

> …Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske *za* utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvješće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu „Koncentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevoj knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

> …Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (…) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente –da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Riffera *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

> …Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenomu ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasma slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju, kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi Žrtvoslov Slunjskog kotara pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

> …Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema, oko broja žrtava Jasenovca:

> …Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemaljske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u Washingtonu. O tome ovih

dana piše i dr. Ružica Ćavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

> Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljeni, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

> …Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen- ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnost“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka… do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Uslijedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu… pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću…

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama… danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desetcima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod

koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predočeno na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)zmu ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravedne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za

vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademičari[51]

---

[51] Dr. Wolfgang Düchting
Universität Hamburg
Präsidialverwaltung
Referat 22: Online-Dienste
Edmund-Siemers-Allee 1
D-20146 Hamburg
Telefon: +49-(0)40-42838-4315
Telefax: +49-(0)40-42838-6398
E-Mail: _online-dienste@uni-hamburg.de_
(mailto:online-dienste@uni-hamburg.de)

Wir - die kroatischen Akademiker protestieren stark gegen Anordnung den kroatischen Patrioten und Freiwilligen Marko Perkovic Thompson unter die Nazisten (Nazis) einzuordnen.
Das ist eine starke antikroatische Propaganda derjenigen, die Republik Kroatien nicht anerkennen und die das kommunistische Jugoslawien wieder beleben möchten.
Deutschland war einer der Staaten, das als einer der ersten in der Welt die kroatische Selbständigkeit anerkannt hat.
Warum diese Universität die Texte aller Lieder von Herrn Marko Perkovic Thompson nicht angefordert hatte? Danach hätte sie entscheiden können, ob es sich um Faschismus oder Nationalismus handelte oder nur um die patriotischen Heimatlieder? Gerade solche ungerechte Beurteilungen, wie diese der Universität in Hamburg, spornt uns an, dass wir unsere Heimatliebe bestätigen, da sie überhaupt keine Verbindungen mit dem Nazismus hat.
Es ist unglaublich, dass die deutsche Universität einen Sänger für den scheinbaren Nazismus verurteilt, und zugleich war der Nazismus eine Besonderheit des deutschen Dritten Reiches zur Zeit des Zweiten Weltkrieges, aber auch früher.
Leider sind viele deutsche Söhne für diese Ideologie in tragisch grosser Zahl ihre Leben geopfert haben.
Marko Perkovic Thompson war zu dieser Zeit noch gar nicht geboren, aber der Wunsch für die kroatische Selbstständigkeit hat immer bestanden, und er hatte keine Verbindungen mit dem Nazismus oder Faschismus.
Es ist wirklich merkwürdig, dass eine deutsche Universität nicht imstande ist, Liebe und Stolz für die Heimat von einer nazistischen Bewegung, die niemals in Kroatien Fuss gefasst hatte, zu unterscheiden.

Kroatische Akademiker

Josip Pečarić
Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)
Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)
Full member of Croatian Academy of Science and Arts
Active member of The New York Academy of science
Member of editorial boards:
Journal of Mathematical Inequalities (Editor in Chief and Founder)
Mathematical Inequalities & Applications (Editor in Chief and Founder)
Operators and Matrices (Editor in Chief and Founder)
Advances in Differential Equations and Control Processes
Advanced in Nonlinear Analysis and Applications (ANAA)
Asian-Euroepean Journal of Mathematics
Didactica Mathematica (Cluj-Napoca, Romania)
International Journal of Applied Mathematics
Journal of Computational Analysis and Applications
Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics
Journal of Function Sp a ces a nd Applic a tions
Nonlinear Functional Analysis ans Applications
Octogon Math. Magazine (Brasov),
Panamerican Mathematical Journal
Tamsui Oxford Journal of Mathematical Science
Glasnik Matematički (advisory board)
Banach Journal of Mathematical Analysis (BJMA) (advisory board)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

> Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.
>
> Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom

Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije!

Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marka Perkovića Thompsona; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!?

Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onakvu sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske sluge o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

…Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vici Vukovu?

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi,

oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“. Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No, i jednima i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe**,** kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatit će i koristiti sve što su

hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovile, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?!) u vlastitoj nakladi… I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

> …Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusku. (...)
>
> Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.
>
> Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrtost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupe napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „*svim Hrvatima ustašama*“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti

Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

U knjizi: „Informacijski rat protiv 'Oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti“, Zagreb, 2008. str. 171. – 194.

Portal HKV-a, 23. 2. 2009., 25. 2. 2009. i 2. 3. 2009.

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU

Dragi prijatelju,

pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.), a posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš …*zajedno, i branitelji i mladi okupili se, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi… koji ga volimo i branimo.*

Da, htjeli su ga slomiti! I zato se ponosimo time što smo mi, hrvatski intelektualci dali svoj doprinos – i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ da tim ekstremistima (u negativnom smislu), to ne pođe za rukom

Zapravo ne čudi to što su ga pokušali uništiti! Pa njima smeta 70 000 ljudi koji su, po kiši i vjetru, tri sata pjevali…zajedno s njim. A to su najvećim dijelom mladi ljudi. To je ta generacija Hrvata koju, kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja, praktično on odgaja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

I zato napadi naših ekstremista, govore najbolje o njima samima. Ali ponekad se oni malo zaigraju, i u zanesenosti, ne znaju što kažu. Tako je u *Jutarnjem listu*, književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU „Thompsonova Akademija“[52]. Doista, nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta! Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom Akademijom. Bilo bi još ljepše da netko objektivniji od njega, potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to… da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me potpuno zadovoljilo.

Da, ipak su naučili da više ne treba napadati instituciju, zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“, sa završenom srednjom školom, takva spoznaja ide malo teže… Što je i razumljivo, zar ne?

---

[52] Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:
Bravo 'Thompsonova akademijo'!
Bravo Jergoviću!
Do sad nisi ništa boljega rekao!
Dobro je da imamo „Thompsonovu Akademiju“ i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU Židovi konačno progledali, pa će, valjda, i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

Zapravo, komentirati jednog Kuljiša, doista je glupo. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik zvani „SSS“, koji je i bio glavni, u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Izgleda kako ga je promocija u Puli natjerala, da bar posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? *Jutarnji list* od 7. 5. 2009. u tekstu ***Thompson u Puli***:

„Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige ***Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*** u Puli. Bio je to, doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su, svojevremeno, oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte, govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a samo na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

> **Oni koji mi brane nastupe, htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.**

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“:

Oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je, itekako, jasno da kajini nisu, niti bi ikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kajin, pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

> Za razliku od njega, ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamoli kamo li se, kao neki iz opozicije, klanjao na Bleiburgu.

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražiti oprost, samo zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i Domovini? A zapravo njegovo obrazloženje zorno pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

> …Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate.
>
> (…) A opet, s druge strane, boljševički postupak, ovdje u Puli, povezuje ovaj grad i samu Istru, s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, onda je neosporno da su i nekadašnji kajini, ubijali svoju braću u hudim jamama.

Zato Kajin, već u prvoj rečenici, prigovara onim Hrvatima koji se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi klanjaju se žrtvama – pogotovo kada brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar itko od kajina može i očekivati neku takovu ljudsku gestu?

Kajin je još i dodao, govoreći o promociji knjige o Thompsonu održanoj u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne onu, njemu dragu i neprežaljenu državu koje, na našu veliku radost, više nema.

I kako to obično biva, šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

> …Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga; oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim pokličem „Za dom spremni!“, Boga se ne voli, nit ljubi pokličima „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.

Prvo, učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku, doista je smiješno! Pa radi se o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.!!!

Drugo, čovjek koji je uspio završiti samo srednju školu, uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja zemlja. I kada taj isti netko sa SSS drži lekciju sveučilišnom profesoru, onda je to, doista, groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini, odležao pola svog života u zatvoru.

Pametnomu dosta!

Kajine, Kajine!!! Siguran sam kako ti to znaš! „**Za dom spremni!**“ stari JE hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugoga svjetskog rata. Možda ti smeta jer je stari HRVATSKI!!! pozdrav!

No, nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, najljepši pozdrav na svijetu… „Za dom spremni!“, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini, Zdravko Bartovčak (*Hrvatski list*, 18. lipnja 2009.). Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku, bitno je da je upravo taj pozdrav, kroz Thompsonovu Bojnu Čavoglave, dao svoj doprinos u stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je Bojna Čavoglave ledila krv u venama naših protivnika, pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od strane Srba i kajinâ. Nisu protestirale ni u Munchenu niti u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine, ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa je protestirao čak i sam srbijanski veleposlanik.

Očito, sama spoznaja da će Thompson „u njihovom gradu“ pjevati Bojnu Čavoglave, njima ledi krv u žilama. Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat! Treba ih razumjeti.

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba, pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako je na internetskim stranicama Marka Perkovića Thompsona, obznanjen i sljedeći tekst:

> …Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča, da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih, vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma,

optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sada, kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži, izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno!!!

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgičari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, Kajin – vjerovali ili ne – pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kučine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive!

Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati.

Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bismo im da noseći to štete Thompsonu. I brzo bi ih sklonili. Naravno, čak i oni vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu, koju po Kajinu, mi nosimo. Rekli smo mu, da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi tako naštetili Thompsonu, ali smo ga i zamolili, da umjesto nje, obuče Thompsonovu majicu koju ćemo mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu, s likom svog omiljenog pjevača. Eto, takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima, Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi „izvaljivali“ takve gluposti. Ovo sve skupa, samo otkriva mentalitet onih, koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to, zapravo, nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori u vrijeme kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu – jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima, kao o onima koji su ubijali po hudim jamama? Očito si i Ti u pravu, kada o njima govoriš, kao o ekstremistima!

Portal HKV-a, 30 lipnja 2009.

DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ

Zanimljivo je kako i danas mnoge zanima knjiga *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, Fortuna, Zagreb, 2008., koju smo sastavili Mate Kovačević i ja. Tako je prikaz knjige autora Ante Matića objavljen 2. kolovoza 2011. na portalu *Tjedno.com*. Još je zanimljivije što se čini da autor nije ni pročitao knjigu ili pak nije štošta toga razumio.

Tako Matić počinje svoj prikaz sljedećim riječima:

> Zanimljivo je kako se neki ljudi dosjete napisati nešto da se, kako kaže ona narodna, Vlasi ne dosjete. Ja sam prokužio zašto su jedan akademik i jedan novinar napisali zajedničku knjigu o hrvatskom osporavanom i obožavanom pjevaču koji se zove Marko Perković, umjetničkim imenom Thompson. Taj čovjek iz Čavoglava proslavio se u ratu pjevajući budnice svojim suborcima uz šmajser i gitaru.

Iz prikaza je očito da Matić nije primijetio da je najveće poglavlje *Otvorena pisma hrvatskih intelektualaca* (od njih tri). Njemu su se Vlasi dosjetili da poredaju tekstove o Thompsonu, a nije shvatio zašto je to napravljeno. Da je pogledao knjigu i primijetio/razumio naslov tog poglavlja valjda bi shvatio da je knjiga zapis o vremenu kada su mnogi hrvatski intelektualci reagirali na" linč" koji se odvijao u Hrvatskoj. Valjda nije ni znao kako je cijela Hrvatska bila na nogama jer je bila registrirana jedna kapa sa slovom „U" na Thompsonovu koncertu na kome je bilo nazočno 130 000 ljudi. Vjerojatno nije ni registrirao kako je to bilo u vremenu kada su Thompsonu zabranjivali pjevati u Istri i da su u knjizi i pisma hrvatskih intelektualaca povodom toga. A zapravo, dovoljno bi bilo da je Matić bio nazočan na promociji knjige u Zagrebu kada je sam Thompson govorio o tim pismima. Nisam bio nazočan, ali rekli su mi kako je konstatirao da je prvo pismo došlo u vrijeme kada se osjećao najusamljenijim čovjekom.

Da stvar bude još zanimljivija, Mate Kovačević i ja smo osmislili i vodili tu akciju. Valjda da se Vlasi ne dosjete, zar ne? Ali Matiću to nije važno, Matić nas je *prokužio*, zar ne? O samom Thompsonu Matić piše korektno, ali nije mogao da i njega ne „dirne":

> Akademik Josip i novinar Mate poredali su intelektualce koji pišu o Thompsonu (što će mu ta engleska riječ Thompson, kao nije mogao sebi dati nadimak, odnosno umjetničko ime Dinarac ili Dinara, Svilajac ili Svilaja, Velebit ili Petrova gora!) Posudio je riječi naših „velikih prijatelja" Engleza. To se zove hrvatska naiva!

Moramo priznati da je i ova zamjerka Thompsonu smiješna. Matić očito ne zna da je „Thompson" u imenu Marka Perkovića ime onoga što on naziva u svom tekstu „šmajser". Valjda čovjek misli kako je Marko Perković nadjenuo

oružju to ime. Ali, tko već može znati sto Matić misli, zar ne? Još je zanimljivije kad Matić kaže:

> O Thompsonu pišu biskupi, svećenici, akademici, doktori znanosti, ratnici, ali ne i pisci. Oni su diskretno i spretno gurnuti u stranu. Nema ih u ovoj knjizi, kao što ih nema u novinama, na radiju, na televiziji. Što će pisci pisati o Thompsonu? Čudim se akademiku Pečariću i novinaru Kovačeviću što su iz ove knjige izbacili tekstove pisaca o branitelju i kantautoru Marku Perkoviću.

Valjda čovjek misli kako Aralica nije pisac. Ili možda, kada postaneš akademik onda si samo akademik pa nisi više ništa drugo. Međutim, u sadržaju se može vidjeti još jedno ime koje po Matiću ne možemo uzeti kao pisca: Pajo Kanižaj! A knjiga završava čak s četiri teksta Nenada Piskača. Tako Aralica, Kanižaj i Piskač nisu pisci. Pa da: oni su književnici! Ili jednostavno, Matić nije pažljivo ni prelistao knjigu. Zar nije mogao samo *Sadržaj*? Ali nisu samo pisci „izostali" sa svojim tekstovima u knjizi:

> I to nasloviše Thompson u očima hrvatskih intelektualaca. Zašto samo u očima intelektualaca, pitam se ja, zašto ne u očima Hrvata dječaka i djevojčica, u očima momaka i djevojaka, u očima svih ljudi. Prave, istinske intelektualce danas u Hrvatskoj možete izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove, na brzaka sklepane jednoznačne, sužene i ograničene knjige!

Moram priznati, ovo je zaista velika kritika. Nismo tražili po novinama, a nismo tražili ni osobno od *Hrvata dječaka i djevojčica, momaka i djevojaka i svih drugih* da napisu svoje tekstove o Thompsonu. Evo dobre ideje koju bi sam Matić mogao provesti u djelo!

Otvorena pisma Thompsonu potpisalo je na stotine hrvatskih intelektualaca. Po Matiću, istinski intelektualci se mogu *izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove* knjige. Tako smo doznali da je Matić i vrhunski autoritet za prosudbu tko je istinski intelektualac, a tko to nije. Valjda je vrhunski intelektualac onaj koji može pisati o nekoj knjizi, a da ju i nema u rukama? Zapravo, zgodno je navesti i sam kraj Matićeva teksta, bez obzira što je u dosadašnjem tekstu već dan komentar i za to:

> Pečarićeva i Kovačevićeva knjiga je prožeta raznim i stubolikim tekstovima, slikama i mislima hrvatskih intelektualaca o najpopularnijem hrvatskom pjevaču, o kantautoru kakav nikad prije nije postojao u povijesti hrvatske zabavne i narodne glazbe. Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušićariti preko napisa, zapisa… Vala mašala im bilo! Nadam se da se viteškoj čitalačkoj publici silno omililo štivo!

Da, doista je lukavo bilo predstavljati sebe u vrijeme kada se vodila velika „hajka" na Thompsona. Čini li se i čitateljima, kako bi Matić više volio da se hrvatski intelektualci nisu oglasili svojom potporom Thompsonu? Zapravo je šteta što Matić nije barem pročitao intervju samog Thompsona na početku prvog poglavlja. Ako ništa drugo, znao bi što se tada događalo oko našeg najpopularnijeg kantautora? Ali možda je i bolje tako jer onda ne bi mogao napisati ovakav prikaz knjige, zar ne?

Ili je možda mogao samo malo razmisliti što znači ono dano na koricama: *Bilo je i to jednom u Hrvatskoj…*

HRSvijet, 9. kolovoza 2011.

Ivan ARALICA, književnik

Marko Perković Thompson genij je kojega je otkrio drugi genij Zdenko Runjić

To što Marko doživljava u glazbi, to sam i ja doživljavao u književnosti, ali to što nas dva doživljavamo u književnosti i glazbi, to je i Kuzma Kovačić doživljavao u kiparstvu...

Osnovni je problem Marka Perkovića Thompsona u tome što je on središnja figura na našoj glazbenoj sceni. Iskrsla iznenada i, gotovo bih rekao, niotkuda. Iskrsla u jednome povijesnome trenutku i svoju bit umjetničku vezala za taj povijesni trenutak u cjelini.

Ja ne pretjerujem, ja vrlo racionalno donosim presudu da Marko Perković Thompson na hrvatskoj glazbenoj sceni predstavlja prvu ličnost i problem nastaje u tome što lijeva politička opcija ne dopušta da u umjetnosti, bilo kojoj, književnosti, glazbi, likovnoj, kiparstvu, na prvome mjestu figuriraju konzervativni umjetnici. Oni su odnekuda za sebe same rezervirali mjesto *mainstreama* središnje pojave, a sve druge koji se pojavljuju kao konzervativni i domoljubni umjetnici, žele gurnuti na periferiju. Ako se to ne može dogoditi, da uspiju gurnuti nekoga na periferiju, onda mu počnu dijeliti političke etikete. Kad govorim o Marku to, ja moram reći da istodobno govorim i o sebi samome. To što Marko doživljava u glazbi, to sam i ja doživljavao u književnosti, ali to što nas dva doživljavamo u književnosti i glazbi, to je i Kuzma Kovačić, najmarkantnije lice našega kiparstva, doživljavao u kiparstvu. I tako možete nabrojati niz pojava.

Dokaz da je Marko Perković veliki umjetnik, umjetnik kakvoga danas na glazbenoj sceni u Hrvatskoj nema je i to da njegove pjesme, pjesme čiji je tekst pisao, čiju je glazbu pisao, kada ih interpretiraju drugi interpreti – uzmite slučaj Vanne i klape Cambi – te pjesme pobjeđuju na svim festivalima. Dakle, one i bez interpretacije Marka Perkovića Thompsona koji je obilježen takvim žigovima što mu ih je namijenila lijeva opcija, te pjesme izbijaju na čelo. Čak mogu reći, i to sam rekao Marku: Pazite, ako Vaše pjesme mogu interpretirali drugi interpreti, može Vam se dogoditi da te pjesme u njihovoj interpretaciju budu bolje od pjesama Vaših u Vašoj interpretaciji. Ako se to događa s jednim umjetnikom, onda se može slobodno reći da je to prvak komu nema premca.

Za Marka Perkovića Thompsona, za njegovu glazbu, za njega kao čovjeka vezano je mnogo teza, ali istaknut ću samo jednu. Onih ratnih godina kada su se pojavljivale različite pjesme, ovakve i onakve domoljubne, znao sam značenje tih pjesama, one igraju ključnu ulogu, to ne trebam dokazivati, u jednom kritičnom

trenutku angažiraju mase, a mase podržavaju povijesna gibanja. I to je njihova uloga. Ja sam pratio cijelu tu produkciju i nisam bio zadovoljan s mnogim pjesmama koje su se tada pojavljivale, s jednim dijelom jesam. A dogodilo mi se jednoga dana da sam išao svojim autom i čujem pjesmu Čavoglave. Stao sam ispod kestena, poslušao sam pjesmu do kraja i kako sam tada bio u Kriznome štabu za obranu Drniša i situiranje oružja naše 142. brigade, ja sam prvom prilikom pitao svoje prijatelje poznaju li toga Marka Perkovića Thompsona. Moram reći da mi je odgovor na to bio malo čudan. Rekli su mi da je to jedan konobar iz Drniša. Rekao sam, kakav konobar, pa to je genij. Oni su se nasmijali. On je genij. U tome je problem, što je Marko genij. Nije slučajno da je Marka otkrio Zdenko Runjić. Genij je otkrio genija.

Ako je ponovno sporan pozdrav *Za dom spremni* na početku njegove pjesme Čavoglave, predložio bih svome dragome Marku da svoje slušatelje educira novome pozdravu, a taj bi glasio tako što bi on rekao 'Za dom spremni', a publika bi odgovarala 'Smrt komunizmu i fašizmu!' Može i obrnuto! Da Marko usklikne 'Smrt komunizmu i fašizmu', a da publika odgovori 'Za dom spremni'. Može i tako da se u znak protesta svi u svakoj prilici na takav način pozdravimo. To nije nikakva izmišljotina, to je temeljni smisao Markova pozdrava na početku Čavoglava i tko to ne razumije, taj ne može razumjeti genij Marka Perkovića Thompsona.

KAKO SRBI MOGU U RATU POBIJEDITI HRVATE?

Očito je kako svjetki moćnici nisu prežalili srpski neuspjeh u agresiji na Hrvatsku. Sve su učinili da bi to omogućili i doživjeli su neuspjeh. Prvo su komunisti razoružali Hrvatsku, a potom oni Embargom na uvoz oružja UN-a zapravo oduzeli nam pravo na samoobranu. Rezultat znamo – veliki hrvatski genocid u kome su od hrabre srpske vojske napravili zečeve. Uslijedilo je kažnjavanje preko suda u Haagu. Još uvijek su jedino Hrvati osuđeni u tom sudu kao agresori. Agresori jer su protiv volje svjetskih moćnika obranili svoju zemlju. Zbog svega navedenog bilo je to užasno ponižavanje svjetskih moćnika, pa je logična želja za osvetom.
Srbi nisu mogli pobijediti ni razoružane Hrvate!
Kako im omogućiti pobjedu?
Da, treba učiniti sve da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI!
Lekcija je naučena u Domovinskom ratu kada je postojao HDZ koji je predvodio obranu. Zato sada i ta stranka mora pomoći svjetskim moćnicima.
Vidjelo se i do sada kako ni oporba, ali ni vlast u RH ne spominje presudu stalnog suda u Haagu i njihovu presudu po kojoj su Srbi agresori koji su htjeli stvoriti homogenu Veliku Srbiju i pri tome izvršili niz genocidnih radnji.
Ali ključ srpske pobjede u ratu je da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI, pa u tome sada mora sudjelovati i HDZ!
Znamo da je Sanader bio protiv ZDS!

Ne mogu vjerovati svojim očima dok čitam kako Plenković obrazlaže tu svoju poslušnost prema svjetskim moćnicima pa za ZDS kaže:
„…kontekst ustaškog režima u Jasenovcu i taj slogan ne idu".
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/
Doista teško je povjerovati da netko iz neke domoljubne stranke izvali ovakvu glupost. Zar doista predsjednik Vlade misli da je legalni HOS-ov grb SLOGAN? Pa valjda mala djeca znaju koja je razlika između Grba i Slogana!
Teško je vjerovati da g. Plenković ne zna tu razliku, ali ipak tvrdi ovako nešto. Ostaje nam jedino zaključiti kako je jadno biti predsjednik vlade u RH, čiji su branitelji učinili da srpski bježe kao zečevi, a on mora sprovoditi velikosrpski Memorandum SANU 2, odnosno služiti svjetskim moćnicima u njihovoj nadi da mogu omogućiti Srbima pobjedu u ratu za koji je očito da se već sada pripremaju. Jadno da jadnije ne može biti, zar ne?
Da stvar bude još gora on je to izjavio poslije sastanka najužeg vodstva stranke, pa je to izgleda kolektivna pamet najužeg vodstva vladajuće stranke.
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/
A to je strašno i kada ne razmišljamo na taj način. Dovoljno se samo zadržati na velikosrpski Memorandum SANU 2 po kome treba Srbima – gubitnicima u ratu – omogućiti pobjedu u miru.
Sjajan komentar dao je sjajni hrvatski kolumnist Marko Ljubić:

Maknu li HOS-ovu ploču Hrvatska će kapitulirati pred snagama koje su poražene u "Oluji"

30. Kolovoz 2017.

Ako će Hrvatska šutjeti na rušenje spomenika svojim braniteljima, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su poginuli za našu slobodu.
Premijer Andrej Plenković kaže da ce naći zakoniti način za zamjenu ploče u spomen poginulim pripadnicima HOS-a. Pazi, on ne dovodi u pitanje krajnju odluku, a to je micanje uspomene na poginule hrvatske junake na čijoj se ostavštini uzdize današnja država.
On traži način kako ispuniti zakonito uništenje temelja te države i istodobno ispuniti zahtjev političkih skupina koje su između ostalog dovele do rata i pucale na poginule hrvatske ratnike.
Hitler je tražio zakonit način kako se riješiti Židova, zakonito je komunistički poredak pobio preko pedeset milijuna ljudi, zakonito je osuđen Stepinac.
Problem je jedino što su ti zakoni bili u službi zla.
U čijoj službi je zakonitost koja će omogućiti zamjenu spomenika, jer to nije obična ploča nego spomenik poginulim Hrvatima?

Na kojim je izborima takva politička volja dobila potporu?
Protiv skidanja ploče, osim braniteljskih udruga javno se izjasnio samo Milijan Brkić izjavom da je "spomen-ploča HOS-a postavljena zakonito, a ne na silu i činjenica je da je na njoj ratni grb legalne postrojbe iz Domovinskog rata koja u svom ratnom putu nema ni najmanje mrlje".
Ploču bi, sukus je Brkićeve izjave, "željeli maknuti oni koji nisu željeli Hrvatsku, a ne samo da je nisu željeli već su i radili protiv njene slobode i neovisnosti."
Ostali se nisu oglasili
Ako smo spali na Milijana Brkića, makar bio potpredsjednik Sabora i podpredsjednik vladajuće stranke, ako će Hrvatska šutjeti na ovo, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su ginuli za našu slobodu.
Potpuno je pogrešno govoriti da je nametnuti problem spomenika HOS- ovcima ustavno ili pravno pitanje. To je dramatično važno političko pitanje koje odgovara na dvojbe o samoj biti današnje države. Je li ona hrvatska država ili je potpuno kapitulirala pred snagama koje su vojno potučene Olujom.
Rušenje spomenika isto kao da im grobove raskopamo.
http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6664-maknu-li-hos-ovu-plocu-hrvatska-ce-kapitulirati-pred-snagama-koje-su-porazene-u-oluji

Ipak ima i u HDZ-u onih koji su protiv služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Tako su svoja mišljenja iznjeli i akademik Ivan Aralica, za koga se smatra da je svojevrsni ideolog desnice, Đuro Perica, jedan od utemeljitelja HDZ-a, ali i Miroslav Tuđman, HDZ-ov zastupnik i sin pokojnog prvog predsjednika Republike Hrvatske. U istom članku dano je kako *Aralica smatra da će trenutak uklanjanja HOS-ove ploče ili samo "za dom spremni" s te ploče biti početak kraja Plenkovićeve vlasti. Dodaje da će tim činom premijer Plenković sam sebe srušiti i izgubiti vlast.*
"HOS-ova ploča mora ostati u Jasenovcu, a protivnike te ploče treba uvjeriti da ZDS u njezinu grbu ne znači slavljenje ustaškog režima, nego da je ta ploča postavljena u spomen žrtvi pripadnika HOS-a. Drugo, stranke ljevice moraju shvatiti da komunizam kao osnova njihove stranačke ideologije mora biti uklonjen. Treba izjednačiti komunizam i fašizam, a iz antifašizma apstrahirati komunističko vodstvo", rekao je Aralica za Večernji. Podsjetio je da se ni Ivica Račan ni Stjepan Mesić nisu obračunali sa simbolima totalitarnih režima.
"Plenković i dalje ima šansu odgoditi odluku o ploči do donošenja zakona čije će smjernice predložiti Povjerenstvo", zaključio je Aralica.
"Rješenje je u ocjenama režima jer su određeni simboli u različitim vremenskim i političkim kontekstima imali različita značenja. Ovakve rekacije na HOS-ovu ploču u Jasenovcu i pritisci da se ona ukloni posljedica su preimenovanja Trga maršala Tita. Uklanjanjem HOS-ove ploče, zapravo uklanjate ljude koji su ginuli za demokratsku Hrvatsku, a oni koji to rade zauzimaju stranu velikosrpskih agresora koji su tvrdili da su hrvatska politika i hrvatska ideja ustaške", poručuje Miroslav Tuđman nakon jučerašnjih riječi premijera Andreja Plenkovića.

https://narod.hr/hrvatska/miroslav-tudman-uklanjanjem-hos-ove-ploce-zapravo-uklanjate-ljude-ginuli-demokratsku-hrvatsku
Sjajan komentar na Facebooku, o temi aktualnoj posljednjih dana, dala je i predsjednica udruge U ime obitelji, dr. Željka Markić. Kako sam puno puta već upozoravao na činjenicu da su Srbi i njihove sluge u RH još u ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama izdvajam samo sličan dio iz njenog reagiranja:
"Svako micanje spomen-ploče u Jasenovcu prije toga – u ovim političkim i društvenim okolnostima – bilo bi jedino čin odricanja od 11 mladića koji su poginuli braneći slobodu Hrvatske i pristajanje na velikosrpsku, jugoslavensku tezu da su hrvatski branitelji – bili "ustaše".
https://narod.hr/hrvatska/dr-zeljka-markic-ne-micati-spomenik-hos-jasenovcu-mijenjati-izborni-zakon
Gđa Markić dobar dio teksta posvećuje i napadima na Thompsona jer su napadi na ZDS i počeli napadima na njega. Zanimljiv je i komentar varaždinskog gradonačelnika Ivana Čehoka koji je u svojoj izjavi stao na stranu našeg popularnog pjevača:
„Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s pokličem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist!".
http://direktno.hr/direkt/dom-spremni-pjesmi-cavoglave-nema-veze-s-ustastvom-96309/
Ali kada govorimo o ZDS trebate ponovno poslušati i Thompsonovu pjesmu Bijeli križ (vidjeti npr.
http://croative.net/video-kako-hohstaplerska-niskorisnih-stranka-pokusava-obmanuti-hrvatsku-javnost/).
Slično Čekohu koji se 'zabrinuo' oko ustaštva bana Jelačića zabrinuli su se i mnogi drugi.
Je li ustaša Mišo Kovač koji u pjesmi 113. šibenska brigada pjeva "za dom spremni Šibenčani".?
Ivan Sklizović mi piše:
S obzirom na to da je gotovo sve rečeno "jasno i odjelito" (claro et distincto; usp. Descartes), odlučio sam svoj obol komunikaciji dati nadopunom pjesama.
Danas vrlo popularni glazbenik Siniša Vuco, zajedno sa svojim Milovčanima, također je bio za Dom spreman!
https://youtu.be/gGmp5dcPIrU
Naravno, tu je i prekrasna pjesma dragoga nam Marka Perkovića Thompsona, "Bijeli križ".
https://youtu.be/x3nx-mZho0M
Drugovi iz HNS-a očito nisu upoznati sa službenom pravaškom himnom.
https://youtu.be/RDepD2Fopo4
Također, u prilogu vam dostavljam dvije fotografije. Jedna prikazuje veterane udruge "Grobnik" iz Rijeke, a druga grb udruge "Nezavisni dragovoljci hrvatski", koje je i moj otac član.
Hoće li i te dvije časne udruge s vremenom postati "sporne"?

Ali vratimo se napadima na ZDS i HNS-ovaca i HDZ-ovaca (koji planiraju ponoviti samo zakonski splitski scenario sa spomenikom našim HOS-ovcima().
Oni znaju da su ZDS ustaše usvojile za svoj pozdrav 1932. godine, ali uporno vezuju ZDS za drugi svjetski rat.
Jasno je i zašto.
Već sam pisao kako je to u to vrijeme bio antifašistički pozdrav jer je to bilo vrijeme velikosrpske zločinačke diktature, pa je jasno da svi koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2 o tome ne žele govoriti.
Miro Banović je dao izvrsnu raščlambu njihove priče o ZDS, koju je na mnoge adrese poslao g Damir Borovčak, pa ću ovdje izdvojiti samo taj dio:
HNS-ove laži o nastanku "za dom spremni": *Ljeto 1932. nije vrijeme diktature Ante Pavelića, nego vrijeme diktature kralja Aleksandra. Najstariji pronađeni zapis u točno toj formi je iz emigrantskog glasila "Ustaša" (izvor: povjesničar M.Jareb). To je vrijeme najžešćih srpskih progona u Kraljevini Jugoslaviji, vrijeme kad se prema nekim (bjelovarskim) pričama ispostavljao i račun obitelji strijeljanog (trebalo je platiti metke). Pavelić je bio progonjen (mislim i sudski osuđen na smrt, treba provjeriti) od strane Kraljevine. Hrvatske stranke i političko djelovanje zabranjeni. Narod likvidiran od četnika sličnih "vikend-četnicima" u Domovinskom ratu. Masovno naseljavanje srpskih solunaša 20-ih godina i progon Hrvata i Nijemaca, za posljedicu je imao sve veće progone Hrvata u četnička divljanja u 30-im godinama. Tada su se na stranu ustaškog pokreta svrstali i protufašisti-komunisti (vidi Proleter, prosinac 1932), izdali upute komunistima da sebe stave na čelo pokreta i svrgnu Pavelića jer je on blizak fašistima (obrazloženje: protivi se oduzimanju imovine bogatašima i Crkvi, protivi se općenarodnom ustanku i orjentira se na ustanke manjih skupina - zanimljiva definicija fašizma). Komunisti (protufašisti) nazivaju vlast Kraljevine Jugoslavije "velikosrpskom vojnofašističkom diktaturom" usmjerenom protiv nesrpskog pučanstva i radništva. (usput možete vidjeti i komunistički izvještaj iz Like o tome kako se postupalo prema Hrvatima, Ličanima). U tim okolnostima potpuno je opravdano bilo uvesti krilaticu "za dom spremni", pozvati narod na ustanak i oslobođenje domovine, i stvaranje hrvatske države. Tko tvrdi suprotno, mislim da je ravan četničkoj ideologiji.*
Međutim, vrijeme je da se u Hrvatskoj počne razbijati mit u ustašama. Vidjeli smo koliko laži oni koriste u služenju velikosrpskoj politici. Zamislite kako je to moglo biti u drugoj Jugoslaviji i koliko laži su mogli 'ugraditi' u svijest naših i ne samo naših ljudi. Danas kada su prokazane mnoge od tih laži oni se ponašaju kao da to nije bitno. I dalje govore isto, služe se istim lažima, a HDZ mora prihvatiti istovjetno ponašanje što je i vidljivo na primjeru ZDS.
Huda jama i djevojačke kose ih ostavljaju ravnodušnim.
(Istovjetan je njihov odnos prema Domovinskom ratu. Tako Hasanbegović upozorava kako je Pupovac odbijao izdvojiti Vukovar kao mjesto posebnog pijeteta, a želi to napraviti u Jasenovcu:
https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-pupovac-odbijao-izdvojiti-vukovar-mjesto-posebnog-pijeteta-a-zeli-to-napraviti-jasenovcu)

Istina, Hrvatima je teško biti tako bešćutni, ali kada se postavlja pitanje o zločinima i zločincima treba inzistirati na istini.
Jasno je da oni koji moraju provesti Memorandum SANU 2 to ne smiju prihvatiti. To se pokazalo još ranije kada je Petrov službeno predložio Plenkoviću da član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac bude u Plenkovićevom Vijeću za prošlost, pa to nije usvojeno.
Zato pogledajmo kako to radi biskup Košić (iz njegove homilije izdvajam dio koji mediji nisu spomenuli, jer sam se i sam u nekim nastupima kao rugao Paveliću jer za razliku od Tita on nije ni uvršten u listu svjetskih najvećih zličinaca a JB Tito je među deset najvećih):
Kada govorimo o zločinima fašista i nacista, tada bivši komunisti i sve glasniji neokomunisti viču u sav glas da je i NDH bila fašistička tvorevina, da su u njoj počinjeni fašistički zločini, što jednostavno nije istina. Zločini vlasti i vojske NDH bili su reakcija velikosrpskih, četničkih zločina, tako da se npr. Poglavnika ne može uspoređivati s Maršalom, nego bi ga se moglo usporediti s četničkim vojvodom, jer jedno su bili zločini megazločinaca – Führera, Ducea, Generalissimusa i Maršala, a drugo su bili regionalni zločini četničkih vojvoda i poglavnika. Ali zločini su zločini jer u njima su stradali, uglavnom bez suda, a i kada je taj sud bio organiziran, bio je to montirani i prijeki nepravedni sud, na svim stranama – ljudi, osobe. Ljudi a ne banda, ljudi a ne – kako ih se nazivalo – smeće. Ljudi su to koji su možda bili i zavedeni, možda i prisiljeni sudjelovati boriti se u nekim vojskama, a pripadnici hrvatske vojske bili su najčešće ljudi motivirani domoljubljem i željom da stvore i obrane svoju državu Hrvatsku, i zato nisu zaslužili smrt. Na kraju bilo je to protiv svih konvencija o ratovanju, osobito protiv Ženevske konvencije koja nije dopuštala zarobljene vojnike predati u ruke vojski koja ih je progonila jer je velika opasnost da se ona osveti i da ih pobije.
http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4148-homilija-na-europski-dan-sjeanja-na-rtve-totalitarnih-reima-2017

Da, biskup nas zapravo uči kako se treba boriti da Hrvati budu ZA DOM SPREMNI. Dok su ZA DOM SPREMNI svjetski moćnici se neće usuditi poslati Srbe u novi svoj i njihov poraz!

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Poštovani i dragi dr. Ibler,

Danas sam dobio i Vaš odgovor na moj e-mail:
„Očigledno je da mlađim naraštajima nedostaje poznavanje hrvatske povijesti. Djelomično zbog slabijeg poznavanja stranih jezika kao i zbog sustavnog "ispiranja mozga" od 1918 godine.
Dvije knjige trebalo bi čim prije prevesti na hrvatski:
Henri Pozzi: "Black Hand over Europe"
Vesna Drapač: "Constructing Yugoslavia".
A analizu članka "Do istrage vaše ili naše" iz Srbobrana 1903. i knjige Ljubice Štefan: "Srpska pravoslavna crkva i fašizam" trebalo bi uvesti u gimnazijsku nastavu povijesti. To je minimum."
Jeste li vidjeli članak *Pozdrav 'za dom spremni' ne može u HV, ta je inicijativa protucivilizacijska*, Dražena Ćurića u Večernjem listu, 26- 08- 2015.:
http://www.vecernji.hr/hrvatska/pozdrav-za-dom-spremni-ne-moze-u-hv-ta-je-inicijativa-protucivilizacijska-1021192
„Akademik ***Ivan Aralica*** *nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničinoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*
– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica."
Autoru sam napisao:
Zapravo je Vaš naslov ismijao Aralica:) A i povjesničara pripadnika jugo-komunističke paradigme:) Aralicu nisam ni pitao da potpiše. Dakle nije ni mogao znati za nju. Jeste li mu rekli da je povodom napada na Thompsona?
U mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca", pogledajte što Aralica kaže povodom takovih napada!
Zapravo ste me obradovali jer Aralica kaže isto sto i ja.
Poslao sam mu moje pismo Vama u kome su potpuno ista objašnjenja kakve daje Aralica i Vaš gornji odgovor.
Napisao sam mu još jedan e-mail:
Baš sam dobio od kolege iz Njemačke:
"Ja sam mislio da je ovaj Despot malo pametniji:

http://www.vecernji.hr/hrvatska/na-sramotu-organizatora-i-potpisnika-1021194".
Očito je Aralica ismijao i Vašeg kolegu Despota :)))"
Obavezno pogledajte današnji tekst Marka Ljubića na dnevno.hr:
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/panicna-nespremnost-predsjednice-hdz-za-dom-pokazuje-da-slijede-josipovica-u-ratu-s-ustaskom-zmijom-825224
Posebno su me obradovali i komentari koje sam dobio. Ovdje ću Vam dati samo neke od njih.
Sjajni hrvatski kolumnist i književnik Nenad Piskač piše:
„Što je sve neprijatelj Hrvatske proglasio ustaškim? Iz srpskih vrela izvlačim po sjećanju:
Ustaška je riječ samokres, a pojavljuje se u hrvatskim rječnicima davno prije pojave ustaškoga pokreta.
Ustaška je i riječ časnik, zbog koje je Šreter platio glavom.
Oluju su provele – ustaše (vidi srpske dokumente vojne provenijencije, knjiga je netom izišla iz tiska).
Hrvatska moneta kuna je također bila ustaška i opet će biti kad jednom prestanemo kunama preobilno financirati vlastite neprijatelje.
Ustaše su bili svi koji su ustali protiv velikosrpske agresije i uključili se u Domovinski rat.
Mile Budak je ustaša i onda kad se govori o njegovom književnom djelu, pa i njega i književno mu djelo izbacujemo, ali ne i Nazora…
Republika Hrvatska je također ustaška – obnovljena NDH.
Ustaše su bili i Hrvati u inozemstvu (Đureković, obitelj Ševo, itd…)
Ustaštvo je inzistiranje na hrvatskoj jezičnoj tradiciji. Ustaštvo je hrvatska samosvijest. Ustaštvo je volja za obranu Hrvatske. Ustaštvo je biti Hrvat. Ustaštvo je i sama pomisao na slobodnu hrvatsku državu. Ustaštvo je sve prije 1918. i sve u razdoblju 1990.-2000. Da bi se prekinulo velikosrpsko ustašovanje Hrvatske, treba imati hrabrosti kakvu je imao Tuđman kad je uveo kunu.
Pridjev ustaški je bila i ostala velikosrpska i petokolonaška batina namijenjena za discipliniranje Hrvata i negaciju hrvatske države. Nije dakle „provokacija" insistiranje na hrvatskoj tradiciji (jezičnoj, vojničkoj, i svakoj drugoj), već je provokacija trpjeti bez otpora provokacije i smatrati normalnim stanjem kontinuitet protuhrvatskih provokacija, kontinuitet pod kojim smo stenjali i u monarhističkoj i u komunističkoj Jugoslaviji.
Provokacija je svoditi inicijativu za rehabilitaciju hrvatskoga pozdrava Za dom, spremni na razinu i u kontekst predizbornih, strančarskih apetita. Prihvatimo li tezu da je Borkovićeva inicijativa „provokacija" – kao i potpisana inicijativa, onda je opravdano zapitati se:
1. Jesu li hrvatske postrojbe u obrani od velikosrpske agresije koje su koristile pozdrav za dom spremni, bile provokacija?
2. Je li pjesma Bojna Čavoglave bila zapravo provokacija namijenjena rušenju dr. Franje Tuđmana i demokratski izabrane vlasti?

3. Je li MP Thompson velikosrpski projekt za trajnu provocirajuću destabilizaciju Hrvatske?
4. Je li Šreter rabio riječ časnik zato da izazove pobunu Srba u Hrvatskoj?
5. Jesu li odnosi kakvi su vladali u Socijalističkoj republici Hrvatskoj zapravo bili najbolje rješenje, budući da je u SRH čak i Univerzijada bila ustaška pa je prekrštena u Yniverzijadu, a u Vjesniku su plaćali posebne ljude koji su pazili da prvo slovo pasusa ne počne s velikim U?
I bezbroj je još takvih logički opravdanih pitanja koja se nameću kad se izbjegava načelno misliti iz hrvatskoga identiteta i kad se svakodnevno rade kompromisi s neprijateljima hrvatske države i hrvatskoga naroda.
Ako netko nije za dom spreman, neka se malo odmakne, kad se slegne dim bit će sve normalno, kao što je danas normalan kunski promet. I još samo ovo: Količina velikosrpskih provokacija kojom je ovoga ljeta bombardirana Hrvatska na razini je stanja iz kasnih osamdesetih – gotovo svakodnevna. Na razini politike to bombardiranje u Hrvatskoj prolazi bez ikakve ozbiljne reakcije. Čini se da na političkoj sceni svima odgovara hrvatska šutnja na velikosrpsko bombardiranje. Zato je reakcija na inicijativu o rehabilitaciji staroga vojničkoga pozdrava ovako nervozna i jadna.“

Drugi naš sjajni publicist Damir Borovčak kratko komentira:
„Treba ukinuti i plaće u kunama jer su na razini provokacije.
Možda i srušiti krov crkve Sv.Marka, jer je grb na razini provokacije?
Vjerojatno uskoro i HNES treba pohapsiti jer je na razini provokacije?
Svakako treba srušiti KBC Rebro jer je na razini provokacije – izgrađena u NDH, otvorio ju je Poglavnik!
Kad je koja srpska svinjarija bila na razini provokacije?“

Završit ću s Mirovim komentarom. Nevjerojatno je koliko je ovaj naš student sjajan komentator:
„Istina je da se ovom peticijom (koju sam i ja potpisao) daje municija neprijatelju. No držim da je to nekada i potrebno, posebno u predizborno vrijeme. Već sam ranije komentirao: SDP je po ovom pitanju iskren, a za HDZ nikada nećemo saznati je li to taktiziranje, ili su i oni iskreni i na istoj liniji sa SDP-om i predstavnicima Srba.
Da je inicijativa pun pogodak, najbolji dokaz su predstavnici zečeva. Namjerno koristim Slobin (i Vaš omiljen) izraz zečevi, jer priča se da je bilo 10-ak tisuća branitelja srpske narodnosti (ne znam je li podatak točan, i ne znam koliko ih je još bilo iz miješanih brakova). Dakle nazvati ih "predstavnici Srba" bila bi nepreciznost i uvreda za časne Srbe. Kažu predstavnici zečeva (prenosi dnevno.hr) ovako:
Potpredsjednik Srpskog narodnog veća, Saša Milošević:
– Ništa nije toliko ukaljalo hrvatsko ime i ništa ne sublimira bolje zločinačku narav ustaškog režima kao pozdrav “Za dom spremni. To nije nikakav “stari hrvatski pozdrav”. “On je jedino i isključivo ustaški pozdrav iz tzv. NDH, a po

značenju koji ima, on je isti kao i nacistički pozdrav "Sieg Heil". Njegovo uvođenje predlažu oni koji su ne samo nostalgični prema tom zlu, već bi da se ono i ponovi. Zabrinjava njihova brojnost, upornost i pozicioniranost. Oni nikad neće postati većina u hrvatskom društvu, ali će ga sigurno učiniti mračnijim i lošijim za život

Predsjednik Koalicije udruženja izbjeglica, Miodrag Linta:

– Očekujemo da EU zabrani rehabilitaciju ustaškog pokreta i zločinačke NDH. Ovo je još jedan u nizu primjera koji potvrđuju da je hrvatsko društvo zadojeno netrpeljivošću i mržnjom prema svemu što je srpsko".

Čovjek se zapita i nešto o inteligenciji tih ljudi. Oni ne spominju rasne zakone, ne spominju nikakve okršaje sa Srbima, čak nisu spomenuli niti Jasenovac (iako ga vjerojatno podrazumijevaju i to s povećom brojkom žrtava). Naprotiv, oni kažu da je srž zločinačke ideje sadržana u spremnosti za dom. Smiješ biti spreman, Ustav RH kaže da moraš biti spreman, ali ne smiješ to tako izraziti jer su to i ustaše tako izražavale. Ne shvaćaju da su upravo time postali najveći veličatelji ustaštva, jer su sami sprali ljagu s njih.

Znao sam da inicijativa neće proći, ipak sam potpisao - evo zašto:

Neobično mi je razmišljanje naših ljudi. Shvatili su sve ovo tako doslovno i površno, bez imalo vica i dubine. Ne znam što ste Vi mislili dok ste ovo pisali, niti neki biskupi koji su potpisali... Ali čisto sumnjam da je itko ozbiljan mislio da će inicijativa proći. Naprotiv, voda je došla do grla i ovo je ***izvrstan potez!*** *Prije kojih 20-ak godina, Thompson je na Poljudu izlazio na "bis" 4 puta, i 4 puta je bilo "za dom - spremni". I nikome ništa. Slobodna Dalmacija je 11.04.1994. objavila intervju s bojnikom Marinkom Skejom iz IX.bojne "Rafael vitez Boban". Naslov je* ***"Čista obraza i za dom spremni"****, a možete to vidjeti ovdje: http://www.zaslike.com/files/muyoe9k5vvcx1031ya9.jpg Zašto 1994. nije smetalo, a sada smeta? I još se mi Hrvati sklanjamo i pokušavamo "biti mudri"? To smo bili u Domovinskom ratu, kada je trebalo uspostaviti Hrvatsku u nepovoljnim uvjetima. Sada je vrijeme za otvoreniji pristup.*

Dakle, prije 20 godina nije smetalo. Pa je počelo pomalo smetati. Pa zatim nevladine udruge (koje su zapravo hrvatski ogranak stranih vlada koje ih otvoreno financiraju) počinju stvarati pritisak. Zatim oni silni progoni Thompsona za "fašizam" kada ga se nastojalo ocrniti po cijelom svijetu. Pa prozivanje reprezentacije zbog puštanja Thompsonove pjesme "Lijepa li si". Pa prijavljivanje svega i svačega na tribinama u cilju stvaranja pritiska. Organizirano pisanje članaka na engleskoj wikipediji koji neistinama ocrnjuju Hrvatsku. Tko god traži površno informacije, najprije naleti na Wikipediju. A tamo detaljno uz pomoć hrvatskih izvora objašnjeno da smo mi fašisti i nacisti. Što stranci znaju? Ništa. Vjeruju onome što čitaju. Isto kao i njihovi površni novinari koji nešto, eto, moraju napisati. Onda je došlo do progona navijača, pa progon Josipa Šimunića, pritisak ministra Jovanovića... i evo nas u 2015. kada šibenska policija najavljuje da će kazniti Marka Perkovića Thompsona zbog pozdrava "Za dom spremni"....

Zato mi je sasvim logično da se išlo s ovim zahtjevom kao kontrapritiskom. Nisam očekivao onakav primitivan seljački ispad s Pantovčaka. Ali zato je Milanović ispunio sva moja očekivanja. Zakasnio je s reakcijom, jer su se već i u HDZ-u i na Pantovčaku ogradili, no on je ipak napao HDZ kao stranku koja bi vratila Hrvatsku u mrak fašizma i ustaštva. Nije bio izravan kako inače zna biti, ali rekao je sasvim dovoljno da ga se može razumjeti. Doduše, ako HDZ i dođe na vlast, mislim da se neće puno promijeniti. Domoljublje je uvijek svima atraktivno uoči izbora. No to sada nije tema.

I još nešto...

Nije loše spomenuti, kako su ustaše uzeli motiv "dom" i formulirali "za dom spremni", tako su uzeli i motiv "kunu" i uveli valutu kuna. Naravno da kuna nije njihova, ali isto tako ni dom nije njihov. Ima onih koji će me pokušati demantirati i reći da to nije istina, ali moram ih razočarati. Kuna kao novčana valuta (ne kao koža!) uvedena je ranih 30-ih godina 20.stoljeća. Čak i jednostavnim googlanjem bez problema možete pronaći kovanicu od 5 kuna, godina 1934., sa ustaškim simbolom. Zašto je to tako? Ukratko, zato jer su Srbi vršili pljačku preko svojih banaka, pa su Hrvati preko kune spašavali svoj imetak. Ako ćemo biti dosljedni, onda iste kriterije moramo primijeniti i na kunu i na dom. Počevši od povijesnog motiva, do službene uporabe, dolazimo do toga da je oboje ustaško. No to nije sasvim točno! Potrebno je reći da to nije ***SAMO*** *ustaško. To pripada hrvatskom narodu, domovini, državi, kulturi, i ne može se svesti na pripadnike određenog pokreta, kada je već i u njihovo vrijeme do nadaleko nadilazilo njihov pokret.*

Za dom spremni nikako nije ekvivalent "Sieg Heil" (pozdrav pobjedi), jer su nacisti pod time pozdravljali svoje pobjede. A mi smo izražavali spremnost da obranimo svoj dom od najezde i zuluma kojeg su nad Hrvatima provodili Srbi.

Zapravo, pozivam sve zainteresirane, da pročitaju članak "Ustaški pokret u hrvatskim krajevima". Članak je komunistički, objavljen u Proleteru krajem 1932.godine. Dostupan je i na internetu:

https://hr.wikisource.org/wiki/Proleter/Prosinac_1932._-_br._28#Usta.C5.A1ki_pokret_u_hrvatskim_krajevima_.28str.2-3.29

Pogledajte što komunisti govore: podržavaju ustaški pokret, žele ga preuzeti i doći mu na čelo, upravljati njime i pozvati široke mase na ustanak, kako bi izgradili socijalistički raj na zemlji po uzoru na Sovjetski Savez. ***Ali, ne podržavaju Antu Pavelića****. I navode objašnjenje: jer ne želi pozvati mase na ustanak (to je zapravo pametno!), jer ne želi istaknuti zahtjeve za oduzimanje imovine bogatašima i Crkvi... Evo, i upravo to govorim: nitko nije toliko skinuo ljagu s Pavelića kao sami komunisti i njihovi nasljednici.“*

Zar nije smiješno kada Večernji list kaže da je ZDS ustaški i anti-civilizacijski pozdrav, a onda ih Aralica pouči kako se *s ZDS može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav.* Jesu li naši novinari iz Večernjaka shvatili što im je Aralica rekao?

Vaš,
Josip

DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“

Činjenica je da su se državotvorni Hrvati podijelili oko načina kako u Hrvatskoj konačno deustašizirati pozdrav „Za dom spremni“. Dva izvrsna predstavnika ta dva različita pristupa su tekstovi Hrvoja Hitreca i Benjamina Tolića. Jasno je da smo se mi, podržavajući prijedlog Mladog Jastreba priklonili Tolićevim argumentima. Kratak komentar sam vam već dao o Hitrecovom prijedlogu:
Hitrec zastupa isto gledište kao i Aralica. Pitanje je samo je li svjestan da bi s takovim umjerenijim prijedlogom njima bio jednako ustaša kao i ja?
Podsjetimo se što je rekao Aralica prema „Večernjem listu“, 26. 08. 2015.:
*„Akademik **Ivan Aralica** nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničinoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*
– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica.“
Ne vjerujem da je akademik Aralica uopće znao za „Pečarićevu inicijativu“. Za nju je mogao doznati tek kada je Pismo poslano Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a, ali... Kolega Aralica bi znao da sam ga pozvao, a nisam. Je li novinar prenio Aralici činjenicu da je Pismo obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“ – ne znam! Ali znam što u mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ Aralica kaže povodom takovih napada!
Evo što je u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008., odgovorio na jedno pitanje, veliki hrvatski književnik:
Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana? Njemu ne daju pjevati kao nekad i Vici Vukovu.
Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kada Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji,

mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikada nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on, čak ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.
A sada im je toliku masu ljudi Thompson okupio u Kninu.
Evo razmišljanja dva velikana pera Hitreca i Tolića, pa sami prosudite!

HRVOJE HITREC: ŠTO S POZDRAVOM "ZA DOM SPREMNI"

(Dio teksta: Hrvatski narod jednostavno više ne može smisliti zlatnu komunističku omladinu)

Portal HKV-a, 31. 9. 2015.

Kronologija je poznata: jedan od najboljih svjetskih matematičara, akademik Pečarić, i još nekoliko tisuća znanih i neznanih uputili supismo Kolindi i Karamarku, tražeći da se u oružane snage RH uvede pozdrav „Za dom spremni“ kao stara hrvatska baština.
Adresanti nisu tu zamisao dobro primili, šutljiva je većina šutjela, orjunaši su podivljali, Pupovac je diktirao tekst Slavici Lukić u jutarnjim novinama, oglasio se i list „Vreme“ (Die Zeit) koji i inače jedva čeka da može pljunuti po Hrvatskoj koja je izmislila fašizam i nacizam te zavela Italiju i Njemačku, ali se javili i prohrvatski kolumnisti izražavajući sumnju u provokativne namjere potpisnika peticije.
I što da se radi, moj Černiševski? Prvo: treba reći da svaki građanin i skupina građana imaju pravo pisati peticije i predlagati što god žele, kao slobodni ljudi. Pisati provokativno ili nježno, ljigavo, oštro, mlako i svakako. S te strane nemam primjedaba, štoviše.
Mogu ja misliti da je peticija ponešto preambiciozna, budući da je odmah udarila na vojsku, ali tko sam ja da sudim, moj Franjo.(papa). Pa i mislim. Mislim da se počelo penjati na vrh zgrade umjesto da se pozabavimo temeljima, a u njima i jest ono o čemu treba razgovarati.
Naime, „službena Hrvatska“ u Europskoj uniji, a posebno oružane snage, taj pozdrav nikada ne će prihvatiti, i zato je inicijativa nesmislena. Prava inicijativa bila bi zahtjev za dekriminalizacijom rečenoga pozdrava u javnom životu, tako da slobodni ljudi mogu slobodno pozdravljati kako hoće i koga hoće a da im za vrat odmah ne skaču udbaši, četnici, lažni antifašisti i „nezavisno“ sudstvo. Da na

nogometnim stadionima mogu pozdravljati ljubimce kada hoće i kako hoće – a tu je i caka koju vlasti ne mogu progutati, jerbo se pitaju kako to da baš nitko ne pozdravlja sa „Smrt fašizmu, sloboda narodu“ (čak ni u Rijeci). Ne pozdravljaju tako jer su one spomenute debele laži ipak porozne pa su i mladi uspjeli shvatiti da se pod krinkom rečenoga komunističkog pozdrava skrivao onaj pravi koji glasi „Smrt narodu“, to jest u prijevodu: smrt hrvatskom narodu, što je operativno provedeno i provođeno od 1945. do 1990.
Pozdrav „Za dom spremni“ nema u sebi riječ „smrt“, on samo govori o domu (domovini) koju se može braniti i obraniti ako postoji spremnost učiniti sve za nju. Prvi dio toga pozdrava nesumnjivo je stara hrvatska tradicija, i to nitko ne može nijekati. U pjesmama iz prošlih stoljeća česta je i riječ „spremni“, ne u istom stihu kao i „Za dom“, ali vrlo blizu, u istoj strofi, što znači da su osjećajno povezane.
I zato se priklanjam razmišljanju zadarskoga nadbiskupa o referendumu, s tim da referendumsko pitanje bude: „Jeste li za dekriminalizaciju pozdrava Za dom spremni?“ Pa ako narod kaže da nije, eto... Ako kaže da jest, neka bude... A za istinu reći: režim u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj učinio je lošu uslugu Hrvatskoj općenito, pa i prisvajanjem toga pozdrava, zbog čega nam i danas trnu zubi, a totalitarni „antifašisti“ zobaju grožđe.

http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/21062-h-hitrechrvatski-narod-jednostavno-vise-ne-moze-smisliti-zlatnukomunisticku-omladinu.html

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrsvijet, 2. 9. 2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitlac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.
Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojsci uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?
Ne bih rekao.
Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojsci umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina

koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti.
Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političko-publicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.
No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu?
Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini'“, te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.
Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Anđelka Kaćunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuki zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrđa?
Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu.
Strah od Bruselja, izražen poštapalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlacu medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „škakljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepušta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.
Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „škakljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom –“. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“
Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav? Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj.
Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj. Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirski „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči?

Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka, recimo iz Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni
pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.
A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić

http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj

KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?

U našem Pismu Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a je jasno navedeno kako je povod Pismu najavljeno kažnjavanje Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme „Bojna Čavoglave“.
Dakle, jasno je da se radi o reagiranju na napad na Thompsona i na simbol Domovinskog rata! Doista mi nije jasna kako se može netko braniti s odgodom.
Nekoliko jednostavnih pitanja:
Što bi bilo da smo mi naprosto šutjeli?
Bi li Thompsona optužili?
Što će biti slijedećom zgodom s nekim simbolom ZDS?
Je li rezultat Pisma da policija ništa neće poduzimati?
Vrlo aktivan u hajci na nas bio je “povjesničar” Hrvoje Klasić. O njemu Gojko Borić u Hrvatskom tjedniku od 03. 09. 2015. kaže:
Ako Klasić tvrdi da je u Hrvatskoj 90-ih bio građanski rat, onda se moramo pitati tko ga je postavio na mjesto sveučilišnog profesora.
Zanima li društvo slično Klasiću kako bi mene najurili iz HAZU? U Jutarnjem listu to kažu i u naslovu članka: *„Koliko bi Hrvatska bila vrjednija da se HAZU odrekne Pečarića“*. S druge strane, čitajući komentare „običnih“ ljudi vidim kako su to shvatili mnogi od njih. U komentarima pokazuju kako se sjećaju svojevremenog pokušaja da se i akademika Ivana Aralicu izbaci iz HAZU. Zbog jedne knjige! Zbog „Ambre“!
A zapravo sam i ja imao svoj udio i u toj priči. Zato je doista ispravna želja zaljubljenika u Jugu i provoditelja velikosrpskog *Memoranduma SANU 2* da me se svakako najuri iz HAZU, zar ne?
U prilogu dajem dva svoja teksta u svezi s neuspjelim izbacivanjem kolege Aralice iz HAZU. Nadam se da će i oni poslužiti svima koji se nadaju da će izbaciti iz Akademije mene kada već nisu uspjeli njega. Zanimljivo je kako su ta dva teksta dana u mojoj knjizi „Kako su rušili HAZU?“ koju spominje gđa Tanja Rudež u tekstu *AKADEMIK KOJI ZAGOVARA 'ZA DOM SPREMNI' Vrstan matematičar s doktoratom iz Beograda i amaterski povjesničar ridikuloznih stavova,* Jutarnji list od 27. 08. 2015. „Moj“ odgovor je objavljen 31. 08. 2015. Ali cenzuriran. Tako je cenzor izbacio i dio mog odgovora u kome komentiram njene navode o toj mojoj knjizi „Kako su rušili HAZU?“:
Naravno, drago mi je što se gđa Rudež potrudila da na duhovit način komentira neke moje akcije. Reklamira moju knjigu “Kako su rušili HAZU?”, koja se odnosi na kako ona kaže neizbor svjetski priznatog Miroslava Radmana za redovitog člana HAZU. Naravno ona zna kako sam ismijao u knjizi Radmanovu želju da s pozicije dopisnog člana HAZU, dakle članstva u kome imamo i nobelovce, pređe u redovito članstvo gdje nema nobelovaca.

NAŠ KANDIDAT

ZAŠTO TUĐMAN?

Uvijek mi je smetalo kada bi se za predsjednika Tuđmana koristila sintagma „prvi hrvatski predsjednik“. Znao bih upitati:

Zašto prvi, kad drugog nismo ni imali. Istina, Mesić je predsjednik RH, ali zar za njega uopće možemo reći da je „hrvatski predsjednik“?

Mesićevo reagiranje na članak Ivana Miklenića *Kakvog predsjednika trebamo?* („Glas Koncila“, 13. 8. 2009.) iznova je pokazao koliko sam u pravu. Zapravo, čitajući sjajan Miklenićev tekst, očito je kako on želi da za sljedećeg predsjednika opet dobijemo „hrvatskog predsjednika“, pa zato i kaže kako „budući hrvatski predsjednik treba biti osoba koja voli ljude, osobito hrvatski narod i hrvatsku državu“.

Jasno je da za kandidate koji dolaze iz tzv. lijeve opcije (Josipović, Pusić, Kajin, Latin) ne možemo reći da baš vole i hrvatski narod i hrvatsku državu, kao ni za sadašnjeg predsjednika, koji je dva svoja mandata i svu moć koju ima predsjednička pozicija iskoristio da opravda svoje izdajničko ponašanje na Sudu u Haagu. Zar netko tko voli svoj narod i svoju državu može lažno svjedočiti na stranom sudu i protiv svog naroda i protiv svoje države?

Pa nevjerojatno je i samo Mesićevo reagiranje i tvrdnja kako se dio teksta „budući hrvatski predsjednik trebao bi biti zdrava i psihički uravnotežena osoba“ odnosi na njega. Zašto se to odnosi na njega, a ostalo ne? Zapravo, zahtjev da budući hrvatski predsjednik treba voljeti hrvatski narod i hrvatsku državu njemu je nebitan. Zar on napadom na vjerska obilježja ne napada golemu većinu naroda? Jedan od njih usudio se dovesti u sumnju njegovo psihičko zdravlje, pa će platiti svi, zar ne?

Ali, zašto su hrvatski intelektualci predložili prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana? Sigurno je da ima puno onih koji ispunjavaju zahtjeve iz Miklenićeva teksta. Koji su ih kriteriji rukovodili?

Zapravo, najbitnije kriterije dao je sam akademik Ivan Aralica u svom intervjuu „Hrvatskom listu“ (28. kolovoza 2008.) kada je i najavio – kao prijedlog poveće skupine hrvatskih intelektualaca – kandidaturu prof. Miroslava Tuđmana – iako ga nije imenovao – za predsjednika države. To je posebno izvučeno iz teksta:

BIRAJMO ONOG *KOJI NE ŽELI VLAST*:

Tko je kandidat kojega ste predložili Sanaderu i koje, po vama, vrijednosti u sebi objedinjuje?

Ne ću vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvatit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

Već sama činjenica da su ove naznake bile dovoljne da novinari pogode kako se radi o prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu govori kako su hrvatski intelektualci napravili najbolji mogući izbor.

„Upute Svetog Franje“ su sjajan kriterij za predsjedničke izbore. Kada su, dolaskom na vlast, Račan i drugovi počeli s napadom na Oca hrvatske države i njegovu obitelj, smatrao sam da HDZ treba odmah istaknuti kandidaturu Miroslava Tuđmana – između ostalog i zato što bi sama stranka pokazala da ne „hlepi za vlašću“. Slično pridržavanje uputa Svetog Franje sam im predlagao i kod prethodnih predsjedničkih izbora (moj izbor tada je bio Igor Zidić, koji također nije član HDZ-a). Zato me nije ni iznenadilo kada sam u „Hrvatskom listu“ od 4. rujna 2008. pročitao kako Andrija Hebrang kaže:

„Gospodin Ivan Aralica došao je k meni s prijedlogom da HDZ kao svog kandidata predloži Miroslava Tuđmana ili da ga barem podrži. HDZ će sasvim je sigurno imati svoga kandidata koji će biti član stranke što gospodin Tuđman nije.“

Danas je već više nego očito da od svih predloženih kandidata jedino Miroslav Tuđman zadovoljava upute Svetog Franje. I ne samo od njih. Spominju se moguće kandidature bivšeg ministra prof. dr. sc. Dragana Primorca i zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića pa i Nadana Vidoševića. Međutim, oni bi već

samom kandidaturom pokazali koliko „hlepe za vlašću“ – nisu prošli kao kandidati u svojim strankama, to im ništa ne znači pa se ipak kandidiraju.

Treba li uopće u tom svjetlu promatrati Mesićeve kandidate s „ljevice“. Josipović je kao kandidat SDP-a najizgledniji kandidat „ljevice“. Koliko on voli svoj narod i državu, najbolje je pokazao time što za njega ne postoji agresija na hrvatsku državu. Koliko „hlepi za vlašću“, ponajbolje je pokazao svojim dodvoravanjem svjetskim moćnicima tvrdnjom kako naši generali u Haagu trebaju dokazivati svoju nevinost (još nisam sreo čovjeka koji nije znao da se na sudovima dokazuje krivnja).

Osobno me je najviše iznenadilo ponašanje prof. dr. Josipa Jurčevića. Poslije Araličinog intervjua on je jasno stavio svima do znanja kako mu nisu važne upute Svetog Franje. Tada su iz „Večernjeg lista“ pitali više nas što mislimo o kandidaturi Miroslava Tuđmana, a Jurčević je govorio o mogućoj svojoj kandidaturi. I doista, mnogo kasnije on je tu kandidaturu i istaknuo. Nije čudno što je poznati komentator Damir Pešorda u „Hrvatskom listu“ od 2. srpnja 2009. napisao da time „nije povukao najbolji potez u svojoj pretpostavljenoj političkoj karijeri“. Zapravo, on bi to mogao jednostavno ispraviti kada bi se zajedno sa svojim timom pridružio Miroslavu Tuđmanu. Naravno, to bi bilo „jednostavno“ ako su im političke platforme iste – tuđmanizam!

Vjerojatno je mnoge iznenadilo ponašanje kandidata HDZ-a Andrije Hebranga kada je svojim intervjuima u sarajevskom „Oslobođenju“ i „Jutarnjem listu“ (*Andrija Hebrang: Ja sam antifašist, a Mesić je domoljub*) pokazao koliko hlepi za vlašću. A zapravo samo im je pokazao koliko su bili naivni kada su vjerovali da politika Sanaderova HDZ-a nije njegova politika. I ti intervjui pokazuju da nije slučajno veliko podudaranje i pozicije i opozicije na hrvatskoj političkoj sceni. Pa i jedni i drugi samo provode ono što žele svjetski moćnici. Zapravo, Hebrang se i narugao onima koji su ga odvajali od Sanaderove politike:

Nikada niste imali sukoba sa Sanaderom?
- Nikada. I uvijek smo se slatko smijali kada bismo čitali o našem sukobu.

Doista je nevjerojatno kada u HDZ-u, kao na prošlim predsjedničkim izborima, organiziraju glasovanje za njihova predsjedničkog kandidata. Pobijedi Hebrang ispred Kosorice, a Sanader ipak odredi Kosoricu. Kome su se tada slatko smijali Sanader i Hebrang? Onima koji su mislili da su oni u nekakvom sukobu i/ili svim naivnim HDZ-ovcima koji su tom prigodom glasovali? A da ne spominjemo niz drugih sličnih „razmimoilaženja“.

Hebrang zna da mene nije iznenadio jer sam svojedobno na jednom internetskom portalu (on je bio gost odmah poslije mene) oštro kritizirao njegove izjave o bolesti predsjednika Tuđmana. Tom prilikom sam iznio i ono što je mene šokiralo: kada je dao ostavke na svoje političke i državne funkcije, Hebrang je dao i ostavku u liječničkom konziliju Predsjednika! Zar netko tko je spreman učiniti tako nešto – ispunjava upute Svetog Franje?

Dakle, promašena je svaka priča o „jedinstvenom kandidatu“ desnice. To je samo komformizam onih koji se boje za svoje privilegije u slučaju da Tuđman ne

pobijedi na izborima. Da je Otac hrvatske države Franjo Tuđman čekao da se državotvorni Hrvati usuglase oko jednog kandidata – nikada ne bismo imali hrvatsku državu. A sličnu situaciju imamo i danas!

„Portal HKV-a“, 26. 08. 2009.
„Portal predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana“, 31. 08. 2009.

TUĐMANOV ILI SUPROTNI SMJER?

Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu

Pred nama je knjiga poznatog hrvatskog kolumniste i publiciste Mate Kovačevića *Bespuća hrvatske politike*. Knjiga je i sastavljena od njegovih kolumni – njih preko 100 - tiskanih u «Fokusu» u razdoblju od rujna 2004. do prosinca 2006. Što mislim o samoj knjizi i autoru možete vidjeti u predgovoru *Pozadina obmane hrvatskih političara*. Sam predgovor sam proširio i pod naslovom *Kako Srbima po treći put predati Hrvatsku?* objavio u „Hrvatskom slovu" od 10. srpnja 2009, a zapravo to je tekst s prve promocije ove knjige. U predgovoru sam napisao ono što je – čini mi se – osnovna karakteristika Kovačevićevih tekstova: Oni objašnjavaju suvremena događanja kroz usporedbe s povijesnim događajima i na taj način čitateljima objašnjavali što je stvarna pozadina tih događanja. U predgovoru sam također spomenuo i tvrdnju za koju držim da je osnovno pravilo po kome je prepoznatljiva hrvatska politika poslije Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana:

„Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu."

Kako je prva promocija održana jedan dan poslije Sanaderove ostavke komentirao sam je u sklopu ove tvrdnje:

„Nema dvojbe da je Sanader želio ući u predsjedničku utrku. A za izbore je uvijek morao nastupati državotvorno. Sukob sa Slovencima ili nova politika približavanja Hrvatima BiH su izgleda zasmetale gazdama. Kada jednom prihvatiš biti sluga, od tebe se ne očekuje da možeš bilo što raditi bez njihova odobrenja, zar ne?"

„Rješenje" spora sa Slovenijom pokazalo se da je spomenuto pravilo i dalje na snazi, kao što je u punom svom naletu ono što je Kovačević još 1. 10. 2004. nazvao „slovenska pilot agresija", a tekst s tim naslovom možete pročitati na početku ove knjige. Dakle, u momentu kada Sanader više nije bio najbolji mogući sluga zamijenjen je boljim slugom Kosoricom, i gazde su zadovoljne. Naravno, danas u Hrvatskoj možeš biti u Saborup i u medijima samo ako se povinuješ tom pravilu, pa ne čudi što je jedino Stožer predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana svojim priopćenjem od 14. 10. 2009. reagirao protiveći se tom „rješenju". Evo kako počinje to priopćenje:

„Predsjednički kandidat dr. Miroslav Tuđman smatra da hrvatska vlast lakoumno i olako odustaje od jamstava buduće primjene međunarodnog prava glede neutemeljenih slovenskih zahtjeva za hrvatskim teritorijem. Kako bi se stvorio privid brzog zaključenja pristupnih pregovora s EU, Hrvatska je prihvatila napuštanje već postignutog dogovora sa Slovenijom, iz kolovoza 2007., da se rješavanje graničnog spora povjeri Međunarodnom sudu pravde. Time je Slovenija postigla ključni strateški cilj svoje blokade, a Hrvatska bitno

unazadila svoju poziciju u graničnom sporu. Slovenskom zahtjevu za spoj svoga teritorijalnog mora s otvorenim morem moguće je udovoljiti jedino tako da Hrvatska odstupi od preko 230 četvornih kilometara, koji su po međunarodnom pravu neprijeporno dio hrvatskog teritorijalnog mora. Sudeći po izjavama slovenskih čelnika, hrvatska je predsjednica Vlade sada prihvatila da se odluka o slovenskim zahtjevima donese u arbitražnoj komisiji čijih bi četvero od pet članova imenovala Europska unija, odnosno Slovenija. To je potpuno suprotno odluci Hrvatskog sabora, koji je odobrio prijedlog povjerenika Rehna od 22. travnja ove godine – tada predstavljen kao konačan i nepromjenljiv. Po njemu, arbitraža se trebala povjeriti arbitražnom vijeću, u kojem bi, uz dva člana imenovana od država u sporu, u konačnici predsjednik Međunarodnog suda pravde imenovao predsjednika arbitražnog vijeća te preostalu dvojicu članova…

Dan nakon tog priopćenja Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija izdalo je priopćenje po kojem je sada napokon jasno kako je Vlada Jadranke Kosor pristala pregovarati sa Slovenijom na osnovu prijedloga Ollija Rehna od 15. lipnja 2009., dakle prijedloga koji Hrvatska tada nije prihvatila i koji nije u skladu s onim što je prihvatio Hrvatski sabor. To je izravno u suprotnosti s onim što je još jučer izjavila premijerka Jadranka Kosor, odnosno kako sve što je dogovoreno piše u njezinom pismu Predsjedništvu Europske unije. Dakle Hrvatska, kako je i komentirao Tuđman, teritorijalnim ustupcima, ili kako mediji kažu garantiranjem Sloveniji pristupa otvorenom moru, kupuje članstvo u EU. Doista kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu, zar ne?

Slijede očekivane reakcije prije svih dugogodišnjeg predsjednika hrvatskog dijela Mješovite hrvatsko-slovenske komisije za sastavljanje nacrta sporazuma o rješavanju graničnog spora pred međunarodnim sudom, akademika i profesora međunarodnog prava Davorina Rudolfa. On je dao ostavku premijerki Jadranki Kosor. Navedimo i njegove riječi („Večernji list“, 17. 09. 2009.):

„Ponavlja se slučaj Račan i njegov sporazum s Drnovšekom.“

Objašnjava kako je hrvatske eksperte (Rudolf, Ibler, Vukas) premijerka prije nekoliko dana uvjeravala kako je sve transparentno, da sporazum sa Slovencima nema dodatnih i tajnih dijelova.

Potom se javlja oporba – kao da nemaju ništa s dogovorom Račana i Drnovšeka - sa sličnim zamjerkama.

Zapravo ni Matu Kovačevića ni mene ne čudi što je ovakva reakcija došla prvo od profesora Tuđmana. Prije godinu dana, točnije 23. rujna 2008., u ovoj dvorani sam govorio o poruci:

„da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će

njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

(...)

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku" da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Nedavno je u „Hrvatskom slovu" (4. rujna 2009.) prenesen tekst Frana Budimlića *„Tuđman II."* iz „Hrvatske Kronike", New York. Iz teksta je razvidno kako naš Hrvat iz SAD-a zapravo piše isto što sam ja govorio ovdje prije godinu dana. Međutim, mnogi tzv. državotvorni Hrvati to nisu prepoznali do dana današnjega ili nisu smjeli prepoznati pa imamo sve više i više kandidata koji trebaju oduzeti glasove onome koga se vlast jedino boji. Nije slučajno što smo Mate Kovačević i ja taj moj govor tiskali u knjizi *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Prije svega Tuđman je jedini od današnjih kandidata potpisao naše otvoreno pismo. S druge strane mislimo da smo pogriješili što mu nismo ponudili da napiše svoj prilog za knjigu. Jednom drugom današnjem predsjedničkom kandidatu jesmo, ali on je to odbio napraviti.

Nedavno sam i obilježio takvo ponašanje napisavši tekst *Zašto Tuđman?* Nešto takvo danas nije lako objaviti pa to možete naći samo na portalu HKV-a, a tekst je prenio i Portal predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana. Na takvim portalima uvijek imate dežurne komentatore vladajućih. Oni su po pravilu kao zagovornici nekog drugog kandidata s desnice. Zato je bilo zabavno kako se odmah otkriju kada im spomenete pojam „tuđmanizam". Odmah je to njima ono što je zastupala „trećejanuarska vlast" otvoreno, a Sanaderov HDZ prikriveno. Ili ne znaju što zapravo Tuđman zastupa, čime pokazuju da ni ne znaju za knjige koje

je napisao ili izdao. Nevjerojatno je da angažiraju ljude koji ne znaju barem za Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“ o kojoj govori i Mate Kovačević u ovoj knjizi.

Međutim, iz tih komentara možete zaključiti mnogo toga korisnoga. Meni je posebno palo u oči na Portalu HKV-a:

Upravo iz toga zamjeram Dr. Miroslavu Tuđmanu što nije uspostavio civilne i vojne tajne službe na način da dugoročno osiguravaju kontinuitet politike hrvatskih državnih interesa.

Zapravo to nas iznova podsjeća na činjenicu da je dr. Tuđman ustrojio tajne službe i da mi nismo dovoljno valorizirali tu činjenicu u stvaranju hrvatske države. „Trećejanuarska vlast“ jest i zato se tako surovo obračunala s hrvatskim tajnim službama. Danas u našoj domovini imamo njihove omiljene britanske tajne službe umjesto hrvatskih! Da je netko drugi stvorio tako uspješne tajne službe sigurno bi ga se spominjalo uz Predsjednika i Ministra obrane Gojka Šuška. Autor gornje tvrdnje nije svjestan da nitko nije napisao nešto ljepše o prof. Tuđmanu od njega. Svojevremeno je Carl Gustav Stroem napisao da je Hrvatska malobrojna država i da tek za stotinjak godina može imati takvog čovjeka kao što je bio hrvatski Predsjednik. Međutim, iz gornje tvrdnje je očito da autor vjeruje da je i Miroslav Tuđman takav čovjek pa je uz zajedničku borbu za stvaranje države trebao osigurati da njegove tek stvorene službe same osiguravaju kontinuitet državotvorne politike. Doista bi bilo lijepo ako nam dr. Tuđman kao predsjednik dokaže kako je to doista točno.

I Mati Kovačeviću i meni bit će zaista draga spoznaja da nismo pogriješili vjerujući da se doista radi o jedinom mogućem kandidatu koji može zaustaviti osnovno pravilo hrvatske politike: „Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu.“ Ili kako to kaže Predsjednik HKV-a naš poznati književnik Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a 15. rujna 2009.:

Jedini kandidat koji se osam godina uporno bori protiv mesićevštine, koji zna što je demokracija u svojoj biti i koji zna što je hrvatski nacionalni osjećaj jest dr. Miroslav Tuđman.

Hoće li činjenica da je upravo Tuđman svojim priopćenjem učinio da hrvatska javnost dozna što se krije iza dogovora sa Slovencima otvoriti oči onima koji još uvijek ne vide da smo izgubili godinu dana zato što nismo odmah dali punu potporu profesoru Tuđmanu? Vidjet ćemo.

A ovi izbori dat će odgovor na pitanje koje Mate Kovačević postavlja i u ovoj knjizi kroz naslov jednog teksta:

Tuđmanov ili suprotni smjer?

„Portal HKV-a“, 18. rujna 2009.
„Portal predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana“, 18. rujna 2009.

NOVI LIST: INTERVIEW S DR. MIROSLAVOM TUĐMANOM

Sin pokojnog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Miroslav, pokušao se politički etablirati vodeći udrugu HIP s kojom je nastupao i na lokalnim i parlamentarnim izborima. Sada se Miroslav Tuđman kao nezavisni kandidat odlučio natjecati za predsjednika Republike. S prof. Miroslavom Tuđmanom razgovarao je Dražen Ciglenečki

MT: Bila je to inicijativa uglednih akademika, znanstvenika, profesora, veterana Domovinskog rata i svih ostalih. Hrvatski vanjski dug popeo se sa sedam milijardi eura - koliko je iznosio 1999. godine - na čak 38 milijardi, a vanjska politika, umjesto da nas uvede u Europu izručila je Hrvatsku Haagu i naš put na Zapad završio je na Zapadnom Balkanu. To su razlozi zašto sam se odlučio kandidirati jer nužan je politički preokret.

NL: Predsjednik Republike danas ima bitno manje ustavne ovlasti nego što ih je imao vaš otac, prava vlast je u Banskim dvorima i od tamo se može utjecati na sve ove stvari puno više nego s Pantovčaka.

MT: Predsjednik je zadužen za međunarodno predstavljanje zemlje, ima 50 posto ovlasti u oblasti nacionalne sigurnosti i takvu poziciju da općenito može utjecati na razvoj Hrvatske. Riječ je, dakle, o važnom položaju u državi.

NL: Ali, objektivno vaše izborne šanse nisu velike. Vrijedi li uopće trošiti novac i energiju na unaprijed izgubljenu bitku?

MT: Mediji su prešutjeli i činjenicu da sam kandidaturu prihvatio još u rujnu prošle godine. A sad je jasno da će ti mediji, a većina ih zastupa aktualnu politiku, gurati tezu da su moji izgledi nikakvi i da ću dobiti možda jedan ili dva posto glasova. To je, međutim, neutemeljeno jer nije mi poznato nijedno istraživanje koje bi sugeriralo da ću loše proći na izborima. Uostalom, zašto bi ljudi bili zadovoljni sadašnjim stanjem u zemlji tako da podrže nastavak ovakve politike. Podsjećam vas da se na zadnjim predsjedničkim izborima pojavio jedan kandidat koji je dobio 20 posto glasova, a mediji mu ni izdaleka nisu prognozirali toliko.

NL: Da, ali Boris Mikšić bio je novo lice na političkoj sceni i na račun toga je privukao određeni dio biračkog tijela. Vi niste novo lice i teško da možete izazvati efekt kakav je uspio Mikšić.

MT: Dosad sam samo dva puta nastupio na izborima, jednom sam dobro prošao - jednom, na parlamentarnim izborima 2003. godine, loše. Osim toga, neposredno prije pobjede na predsjedničkim izborima 2000. godine Stjepan Mesić nije uspio osvojiti mandat na parlamentarnim izborima.

Mesić kao uzor

NL: Mesić vam je, znači, uzor.

MT: On je vama uzor.

NL: Meni?

MT: Ja samo opovrgavam vašu argumentaciju.

NL: Ne smatrate sebe, dakle, autsajderom?

MT: Ne, dapače.
NL: Vjerujete da imate realne izglede za izbornu pobjedu?
MT: Pa sigurno.
NL: Na čemu temeljite toliki optimizam? Sigurno će biti još kandidata koji će zagovarati političke promjene.
MT: Kao prvo, kandidati HDZ-a i SDP-a imat će vrlo uzak manevarski prostor, jer njihove stranke stoje na istim pozicijama kad je riječ o hrvatskoj vanjskoj politici. Tvrde da ta politika nema alternativu, a ona nas nije daleko dovela radeći ustupke na račun nacionalnih interesa. Vjerujem da će se oni koji su stvarali hrvatsku državu, a zahvaljujući ovakvoj politici ostali su bez ponosa i dostojanstva, izjasniti se za promjene. Također i mladi ljudi koji dosad nisu ni dobili šansu da kreiraju svoju budućnost, s obzirom na kolonijalni mentalitet koji se razvija u Hrvatskoj tako da samo slijedimo direktive iz međunarodnih centara moći. Moguće je da se pojavi kandidat koji će zastupati jednake stavove kao i ja, ali onda će presuditi procjena tko ima više iskustva i predispozicija da obavi taj posao. Osobno sam cijeli radni vijek proveo u institucijama koje su se bavile planiranjem budućnosti. Tijekom devedesetih godina vodio sam i velike državne sustave tako da znam kako oni funkcioniraju.
NL: Mnogi će reći da to i nije vaša prednost, s obzirom na diskreditiranost obavještajnog aparata kojem ste pripadali.
MT: Diskreditiran je samo u dijelu medija, ne i u javnosti. Vodio sam vanjsku obavještajnu službu i koordinirao obavještajnu zajednicu u dijelovima koji su imali zajedničke operacije i zahvaljujući tome došlo je do stvaranja hrvatske države i pobjede u Domovinskom ratu. To je hendikep u očima samo onih koji nisu htjeli samostalnu Hrvatsku.
NL: Je li vam prednost ili hendikep što ste sin Franje Tuđmana?
MT: Ne želim ponavljati nečiju ulogu jer to nije ni moguće. Prednost mi je pritom to, što neću morati dokazivati tko sam i što želim.
NL: Osoba vašeg oca jako polarizira ljude, uglavnom imaju ili vrlo pozitivno ili vrlo negativno mišljenje o njemu.
MT: Situacija je tu prilično jasna. U anketama se 70 do 80 posto ispitanika pozitivno izjašnjava o predsjedniku Tuđmanu. Oni koji su protiv njega bili su i protiv raspada Jugoslavije.
NL: Predsjednik Tuđman često je govorio da u Hrvatskoj živi 20 posto ljudi koji su protiv države.
MT: Takva je bila realnost.
NL: I kritika predsjednika Tuđmana poklapa se danas s negacijom hrvatske države?
MT: U velikoj mjeri.
NL: U anketama u kojima se građani opredjeljuju između Tuđmana i Tita ovaj potonji skoro redovito bolje prolazi.
MT: Zavisi koga pitate. Za Milanovića i SDP to je tako, oni su za Tita.
NL: Bilo je anketa među građanima.

MT: Ne znam za te ankete, očigledno čitamo različite izvore. Polarizacija oko predsjednika Tuđmana je na liniji - Hrvatska ili Jugoslavija.
NL: Za Tuđmana su oni koji su za Hrvatsku, a za Tita oni koji su za Jugoslaviju?
MT: Da.
NL: Vi ste zapravo htjeli biti i predsjednički kandidat HDZ-a.
MT: Ne znam za to.
NL: Postojala je takva kombinacija.
MT: Tko je to radio?
NL: Akademik Ivan Aralica pregovarao je s HDZ-om da ta stranka podrži vašu kandidaturu.
MT: Nije mi to poznato. Aralica je samo ispitivao tko će biti predsjednički kandidat HDZ-a. Inicijativa koja je išla za moju kandidaturu uvijek je polazila od toga da bih bio nezavisni kandidat.
NL: Što ključno ne valja u Hrvatskoj?
MT: Domoljublje nije na cijeni.
NL: Zar to nije normalno, prioriteti su se promijenili, ljudi su zabavljeni svakodnevnim problemima?
MT: To je istina, ali svaka zajednica mora imati konsenzus oko temeljnih vrijednosti ako želi ići naprijed. Danas domoljublje nije vrijednost koja se cijeni.
NL: Koji je razlog?
MT: Mesić je svoju poziciju izgradio na podjeli društva. Njegove poruke o fašizmu i antifašizmu predstavljaju anakronizam u europskim razmjerima. Nadalje, Mesićeva vanjska politika temelji se na ostacima nekakve nesvrstanosti i prijateljstvima s Gadafijem i sličnima, a tvrdi da idemo u Europsku uniju.
NL: Da, ali sada je Mesić zdušno podržao ulazak u NATO.
MT: A prije nekoliko godina zabranio je NATO avionima da prelijeću Hrvatsku. Takva nekonzistentna politika ne otvara nikakvu budućnost Hrvatskoj.
NL: Što vi mislite o pristupanju NATO?
MT: To je i moj uspjeh. Hrvatska obavještajna zajednica surađivala je za vrijeme Domovinskog rata sa svim članicama NATO-a. Imali smo tada najbolje odnose s američkom stranom. Oko 90 posto informacija što ih je u to vrijeme imao SFOR u BiH bile su plod zajedničkog djelovanja naših i američkih obavještajnih službi. Dakle, ulazak Hrvatske u NATO temelji se na odnosima što smo ih tada uspostavili.
NL: Ali, od tog razdoblja do našeg ulaska u NATO prošlo je 10, 15 godina. Puno je još toga trebalo napraviti u međuvremenu.
MT: U godinama o kojima govorim napravljeno je više nego u zadnjem desetljeću. Osobno sam 1999. godine potpisao drugi petogodišnji ugovor o suradnji između američke i hrvatske obavještajne zajednice. Prema tome radi se o kontinuitetu.

NL: Obično se tvrdi, a to nerijetko ističe i premijer Sanader, da je predsjednik Mesić značajno pridonio izlasku Hrvatske iz međunarodne izolacije.

MT: U kakvoj je to izolaciji bila Hrvatska? To su priče za malu djecu. Mi smo se devedesetih godina osamostalili, Hrvatska je primljena u Ujedinjene narode i druge međunarodne institucije, a tijekom zadnjih deset godina samo smo još ušli u Partnerstvo za mir i sada u NATO. Radi se o tome da je 1996.godine, nakon Oluje kad su pojavili planovi za integraciju Zapadnog Balkana, na inicijativu predsjednika Tuđmana došlo do ustavnih promjena kojima se onemogućilo sudjelovanje Hrvatske u bilo kakvoj obnovi Jugoslavije pod novim imenom. Tada se tvrdilo da su Tuđmanove priče o Zapadnom Balkanu njegove fantazmagorije, da si sve to on samo umišlja. Međutim, u prosincu 2000. godine u Za¬grebu je održan summit o Zapadnom Balkanu i kad je Hrvatska pristala na te zapadno-balkanske integracije prestala je priča o međunarodnoj izolaciji. Ta je priča bila samo mehanizam kojim se hrvatska vanjska politika preusmjerila od izravnog uključivanja u EU na integracije preko Zapadnog Balkana.

NL: Što su to zapadnobalkanske integracije, ne radi li se tu ipak samo o dobrosusjedskim odnosima?

MT: Hrvatska je susjed i sa Slovenijom i Mađarskom, a ove integracije ne uključuju ove zemlje.

NL: Koji su tu zapadnobalkanski projekti naštetili Hrvatskoj?

MT: Meni je jasno da ste vi zagovornik zapadnobalkanskih integracija.

NL: Otkud vam to? Postavljali smo pitanje koji su to zapadnobalkanski projekti odgodili ulazak Hrvatske u EU.

MT: Ti su projekti kapacitirali Hrvatsku da bude vezana za Zapadni Balkan i da svoju energiju troši u tom smjeru umjesto da budemo srednjeeuropska i mediteranska zemlja što je puno prirodnije. Ne mislim da Hrvatska ne bi trebala imati dobre odnose sa svojim susjedima, ali to ne znači da bismo morali imati zajedničke policijske snage, carinsku uniju i sve ono što je predviđeno tim zapadno-balkanskim projektom.

NL: Nisam čuo da imamo zajedničku policiju i carinu s BiH ili Srbijom.

MT: To je projekt koji je na djelu.

NL: Kad uđemo u EU tada ćemo doista imati puno toga zajedničkog s ostalim članicama.

MT: Ali, u EU nećemo ući prije drugih zemalja Zapadnog Balkana. Već sedam, osam godina govorim da će Hrvatska ući u EU kada bude donijeta odluka da će i Srbija postati članica. Ne mislim pritom da će Srbija ući u EU iste godine kad i mi.

NL: Ako tako razmišljate onda slovensku blokadu pristupnih pregovora sigurno ne smatrate naročito bitnom.

MT: Ta je blokada samo dio scenarija koji je već dugo u igri i na koji hrvatska vanjska politika nije znala odgovoriti. Hrvatska je samo radila ustupke. Sada se pokazuje koliko je pogrešno bilo i što se i ZERP nije primijenio. Sve zemlje su prije ulaska u EU potpisale da će bilateralne sporove rješavati pred Međunarodnim sudom u Haagu a sada to odjednom ne vrijedi za Hrvatsku. To je zato što je hrvatska politika pristajala na dvostruke kriterije, to nas je dovelo u ovakvu situaciju.

NL: Pa bili smo izvrgnuti međunarodnim pritiscima.
MT: Što onda? Zar ćete u nogometu igrača koji vas napada pustiti da prođe? Hrvatska ima međunarodno pravo proglasiti ZERP.
NL: I sada se hrvatske vlasti pozivaju na međunarodno pravo, ali od toga nema naročite koristi.
MT: Nismo se imali hrabrosti ponašati u skladu s međunarodnim pravom, toliko smo puta popustili pa se i sada očekuje da to učinimo. To je taj hrvatski kolonijalni mentalitet. Ja Slovencima uopće ne zamjeram da brane svoje interese, zamjeram našoj politici što nema snage da se čvrsto postavi u zaštiti nacionalnih interesa.
NL: Danas i Mesić i Sanader tvrde da neće popustiti.
MT: Popuštali su deset godina. Mi devedesetih godina nismo popuštali i otuda priče da je Hrvatska bila u izolaciji. Hrvatska treba biti u Uniji, ali za razliku od drugih nikad ne bih pristao da budemo samo nečiji objekt, bez ikakvih prava. Svijet vas poštuje u mjeri koliko ste jaki i dosljedni svojim načelima.
NL: Srbija je bila vrlo dosljedna i prkosila je međunarodnoj zajednici, ali je ipak ostala bez Kosova.
MT: Ali, je blokirala prijem Kosova u UN, a dok se taj proces ne završi problem Kosova bit će otvoren.
NL: Ako postanete predsjednik Republike morat ćete surađivati s premijerom Sanaderom. Kako će izgledati vaša kohabitacija?
MT: Neće biti nikakvih problema s obzirom da su ustavne nadležnosti vrlo precizno definirane. A pretpostavljam da bi Sanader ipak mogao sa mnom mogao bolje surađivati nego s Mesićem.
NL: Zašto?
MT: Pa ipak između Sanadera i Mesića postoje veće političke razlike nego između mene i Sanadera.
MT: Hrvatska danas uopće nema vojsku
NL: Kako mislite nemamo vojsku?
MT: Nemamo, vojni sustav je raspušten, nemamo ročni sastav…
NL: Da nemamo vojsku ne bismo bili primljeni u NATO.
MT: To je paradoks. Hrvatska ima svega dvije brigade.
NL: Tvrdi se da smo se uskladili s NATO standardima, onda valjda imamo vojsku.
MT: Na papiru.
NL: Hoćete reći da smo prevarili NATO?
MT: Prevarili smo sebe, NATO nismo jer oni jako dobro znaju našu situaciju.
Kada se devedesetih stvarala država aktivirana je velika nacionalna energija, no danas, deset godina nakon promjena, ona više ne postoji. Nema više nade, oduševljenja, ponosa, dostojanstva, svega na čemu bi se moglo motivirati hrvatsko društvo.

„Novi list“, 9.4.2009.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se večerašnjim predstavljačima admiralu Davoru Domazetu-Loši i akademiku Dubravku Jelčiću, g. Ivici Jovanoviću donatoru za tiskanje i Frani Marušiću i HKZ-u i Hrvatskom slovu za organiziranje ove promocije knjige „Kraj vremena veleizdajnika?“.

U predgovoru moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ najavio sam svoje povlačenje iz publicistike

> …Nekako mi se čini … da nemam više o čemu pisati, o čemu nisam već pisao, u ove dvadeset i dvije knjige. Ali one ostaju. … Danas je – poslije Tuđmanova vremena ponosa i dostojanstva –došlo ponovno vrijeme sluganstva i izdajica. Vrijeme u kojemu ovakve knjige i nisu potrebne. Međutim, ne će uvijek biti tako. Vrijeme ponosa i dostojanstva vratit će se, jer, kako reče biskup Valentin Pozaić, na Veliki petak u Zagrebačkoj katedrali:
>
> „Kristov križ, znak Božje ljubavi, zadivio je, kroz dvije tisuće godina mnoge pojedince, obitelji i narode. Tu je i hrvatski narod, unatoč svih krivokletnika i veleizdajnika. A onda je dobro da bude i ovakvih knjiga.“

Ali poslije te knjige Mate Kovačević i ja napisali smo još dvije knjige. Moglo bi se reči da baš i nisam čovjek od riječi, zar ne?

Izgleda, vjerovali Vi to ili ne, da je najava mog povlačenja, najviše pogodila predsjednika Mesića, pa me je on – kao što ćete i vidjeti u knjizi – pokušao… i uspio, odvratiti od toga. Naime, on je znao, ako napadne moj matematički rad, tj. moj časopis, koji je kao prvi hrvatski matematički časopis uvršten na SCIE listu, da ću mu ja odgovoriti na napad, i tako nastaviti svoj publicistički rad. Ili možda griješim?

Poznato je, naime, svima kako se on smatra najvećim ekspertom u svim područjima, pa je možda samo htio pokazati da je on, i u matematici najbolji. Tu ga čak i ne možemo kriviti, jer je „poznato“ da je ekspert i za povijest, pa za ovo…pa za ono…

I tako je on uspio, čak, i akademicima – povjesničarima, održati predavanje iz povijesti, u njihovoj (i mojoj) Akademiji. Izgleda da je čovjek umislio da može uništiti sve ono što sam ja stvorio? Ako je to posrijedi, doista mi je žao što nisam „puno“ pomogao u liječenju njegovih kompleksa, kojima s razlogom, za razliku od mojih kolega povjesničara iz HAZU-a, nisam baš dobronamjeran ni uviđavan, zar ne? Ali šalu na stranu!

Zapravo, ove dvije knjige, samo su završetak posla oko knjige „Zločinački sud u Haagu“. Tako sam i knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ najavio već na predstavljanju u Zagrebu, 23. rujna 2008.

„Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu.“

A o Thompsonu govori i ova knjiga. No, iskreno mi je žao što u nju nije ušao i moj govor na našem prosvjedu ispred švicarskog veleposlanstva, a kojeg možete naći na Portalu HKV-a. gdje kažem:

> …Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u Hrvatskom listu:
>
> **„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.'“**

Kako sam dobio niz čestitki za taj govor, očito je da ima i biskupa i akademika, i niz drugih hrvatskih uglednika koji dijele to moje mišljenje o Marku Perkoviću Thompsonu.

Ipak, najveći dio ove knjige posvećen je prof. dr. Miroslavu Tuđmanu. Zapravo, uz Thompsona, po meni je on najznačajnija osoba koju imamo danas. Čovjek uz koga, i zahvaljujući komu, možemo učiniti da se vrijeme ponosa i dostojanstva vrlo brzo vrati. Kada me je, svojevremeno, akademik Ivan Aralica upitao što mislim o njemu kao o mogućem predsjedničkom kandidatu, rekao sam mu da sam ja to predlagao još 2000. godine. Da je HDZ to tada učinio, naš položaj danas bio bi mnogo bolji. Tada sam to obrazlagao da bi time HDZ pokazao da mu nije samo do vlasti, jer bi njihov kandidat bio netko tko nije član HDZ-a (dakle ono što je prošle godine Aralica opisao kao pravilo sv. Franje), a onda bi se, itekako, morali zamisliti svi oni koji su krenuli u napad na predsjednika Tuđmana i njegovu obitelj, tj. svi oni koji su pokrenuli tzv. detuđmanizaciju, a zapravo rashrvaćivanje Hrvatske. Nažalost, takvo nešto nije se ni moglo očekivati od HDZ-a, jer je sa Sanaderom i krenula detuđmanizacija HDZ-a. On je odmah pokazao da je dobar i dosljedan Mesićev učenik.

Kada je Mesić umirovio generale, Sanader je tvrdio da bi učinio to isto, ali bi prvo razgovarao s njima.

Kada je Mesić pokrenuo hajku na Pašalića, Sanader je Pašalića smijenio s položaja dopredsjednika Sabora.

Zato je meni Sanaderov govor u Splitu, na prosvjedu „Svi smo mi Mirko Norac“, bio samo jedan od dokaza da Sanader još nije uspio detuđmanizirati HDZ. I o tome sam još tada pisao.

Naravno, Miroslav Tuđman je, i te kako pokazao svojim radom i djelovanjem, kakav je kandidat, a o svemu tome progovorio je i Hrvoje Hitrec, u svom izuzetnom tekstu u pogovoru knjige koju danas predstavljamo.

A Miroslav Tuđman je jedini od današnjih predsjedničkih kandidata koji je i potpisnik naših pisama potpore Thompsonu.

Ne radi se samo o tome! Snaga potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu bila je takva da su i drugi shvatili kako ona može biti i presudna u predsjedničkim izborima. Tako su me iz *Večernjeg lista*, već nakon promocije u Čavoglavama, 5. 8. 2008., pitali imamo li mi svoga predsjedničkog kandidata. Naravno, teško je bilo govoriti u ime svih, iako je jako puno hrvatskih uglednika potpisalo pisma potpore Thompsonu, a dobar dio najpoznatijih imena, potpisnika tih pisama, bili su upravo oni koji su i nagovorili prof. Tuđmana da se prihvati kandidature. To sam im i rekao ne navodeći ime našega kandidata. Tek kasnije, iz intervjua akademika Aralice *Hrvatskom listu*, shvatili su o kome je riječ. On je dao malo više podataka o našem kandidatu, i nije im bilo teško zaključiti da netko tako izvrstan u Hrvatskoj danas može biti samo – profesor Tuđman. Zato sam i ja, na predstavljanju 23. rujna 2008., govorio o Tuđmanu. Među ostalim, posebno sam naglasio „da nam mediji ne će biti dostupni“ i rekao:

„Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji!?“

A prezime Tuđman je snažna poruka svima, a posebice onima u svijetu kojima smeta i sama pomisao na onoga koji ih nije slušao. Da, nije ih slušao!!!

I kada govorim o Ocu hrvatske države, Franji Tuđmanu, uvijek me naljuti kada netko o njemu govori kao o „prvom hrvatskom predsjedniku“.

Pa samo je Franjo Tuđman i bio … prvi, jedini i pravi hrvatski predsjednik!!!.

Zar za Mesića možemo reći da je HRVATSKI predsjednik?

Svjetski moćnici znaju da je našem Predsjedniku, bio važniji hrvatski narod, od svih njih zajedno, ali isto tako znaju da je takav i njegov sin!

Jer – kruška ne pada daleko od stabla, kako bi rekao naš narod.

Naravno, moja tvrdnja je podrazumijevala i angažiranje svih nas koji bismo stali uz prof. Miroslava Tuđmana i tako zajedničkim snagama uspjeli razbiti tu, za nas i očekivanu, medijsku blokadu. A zašto onda nismo???

Pa moje iskustvo s hrvatskim državotvornim političarima je promijenilo i moje mišljenje(o tome sam već pisao), i dalo mi odgovore, i jednu sasvim drugu sliku o aktualnim hrvatskim političarima.

Naravno, svi su oni za zajedništvo i zajedničko djelovanje, ali pod jednim uvjetom – da oni budu na čelu, tog istog, zajedničkog djelovanja.

Zato na moje argumente takvi i ne pokušavaju odgovoriti.

Iskustvo koje imamo s današnjim HDZ-om, ne daje nam nikakve nade u nešto pozitivno. Ne možeš imati ni u kog povjerenje, posebice kada su i oni, nasljednici Oca hrvatske države, izdali sve ono što je On napravio i ostavio iza sebe...

A komu ćemo više vjerovati da ne će izdati veliko Tuđmanovo djelo, doli njegovom sinu? Tu ne treba niti spominjati kako bi jedino on, i srcem i djelom, ustrajno i hrabro stajao u obrani djela našega Predsjednika.

Ali, bilo je i za očekivati da će vlast, kao predsjedničke kandidate, imati i svoje „desničare“!!!

Uglavnom, u proteklih godinu dana – iako me većinom nije bilo u Hrvatskoj – naslušao sam se raznoraznih priča i razgovora, među tzv. državotvornim Hrvatima, u kojima su pokušavali naći „najboljega među najboljima“, a kao po pravilu, ni u jednoj jedinoj njihovoj kombinaciji, to nije bio prof. Tuđman.

Bilo mi je, stvarno, zabavno to njihovo ignoriranje mojih argumenata, ali sam im uvijek davao do znanja kako mi je kristalno jasna njihova želja za kandidatom „desničara“, čijom se kandidaturom ne bi (ne daj im Bože), zamjerili aktualnim vlastima.

Nevjerojatno je da jedinu zamjerku profesoru Tuđmanu, nalaze u tome što je po prirodi tih i nenametljiv. A zapravo su to odlike čovjeka koji bi, nakon Mesićevih kavanskih viceva, vratio hrvatskoj politici mudrost, manire i uljuđeni stil ponašanja. To Miroslav Tuđman može i zna. To je dokazao zorno i na djelu kada je stvorio onakve tajne službe kakve smo tada imali, a kakvima su se, samo rijetki u svijetu, mogli pohvaliti.

Živi smo svjedoci i znamo s koliko su ih strasti drugovi rastakali i uništili kada je nastupila njihova „trećejanuarska diktatura“!

I ono, što je zapravo bila njegova velika prednost, i što je bilo od izuzetnog značaja u njegovom djelovanju pri stvaranju države (za njenu opstojnost i njenu sigurnost), njemu je po njihovom mišljenju, sada jedina mana.

A to što je kao intelektualac, znanstvenik, veliki čovjek i mnogo, mnogo ispred svih ostalih kandidata – nije važno. Problem je za njih upravo u tome što on ima mnoštvo vrlina i još neke izuzetne osobine koje su bile veoma važne kada smo stvarali državu, ali koje su važne i danas…

Miroslav Tuđman voli Hrvatsku! Uvijek i zauvijek!!!

Ili je posrijedi nešto drugo?! Zar vas sam naslov knjige koju danas predstavljamo, kao i spomenute riječi biskupa Pozaića, ne podsjećaju na Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“? Doista, zar ne bi bilo „strašno“, izabrati za predsjednika države, autora te knjige? Pa njegov izbor za predsjednika i ta njegova knjiga, učinile bi, kako je on sam komentirao ponašanje današnjega Predsjednika RH, pravna država počne djelovati. Onda

bi u naslovu naše knjige onaj upitnik bio nepotreban. A to, doista, treba spriječiti, zar ne?

'USTAŠOIDNI AKADEMICI'

INTERVJU NA RADIJU SBS U OŽUJKU 1993. GODINE

SBS: Naš današnji gost je Član suradnik HAZU dr. Josip Pečarić, redoviti profesor matematike na Zagrebačkom sveučilištu, koji je na poziv LaTrobe University Melbourne proveo skoro devet mjeseci u Australiji. Profesore Pečarić, dobar Vam dan.

J.P.: Dobar dan.

SBS: Kažite nam nešto o svom znanstvenom radu

J.P.: Vjerujem da vaši slušatelji sigurno znaju da morate imati veliki stvaralački opus da bi uopće bili kandidat za HAZU, a pogotovu da bi postali član naše Akademije. Tako sam ja autor oko 250 znanstvenih radova od kojih je većina publicirana u poznatim svjetskim časopisima i 13 knjiga od kojih je 4 publicirano od poznatih svjetskih izdavača, naravno na engleskom. A jedna od njih bi trebala uskoro biti tiskana i u prijevodu na kineski jezik.

To se smatra za izuzetan opus i na svjetskoj razini, i zato je više puta u svjetskim referativnim žurnalima za mene upisalo da sam "veliko ime u teoriji nejednakosti". Naime, većina mojih radova i knjiga je u vezi s matematičkim nejednakostima.

To je za posljedicu imalo i to da imam veliki broj suradnika iz čitavog svijeta: SAD, Kanada, Australija, Engleska, Njemačka, Ruminjska, Bugarska, Grčka,

Švedska, Kina, ..., pa sam tako došao i ovdje. Moj suradnik Profesor Mond, inače dekan Matematičkog fakulteta na LaTrobe University, osigurao je poziv njegovog sveučilišta za gostovanje u trajanju od devet mjeseci. A uskoro bih trebao posjetiti Švedsku i Grčku. U Adelaideu su već pokrenuli postupak za eventualno dobivanje sredstava koja bi omogućila moj dolazak kod njih slijedeće godine. Naime, pored prof. Monda u Australiji imam još tri suradnika, a jedan od njih je u Adelaideu. Na poziv University of Adelaide bio sam veću dva navrata u njihovoj sredini: u jedanaestom mjesecu prošle godine, i prije nekoliko tjedana.

SBS: Vi ste rodom iz Boke kotorske, ili kako Vi volite reći iz Zaljeva hrvatskih svetaca. Boka je prelijepa.

J.P.: Da, doista. Jedan pjesnik je rekao za nju: Kako ovdje sunce može zaći, kad ljepote takve nigdje neće naći. Boka je bila prva na udaru velikosrpske ekspanzije, tako da je etničko čišćenje Boke provođeno svo vrijeme postojanja Jugoslavije, s provodi se sve do današnjeg dana. I ne samo to. Boka je bila glavna karika u nečem što nazivamo MEMORICID nad hrvatskim narodom. Ona je bila skoro potpuno izbrisana iz svijesti hrvatskog naroda. Zato mnogi ljudi u Hrvatskoj, a i ovdje, nisu znali da je Boka "Zaljev hrvatskih svetaca". Name, od dva hrvatska sveca, jedan, sv. Leopold Bogdan Mandić je iz Boke, a od četiri hrvatska blaženika, dvoje je iz Boke, blž. Ozana Kotorska i blaž. Gracija iz Mula. Dodajmo tome da je i jedini hrvatski papa Siksto V podrijetlom iz Boke. Dakle malena Boka je dala više takvih ljudi nego ostale hrvatske zemlje, a u njoj se nalazi i najstarija hrvatska katedrala: katedrala sv. Tripuna u Kotoru.

Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica -809" iz Zagreba, uzela sebi kao primarnu zadaću povratak Boke i velike hrvatske kulturne baštine u njoj u svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države.

Sam naziv "Zaljev hrvatskih svetaca" uveliko nam pomaže u tome, jer smo mnogo puta doživjeli šok kod hrvatskih ljudi, kad doznaju da postoji Zaljev hrvatskih svetaca. Šok kad doznaju nešto što bi očito svaki Hrvat trebao znati.

A kolika je ta kulturna ostavština hrvatskog naroda u Boki najbolje govore zvanični crnogorski izvori kad kažu da je 2/3 pokretnog spomeničkog blaga današnje Crne Gore i 40 posto nepokretnog na području Boke. Oni tu kulturu svojataju, ali, naravno, radi se o hrvatskoj kulturi.

SBS: Proveli ste devet mjeseci među nama, u Hrvatskoj zajednici Australije. Kako ste to doživjeli?

J.P.: Vidite, hrvatski narod je raspolućen. Ima nas skoro jednako vani koliko i doma, u Hrvatskoj. Svaki hrvatski čovjek to doživljava kao vlastitu raspolućenost, pogotovu stoga što smo veliki dio života bili prisilno razdvojeni. Dakle, to Vam je kao da je pola vašeg bića negdje daleko. Ovih devet mjeseci meni su kao da sam našao tu svoju izgubljenu polovicu. Čini mi se da sada pripadam i hrvatskoj emigraciji na isti način na koji pripadam i hrvatskom narodu

u Domovini. Kroz ovih devet mjeseci razgovarao sam s mnogo naših ljudi, bio gost u mnogim domovima, bilo osobno, bilo putem radija i novina. Da, tek sada pripadam punini hrvatskog nacionalnog bića.

SBS: Jeste li zadovoljni s Vašim aktivnostima u Zajednici?

J.P.: I jesam i nisam. Čini mi se da sam mogao još više učiniti. Čim sam došao ovamo, g. Mato Verkić je odmah osjetio da Zajednici mogu biti od koristi svojim radom. Međutim, svi njegovi pokušaji i planovi na početku nisu se realizirali, tj. nisu bili prihvaćeni na način na koji je on to želio. Tek poslije punih dva mjeseca, kad je on bio organizator demonstracija, govorio sam na njima i na neki način predstavio se širem krugu naših ljudi. Ali i poslije toga, čini mi se, mogao sam biti više iskorišten. Zato jedan mali žal za propuštenim ostaje u meni, ali ne samo zbog eventualnog mog nedjelovanja, već zbog toga što mi se čini da veliki broj hrvatskih intelektualaca ovdje u Melbourneu nije na adekvatan način iskorišten.

Vidite u drugim Hrvatskim zajednicama djeluju takve udruge kao na primjer "Društvo bivših studenata i prijatelja Zagrebačkog sveučilišta", ili druge slične organizacije. Bilo bi itekako važno da slična udruga djeluje i ovdje, jer u Melbourneu imate doista puno hrvatskih intelektualaca, školovanih i doma i ovdje. Njihovo povezivanje, zajedničko djelovanje, bilo bi doista od velike koristi svima, cijeloj Zajednici, a i Domovini.

Mnoge reakcije na moje djelovanje ovdje - koje sam osobno doživio - garantiraju mi da naši ljudi jedva čekaju slično organizirano djelovanje hrvatske inteligencije.

SBS: U odgovoru na prethodno pitanje dotakli ste se, u stvari, pitanja organiziranja Hrvatske zajednice u inozemstvu. Kako gledate na to?

J.P.: Sigurno je to pitanje od izuzetne važnosti. Kada smo krenuli u borbu za oslobođenje Hrvatske iz tamnice zvane Jugoslavija, romantičarski smo vjerovali da će mnogi naši ljudi pohrliti u slobodnu Hrvatsku, za koju su se mnogi od njih cijelog života borili. Mnogi se i jesu vratili i vračat će se, ali ne u mjeri u kojoj smo se mi nadali. Naravno, mnogi su razlozi tome, vama bolje poznati nego bilo kome, pa ja neću o tome.

Djelovanje iseljene Hrvatske bilo je izuzetno i dok nismo imali hrvatsku državu, ali i prilagođeno toj činjenici. A sada kada je imamo sigurno može biti još veće i još bolje. A mora biti i drugačije. Zato ste u pravu, kad se dotičete tako važnog pitanja.

S obzirom da sam slušao Vaš razgovor s g. Aralicom, koji je s obzirom na funkciju koju obnaša u Hrvatskoj, najpozvanija osoba iz Hrvatske koja o tome može govoriti, mogu samo konstatirati da sam njegov odgovor sa zadovoljstvom slušao. Prvo, zato što u Domovini shvaćaju značaj tog pitanja, ali i samim rješenjem koje se nudi, dakle rješenjem koje se zasniva na onom "Ne treba ponovo

otkrivati toplu vodu". Doista, postoje isto tako velike iseljeničke zajednice kao što je Hrvatska zajednica, pa treba kopirati način njihovog rada, organiziranja, uz zadržavanje svega dobroga stvorenog u Hrvatskoj zajednici.

SBS: Kako gledate na stranački život u emigraciji?

J.P.: Kada bi se postigla organizacija o kojoj je govorio g. Aralica, tada ne vidim nikakvu potrebu za stranačko organiziranje u inozemstvu. Hrvatska je u ratu i svi koji hoće da se bore doći će u nju. Tako isto, svi koji žele da se bore za pobjedu ove ili one političke opcije u Hrvatskoj, trebaju doći tamo i boriti se.

Također, hrvatskoj vlasti ne treba podmetati nogu u njihovom radu, već pomagati joj u svemu. A, ako smatramo da ne donose najbolje odluke, na izborima treba glasovati za druge. To je za mene najbolji obrazac: kada si vani postoji samo Hrvatska, koju predstavlja ona vlast koju je izabrao hrvatski narod, a u Hrvatskoj što bujniji i burniji stranački život. Naravno, nikome nije dopušteno djelovanje na štetu Hrvatske. Kad je ona u pitanju postoji samo jedinstvo svih.

Sigurno ima još puno toga popraviti u životu Hrvatske. Pa naša država postoji samo nešto više od godine dana. Ali, ne treba se uzbuđivati previše i na neka saplitanja mlade države. Hrvatska ima veliku snagu u svom narodu, koji neće dopustiti odlazak na stramputicu hrvatske države. U to budite uvjereni.

Kada počne djelovati nova organizacija hrvatskog iseljeništva, dakle nešto slično onom o čemu je govorio akademik Aralica, mislim da će mnoge stvari same po sebi doći na svoje mjesto. Pa mi još i ne znamo što znači imati svoju državu i što sve ta činjenica sa sobom donosi.

SBS: Spominjete jedinstvo. Kako u svezi s tim gledate na nacionalno pomirenje?

J.P.: Stoljećima je Hrvatska bila u sastavu drugih država u kojima su Hrvati bili narod drugog reda. Uvijek su drugi vladali, a osnovni način vladanja našim narodom bio je: podijeliti nas i suprotstaviti jedan dio našeg naroda drugom. Sve dok se to moglo sprovoditi, lako je bilo vladati Hrvatskom.

Zato je nacionalno pomirenje Hrvata bila osnovna stvar koju je trebalo učiniti da bi smo dobili jedinstvo hrvatskog naroda u borbi za svoju hrvatsku državu. Bez tog jedinstva, bez nacionalnog pomirenja ne bi ni imali hrvatsku državu danas.

Konkretno, to za mene znači da me ne interesira kakav je koji Hrvat bio ranije, u vrijeme kad nismo imali šanse da stvorimo državu, već samo kakav je u ovoj borbi sada. Mislim da bi bilo nemoralno pozvati na nacionalno pomirenje da bi stvorili hrvatsku državu, a kada je stvorimo, e onda pitamo kakav je tko bio 1950. i neke. Oni koji to tako rade, često se bore za neku bolju poziciju pa umjesto sposobnosti žele opet uvesti nekakva "prvoboračka prava" ili nešto tome slično.

Međutim, boraveći ovih devet mjeseci među vama, često sam razgovarao s našim ljudima upravo o toj temi. Često se, gotovo po pravilu, kao

lošiji Hrvati etiketiraju cijele grupe ljudi, a ako se i spominju pojedinci, tada se optužba odnosi na sve slične njemu, na čitavu jednu kategoriju u hrvatskom narodu. Tu se po pravilu radi o nerazumijevanju uvjeta pod kojim su se pojedine grupe ljudi u Hrvatskoj razvijale.

Spomenut ću jedan primjer, mada ih ima više. Hrvatski intelektualci koji su došli ovamo prije 5-10 godina se često etiketiraju kao Jugoslaveni, jer nisu - čim su stigli ovdje - bili istovjetni onima koji su došli prije 20-30 godina. Naravno, nisu ni mogli biti jer su čitav život živjeli u Jugoslaviji i bili cijeli svoj život okruženi samo "jugoslavenskom istinom". To vam je slično tome što su djeca ranijih doseljenika bili ovdje okruženi Engleskim jezikom, pa znaju bolje Engleski nego Hrvatski.

Sličnih nerazumijevanja bilo je i u suprotnom pravcu, ali, ako dođe do osnivanja društva u kojem bi bili i intelektualci školovani ovdje i oni školovani u Hrvatskoj, vidjet ćete kako će se oni brzo razumjeti, i kako takvih nesporazuma između njih ubrzo neće biti.

A u stvari, hrvatski čovjek, živeći stalno pod čizmom stranih vlastodržaca, bio je prisiljen praviti razne kompromise u životu. Na primjer: ili ostati u Domovini i pognuti se, ili napustiti Domovinu i svoj narod, a ne pognuti se. I jedno i drugo je kompromis. Ali ponavljam, nije važno tko je što odabrao, već je dobro što nas je u pravom trenutku bilo jednako doma i vani. Bez toga ne bi bilo hrvatske države. Svi Hrvati su napravili čudo sudjelujući u stvaranju hrvatske države, i umjesto da optužujemo sebe same, divimo se svom narodu, divimo se svima koji su sudjelovali u tome i budimo ponosni na njih i na sebe same.

SBS: Imate li neku poruku našim slušateljima?

J.P.: Ja volim parafrazirati one stihove koji su napisani za moju Boku pa kažem

"Kako sunce nad Hrvatskom može zaći
kad ljepote takve nigdje neće naći?"

I doista, lijepa je naša Boka, ali isto tako je lijep svaki naš hrvatski kraj. Prelijepa je naša Hrvatska. I jedino što je ljepše od hrvatske zemlje jesu hrvatsku ljudi, cijeli naš hrvatski narod. Pošto svi jednako volimo svoj narod, umjesto o tome kakav je tko bio,razmišljajmo kako se možemo još bolje razumjeti, povezati, ujedinjavati. Jer, jedinstvo hrvatskog naroda daje veliku jaku i bogatu hrvatsku državu. Sve drugo ide na ruku našim neprijateljima.

Na kraju, pozdravljam sve vaše slušatelje, cijelu našu Hrvatsku zajednicu, i poručio bih da se radujem svakom budućem susretu s vama.

NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ

Danas me je zatekla vijest – preminuo je moj dragi prijatelj akademik Dubravko Jelčić.
https://kamenjar.com/preminuo-akademik-dubravko-jelcic/
S ponosom mogu reći da sam mu bio i suradnik. Vjerojatno je on i bio najzaslužniji što sam napisao toliko publicističkih knjiga i članaka. Sjećam se da su me on i pok. Dubravko Horvatić nagovorili da svojevremeno počnem redovito pisati za Hrvatsko slovo. Bilo je to poslije njihovog sudjelovanja u predstavljanju mojih knjiga:
Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.
Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.
Radilo se o godini kada je došlo do promjene vlasti u Hrvatskoj. Bili smo iznenađeni da je unatoč nove komunističke vlasti o tom predstavljanju izvjestio HTV u svom glavnom dnevniku.
Zajedničke knjige sam imao tri knjige s Jelčićem, a jedna je doživjela i ponovljeno prošireno izdanje:

1. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.
2. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
3. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.
4. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Prerana smrt Dubravka Horvatića je učinila da ne objavimo planiranu našu zajedničku knjigu Horvatić i ja.
Akademik Jelčić je napisao predgovore mojih knjiga:
Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.
Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.
Napisao je i recenziju knjige:
Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
Teško je pobrojati koliko je mojih knjiga predstavljao. Kada sam se suprotstavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU spomenuo sam što je akademik Jelčić rekao na predstavljanju moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. Naime, konstatirao je kako to nije knjiga iz povijesti već knjiga iz matematike, samo je objekt proučavanja jednog matematičara bila knjiga iz povijesti.
Ali posljednja koju je predstavio je bila 17. studenog 2017. Da, predstavio je knjigu GENERAL PRALJAK koju smo napisali dr. Miroslav Međimorec i ja očekujući povratak našeg prijatelja generala Slobodana Praljka iz Haaga.

Kolega Jelčić se zadnjih godina samo žalio da mu otkazuju noge. Nisam to smatrao ozbiljnim. Jasno mi je bilo da mu je teško jer je stalno bio u pokretu i uvijek sam sebi prebacivao kako je stariji od mene 18 godina, a mnogo pokretniji. Čak nismo ostvarili ni dogovor Stanko Šarić i ja da se nađemo s kolegom Jelčićem. Nisam stigao dati kolegi Jelčiću ni primjerak moje knjige *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019. u kojoj je objavljen tekst:

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnisticu Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogića. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.
Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.
U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.
Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:
Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo
Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a
http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:
Dubravko Jelčić
Zasluženo, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjkati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bi-mogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjelnike.html

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.
(...)
http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelcic
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8Di%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udruga tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.
Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja prijatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- *Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.*

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.
Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatilo, a ja sam izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).
Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.
Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi.
Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.
Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.
Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.
Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.
Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.
(...).

*

Ispraćaj dragog nam Dubravka bit će 4. ožujka u 13.35 na Krematoriju.
Laka Ti hrvatska zemlja dragi moj prijatelju.

Akademik Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/20396-preminuo-je-dragi-prijatelj-i-suradnik-akademik-dubravko-jelcic

Josip Pečarić i avangardni Pečarić

FERALOV FAŠIZAM I USTAŠE?

Fokus, 1. studenoga i 8. studenoga 2002.

U *Feralu* od 5. listopada objavljen je tekst *Avangardni Pečarić* o mojoj knjizi *Brani li Goldstein NDH?* izvjesnog I. L. Tekst je posebno zanimljiv zbog činjenice što se uskoro očekuje donošenje izmjena Kaznenog zakona prema kojima bi bilo kažnjivo veličanje ustaštva i fašizma. Zašto? Pa riječ je o režimskim novinama te je njihovo shvaćanje "veličanja ustaštva i fašizma" dobar pokazatelj što možemo očekivati. Tako I. L. piše:

"I dok za neke knjige nije jasno tko ih plaća, ali je jasno da idu na račun pojedinih antifašista, u ovom izdanju *A. G. Matoša d.d. Samobor* je i to lijepo objavljeno. Uz imena urednika knjige (samog autora u društvu Mile Pešorde), naime, koče se imena nekoliko slabo znanih Hrvata iz Toronta, HDZ-a Toronto, Marinka Bobana i - pazite sad ! - saborskog zastupnika Ljube Ćesića Rojsa. Pa, još bi se dalo probaviti što takvo smeće od knjige financiraju ustaše iz Kanade ili privatni ugostitelji iz Hrvatske, ali kada to čini parlamentarac s plaćom iz državnog proračuna, bit će da problem ipak zadobiva nešto šire proporcije. I fašizam, također."

Za novinara *Ferala* Hrvati iz Toronta su "slabo znani", ali on pouzdano zna da se radi o ustašama. Podsjetio me na jednu zgodu još s kraja 80-tih, u vrijeme kada je bilo uobičajeno da se Hrvatima zatvore usta optužbom da su ustaše.

Stvaranjem hrvatske države povjerovali smo da više nećemo automatski biti ustaše samo zato što smo Hrvati. *Feral* nam pokazuje da smo se prevarili. Naravno, za početak su to Hrvati iz "neprijateljske emigracije", ali bogme bit će ih puno i u Republici Hrvatskoj. Hoće li "ustašama" iz Toronta i drugih mjesta diljem svijeta opet zabraniti sam dolazak u Hrvatsku. Pa već samim tim što ti ustaše žele šetati Hrvatskom jest veličanje ustaštva, zar ne?

A fašizam je doista ako netko koristi svoju plaću onako kako on želi, a ne onako kako to želi trenutna hrvatska vlast. Tko je to vidio da u demokraciji netko sam raspolaže onime što je zaradio kao saborski zastupnik? Čist fašizam! Doista bi novi kazneni zakonik trebao voditi računa o tim fašistima koji sami raspolažu svojom plaćom, a ne onako kako misli ova vlast i njezini novinari!

Daju taj novac za ovakve knjige, a ne za neke koje veličaju hrvatske antifašiste koji su pobili mnogo više Hrvata nego itko drugi i time su itekako podobni svjetskim moćnicima.

A kako bi lijepo bilo da se ovakve knjige ne bi mogle tiskati! Čist je fašizam kada se može pokazati da neki "antifašist" baš ne voli Hrvatsku. Pa ni gazde iz svijeta je ne vole. Oduzeli su Hrvatima pravo na samoobranu, a danas sude onima koji su oslobodili svoj narod i stvorili državu u obrambenom ratu mimo volje

svjetskih gazda. To tako zorno pokazuje i najnovija optužnica iz Haaga u kojoj se ne spominje da je s prostora Medačkog džepa 738 dana granatiran Gospić. Pa granatirani su Hrvati koji su fašisti jer su se suprotstavili agresiji i velikosrpskom nacizmu. Doista je fašizam napadati one koji su bili i još uvijek su s gazdama za omiljenu Jugoslaviju.

Kako je vidljivo već iz gornjeg citata tekst u *Feralu* pun je pohvala mojoj knjizi. Čitateljima *Fokusa* sigurno je jasno da kada u *Feralu* piše da je bilo što smeće onda je to doista kompliment. Tako I. L. piše: "Avangarda se u Zagrebu ovih dana ne predstavlja samo djelima ruskih likovnjaka s početka 20. stoljeća, nego i u domaćoj književnosti i publicistici, novim knjigama Ivana Aralice i Josipa Pečarića."

Zar nije kompliment kada vas stave uz takvu veličinu kakav je Ivan Aralica? Ali ne čudi ni to što nas *Feral* povezuje s ruskom avangardom. Kao i njima i nama Hrvatima, tj. ustašama i fašistima trebalo bi zabraniti djelovanje i javni rad.

Iz *Feralova* je teksta očito da I. L. uopće nije pročitao knjigu *Brani li Goldstein NDH?*. Cijeli je njegov komentar o knjizi: "Iza tako sklepanog naslova krije se zbir uglavnom novinskih tekstova, objavljenih u *Hrvatskom slovu* i *Fokusu*, koji polemiziraju s – pogađate – Ivom i Slavkom Goldsteinom, točnije, njihovom knjigom *Holokaust u Zagrebu*.

Pečarićeva knjiga, očekivano, jest novi stari pamflet s pozicija proustaškog revizionizma, kakav rado barata tezom da su ustaše zapravo spašavali Židove, a pred Nijemcima se gradili da ih ubijaju. A to što Goldsteini i slični ne žele povjerovati u čovjekoljubivost Pavelićeva režima, zacijelo je motivirano njihovom mržnjom prema svemu hrvatskom, itd."

Da je *Feralov* novinar pročitao moju knjigu, zamijetio bi da ga pobija sâm Goldstein dajući cijeli niz primjera kako su ustaše spašavali Židove. Dapače, Goldstein na str. 579. piše: "Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova."

O ovome će govoriti još samo jednom u knjizi. Dakle, on je svjestan da su Nijemci to "prepustili" ustaškim vlastima i oduzeli im kada su htjeli, odnosno zna da su Nijemci najvažniji u tome, i da se provodi njihova politika! Sve to Goldstein pokušava nivelirati priglupom opaskom da su ustaše krivi zato što nisu spasili sve.

Dakle, Goldstein svojom knjigom želi dokazati da su posvuda u Europi za stradanje Židova krivi Nijemci osim u NDH. A cijelu konstrukciju mu ruši samo jedna jedina činjenica koju on pokušava sakriti. A to je ona o Ulrichu von Hassellu (12.11.1881.- 8.9.1944.) U svome dnevniku spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu. Hassell zakrabuljeno Hitlera naziva "Schickert" i kaže:

[Glaise-Horstenau] je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih* (Hitlerovih, J. P.) *izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv

novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno jer da novac imaju upravo starosjedioci!

Treba li uopće komentirati zašto Goldstein krije da je Pavelić želio spasiti domaće Židove? Pa samo ta činjenica pokazuje koliko je smiješan I. L. kada piše o "ustaškom revizionizmu". Očito je za njega, kao i za Goldsteina istina kažnjiva. Naime, Goldstein u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. navodi primjere koje treba kazneno goniti, a među izabranima sam i ja, pa kaže: "Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti."

Vjerojatno bi, prema njihovu mišljenju trebalo kazneno goniti i one koji su pohvalno pisali ili govorili o mojoj knjizi. Npr., akademik Dubravko Jelčić u povod moje knjige napisao je (*Hrvatsko slovo,* 19. srpnja 2002.): "Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom' 'metodom'."

Profesor dr. Miroslav Tuđman za takvu znanost kaže da je "traljava znanost" (*Vjesnik,* 3. listopada 2002.). Rudolf Arapović u *Fokusu,* 26. rujna 2002.: "Iako njegov sugovornik nije nazočan, kao u Platonovim dijalozima, pisac ga stalno ima na oku i obraća mu se bez posredovanja. Pisac je korektan zastupnik svoga protivnika u dijalogu, dajući mu prostor da kaže sve što ima reći, a kad protivnik izloži svoje stavove i pretenzije, čeka ga poražavajući utuk, logičan, matematički jasan i precizan. Bez milosti, ali redovito i popraćen sokratovskom ironijom za bezbolnije probavljanje. Pisac se protivniku narugao čak i u naslovu svoje knjige *Brani li Goldstein NDH?*"

Za I. L. sigurno bi trebalo posebno kazneno goniti g. Arapovića, koji se usudio unaprijed ismijati njegove teze o naslovu moje knjige.

A sljedeći dio teksta u *Feralu* pokazuje nam da je I. L. pročitao samo prvih pet stranica moje knjige: "Budući da Pečarić iz nekog razloga sumnja u efekt svoje teze, on je učvršćuje dovodeći u pitanje znanstvenu reputaciju Ive Goldsteina. Ali, kako? To je osobita *cveba*. Josip je Pečarić za svojevrstan moto svoje knjige stavio jednu kritičku opasku Nevena Budaka, aktualnog dekana zagrebačkoga Filozofskog fakulteta, na račun jednoga konkretnoga Goldsteinova djela. Pečarić ne objašnjava da je posrijedi bilo djelo iz područja srednjovjekovne povijesti, nego iz Budakove (dijelom negativne) kritike izvodi zaključak o ukupnoj nekompetentnosti Ive Goldsteina. Propustio je Pečarić navesti - iako je svakako obaviješten o tome - da je upravo Neven Budak bio oduševljeni promotor *'Holokausta u Zagrebu'*!" Podsjetimo se ponovo što je bila "kritička opaska" Nevena Budaka: "Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija

izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici." Tvrdnjom o "kritičkoj opasci" I. L. ismijava sebe samoga. A da je pročitao moju knjigu, ili se barem poslužio kazalom, vrlo bi lako pronašao da se na str. 25, 208, 218, 252 i 265 navodi Budakov članak iz kojega je to uzeto (*O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', Novi Liber, Zagreb 1995, 511 str. Radovi*, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316). Istina je da nisam spomenuo Nevena Budaka kao promotora Goldsteinove knjige. Vjerujem da se time baš ne ponosi. Osim toga, za razliku od I. L.-a, sigurno zna i za ono što je o Goldsteinu pisao prof. Miroslav Brandt. To je mogao znati i I. L. da je pročitao više od prvih pet stranica moje knjige, jer je već na sedmoj mogao naći još jedan moto moje knjige - ono što je rekao profesor Brandt:

"Pokazalo se da [Ivo Goldstein] *temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka."*

„KAKO SU RUŠILI HAZU?”

PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU

Dozvolite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim, da se zahvalim organizatoru ovog predstavljanja kao i predstavljačima.

Vjerojatno vam je poznato da je pojava ove knjige izazvala dosta reakcija u medijima. Najinteresantnija je činjenica da je jednoj od suprotstavljenih strana najviše zasmetala činjenica da sam u knjizi dao najvažnije tekstove i jedne i druge strane. To već samo po sebi pokazuje da se radi o onima koji baš i nisu sretni da im se tekstovi mogu uspoređivati s onim drugačijima. Pri tome im nije zasmetala ni činjenica da sam njihove tekstove mogao uzeti iz novina u kojima su objavljeni, dok niz mojih – i ne samo mojih – tekstova poslanih raznim redakcijama nije objavljen! A oni su tim i takvim medijima nazvani «futuristima» dok smo mi koji drugačije mislimo «znanstveno impotentni moguševci».

Tako je akademik Vlatko Silobrčić na CONNECTPortalu otvorio raspravu o promociji u Zagrebu prije nego je ona održana nazvavši je *Imperija uzvraća udarac*. I prije i poslije same promocije javljali su se znanstvenici i drugi članovi te mreže koji su imali svoje mišljenje o knjizi iako je nisu ni vidjeli. Zato i jesu futuristi, zar ne? Treba li spomenuti da i njima smeta što su u knjizi dani tekstovi obiju strana?

Ali upravo jedno javljanje kolege Silobrčića na CONNECTPortalu sjajno pokazuje koja je razlika između «futurista» i «znanstveno impotentnih moguševaca». Silobrčić piše:

«U današnjem Jutarnjem listu (jutarnji.hr) pojavilo se pismo kolege Vladimira Paara pod naslovom "Pečarić je među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara". U pismu je Paar dao i podatke kojima to potkrepljuje, a cijelo je pismo napisao reagirajući na moju izjavu da nemam komentara na knjigu kolege Pečarića jer da dobro poznajem i autora i predstavljače te da ih ne mogu uzeti ozbiljno. Paar kao Paar: ja govorim o Pečarićevoj knjizi a on o Pečarićevoj matematici. Imam samo jedno pitanje: znači li to da ako je netko dobar matematičar mora biti u svemu u pravu, da mora isto tako dobro pisati i nematematičke knjige, te da njegova politička i društvena gledišta moraju biti neprijeporna? Ili da, na primjer, mora jako dobro pjevati? Po mome mišljenju ima u tome primjeru jedno pitanje o kojem vrijedi raspravljati: ide li uvijek zajedno profesionalni i svaki drugi ugled? Ako je netko dobar matematičar, morali on istodobno biti dobar i etičan čovjek? Mora li sjajan violinista biti i sjajan političar? itd. Reći ću svoj odgovor na ta pitanja. Prečesto sam vidio da ima uglednih znanstvenika koji nisu bili dobri i pošteni ljudi. Dakle, po mome mišljenju, te dvije stvari ne moraju uvijek ići zajedno, na žalost.»

Očito je da «futurist» Silobrčić ne razumije što je predmet spora: (ne)izbor akademika Miroslava Radmana, dopisnog člana HAZU za njena redovitog člana. Izbor ravnopravno vrše svi njeni članovi i znanstvenici i umjetnici. Dakle, što se

toga tiče autor knjige «Kako su rušili HAZU?» je jedan od onih koji u takvim izborima ima ista prava kao i akademik Silobrčić.

Nameće se niz pitanja:

- Misle li naši «futuristi» da samo oni mogu pisati o onome što je jednako pravo svih?

- Misli li kolega Silobrčić da matematika nije znanost pa ja kao matematičar ne mogu pisati knjige o izborima u HAZU? Istina je da ja mislim da je matematika istovremeno i znanost i umjetnost, ali u izborima u HAZU i kada je u pitanju izbor znanstvenika sudjeluju svi – pa i umjetnici!

- Misli li kolega Silobrčić da izbori u HAZU i druga pitanja koja su u vezi s hrvatskom znanošću o kojima knjiga također govori spadaju u «politička i društvena gledišta» koja on spominje?

- Smatraju li naši «futuristi da su oni ti koji određuju neprijepornost «političkih i društvenih gledišta» drugih kolega, njihove «etičnosti» i jesu li «dobri i pošteni ljudi».

Na žalost – misle! U knjizi je, na primjer, dano i poglavlje «Hajka na Ambru» s mojim svojevremenim reagiranjem na pismo šest akademika uglavnom ako ne i svih iz skupine «futurista» Akademik Ivan Aralica je u "Večernjem listu" (22. 10. 2005.) rekao: "Znate čime se meni u ulozi književnog kritičara prvi iz "Padeža" prijetio kad je pročitao "Ambru"? Da me nakon "Ambre" iz elitne povijesti književnosti treba preseliti u konzervativni underground. To je korespondiralo sa zahtjevom jednog drugog Padeža i Tomislava Jakića iz Mesićeva ureda da mi se oduzme titula akademika jer da sam antieuropejac." Aralica očito misli na to pismo šest akademika među kojima je i Silobrčić.

HAZU, kako je zamišljaju «futuristi» je Akademija u kojoj ne bi bilo Aralice i njemu sličnih. Da, «politička i društvena gledišta», «etičnost» tih «loših i nepoštenih ljudi» kakvi su Aralica, Pečarić, Jelčić… pokazuju da im nije mjesto u HAZU, ili – vjerojatnije - JAZU, zar ne? Zato sam u više svojih tekstova u knjizi posebno naglašavao Radmanovo zalaganje za javno glasovanje u HAZU_što nije običaj ni u jednoj akademiji, pa ni u Francuskoj akademiji prirodnih znanosti u kojoj je on redoviti član, kao i njegovu tvrdnju da će pristati na novu kandidaturu za redovita člana HAZU kada se većina članova Akademije promijeni!

Da bi veliki broj članova Akademije trebalo «promijeniti» pokazali su nedavni izbori u kojima je dosadašnja uprava ponovno izabrana s preko 100 od 120-ak glasova. Istina «futuristi» Adolf Dragičević i Silobrčić su se javili za riječ, ali rezultat glasovanja je bio takav kakav jeste!

Interesantno i doista za mene neočekivano bilo je kada sam vidio tekst Ferda Lovrića *Hrvatska šutnja iliti HAZU!* u «Hrvatskom listu» od 30. studenoga 2006. Neočekivano jer zaista nisam mogao ni sanjati da će se «Hrvatski list» na taj način zauzeti za «futurizam» u HAZU! Dan je govor kolege Silobrčića s te Izborne skupštine. Vjerojatno će kolega Silobrčić biti jako zadovoljan s Lovrićevim stajalištima. Sigurno će mu se učiniti da je Lovrić neprijepornih «političkih i društvenih gledišta», njegova etičnost «etičnosti» nije upitna, kao i to da se radi o «dobrom i poštenom čovjeku». Dakle, Ferdo Lovrić ispunjava sve bitne kriterije

da bi mogao pisati o izborima u HAZU, za razliku od akademika Josipa Pečarića, pa je i logično što mu je «Hrvatski list» - upravo u vrijeme kada se održavaju predstavljanja knjige «Kako su rušili HAZU?» – da toliki prostor da piše o toj temi!

«Kolega» Lovrić je zato kompetentan pisati o neizboru profesora Marka Samardžije. Doista, kako Predsjedništvo HAZU može postupati u skladu s Statutom HAZU i odgovarajućim pravilnicima, ako «kolega» misli da to nije u redu.

Istina tu ima i malih logičnih problema. Na primjer, Lovrić tvrdi kako se «eminentni Hrvati bore za ulazak u Akademiju uglavnom zbog novca». Teško je vjerovati da Lovrić zna većinu eminentnih Hrvata koji se bore za ulazak u Akademiju. Ali piše o neizboru profesora Samardžije! Tako ostavlja dojam da profesor Samardžija želi ući u Akademiju zbog novca.

Još je gore što u tekstu možemo pročitati i slijedeće: «Samardžiju je Akademija pod Moguševim vodstvom onemogućila i u izboru za predsjednika Matice hrvatske. Naime, kada se Samardžija kandidirao, akademici su u «Hrvatskom slovu» od Josipa Brkića, glavnog urednika nekadašnjeg Šuvarovog 'Oka', naručili optužujući tekst u kojemu je Samardžija proglašen suradnikom Udbe.»

Josip Brkić je u «Hrvatskom slovu» objavio tekst u kome je napadnut Samardžijin protukandidat Igor Zidić. Na taj tekst je reagirao predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća Hrvoje Hitrec. Reagirao sam i ja tekstom *Napad na Zidića -novi napad na simbole hrvatstva!* Tada mi je rečeno da je Uredništvo „Hrvatskog slova" odlučilo ne objavljivati takva reagiranja prije izbora u Matici hrvatskoj. I doista moj tekst je objavljen poslije tih izbora i – koliko ja znam – jedini sam akademik koji se osvrtao na taj slučaj. Doista je neobično da Lovrić zna da je netko iz Akademije nagovorio Brkića da napiše svoj tekst, kao i to da je jedini on „shvatio" da je u tom tekstu u stvari napadnut Samardžija, a ne Zidić.

Zato sam i rekao da me je doista iznenadilo da je „Hrvatski list" objavio Lovrićev tekst. Ali i ne samo zbog toga. Na kraju moje knjige dan je i tekst saborskog zastupnika prof. dr. Slavena Letice koji je objavljen upravo u „Hrvatskom listu". Zbog toga teksta sam i pozvao prof. Leticu da sudjeluje u predstavljanju knjige u Zagrebu. Poslije spomenutog teksta o predstavljanju u Zagrebu u „Jutarnjem listu" i onoga što je prof. Letica rekao na tom predstavljanju uslijedili su napadi na njega. Prof. Letica je reagirao ali njegovu reakciju „Jutarnji list" nije objavio! Bit Letičina reagiranja objavila je „Slobodna Dalmacija". Ono što tu fascinira je to što su mnogi reagirali na naslov teksta u „Jutarnjem": Slaven Letica: *Radmanov MEDils može izumiti samo četku za zube*, pokazujući da ne razumiju o čemu je zapravo prof. Letica govorio, iako to i piše u samom tekstu: «U MedILS-u se može izumiti samo četkica za zube, koju će tada vjerojatno poslati na DNK analizu i otkriti da je u vlasništvu Josipa Broza Tita - rekao je Letica.»

Izgleda da ni sam Radman nije razumio ili nije pročitao o čemu govori Letica kada mu je uzvratio tvrdnjom: «Budala koja šuti je pametan čovjek, neka Letica

radije o tome razmišlja.» U svom neobjavljenom reagiranju prof. Letica je napisao: «Pri promociji knjige-pamfleta "Kako su rušili HAZU?" ja sam samo prepričao sadržaj dosada **jedinoga "znanstvenoga" otkrića MedILS-a kojim se akademik Radman OSOBNO pohvalio u razgovoru s uglednim splitskim novinarom Miloradom Bibićem u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2006. godine**. U tom se znamenitom razgovoru pohvalio kako je jedna skupina hrvatsko-izraelsko-ruskih polaznika MedILS-ove Ljetne škole u blizini bivše Titove vile pronašla četkicu za zube za koju su - na temelju DNK analize - utvrdili da je bila vlasništvo bivšeg komunističkog diktatora.»

Kada pogledate moju knjigu vidjet ćete da sam se i ja – slično Letici – narugao ovom «značajnom» znanstvenom otkriću MedILS-a. Naime, spomenuti intervju sam izdvoji u posebno poglavlje koje sam naslovio *«Druže Tito mi Ti se kunemo…»*.

Sve u svemu uvjeren sam, što sam rekao u intervjuu «Vjesniku», da će knjiga biti dokument događanja koji su obilježili zadnjih nekoliko godina hrvatske znanosti. U autoriziranom intervjuu rekao sam i slijedeće: «Ova knjiga se morala napraviti. Budući da se volim baviti povijesnim temama, želio sam iza sebe ostaviti nešto što će biti korisno i za povijest hrvatske znanosti.» Ali, to kao i još neki bitni dijelovi nisu objavljeni. Nadam se da će to isto misliti i čitatelji knjige.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «*ZA HRVATSKE VREDNOTE*»

U ZAGREBU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisleno pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Dozvolite mi da ovdje istaknem sa zahvalnošću samo jednog donatora koji je pomogao i tiskanje ove knjige. To je g. Ivo Paradžik: Veliko hvala g. Paradžik!

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljačima.

Poznato vam je da je akademik Dubravko Jelčić moj prijatelj koji je itekako zaslužan što pišem ovakve knjige, mnoge je on i predstavljao, a imamo i tri knjige u suautorstvu. Na izvjestan način to bi mogli reći i za ovu iako nema njegovih tekstova u njoj. Naime, glavni dio knjige su apeli i pisma grupe akademika i ne samo njih, a bez kolege Jelčića sve to bi doista bilo mnogo teže ostvariti.

Gospoda Milovan Šibl i Benjamin Tolić su poznati hrvatski publicisti. G. Šibl je predsjednik, a g. Tolić dopredsjednik stranke i pokreta «Jedino Hrvatska», koja je i organizator ovog predstavljanja. Kao član «Hrvatskog bloka» i sam pripadam tom pokretu. Neka mi zato oproste drugi itekako važni čimbenici «Jedino Hrvatske» kao što su npr. «Hrvatska čista stranka prava» ili «Generalski zbor» što ću ja govoriti o djelovanju «Hrvatskog bloka». Naime «Jedino Hrvatska» i jest početak ostvarivanja onoga što «Hrvatski blok» zagovara od trenutka kada smo ga osnivali. Pa sam naziv stranke o tome govori! A da je to doista tako pokazat ću vam i citirajući ono što sam govorio na nekim osnivačkim skupštinama «Hrvatskog bloka».

Tako sam u Sinju, 21. 12. 2002. rekao i slijedeće:

Zato je, po mom mišljenju, bio i neminovan nastanak Hrvatskog bloka kada je u HDZ-u pobijedila opcija koju je odmah nakon nedavnog Sabora HDZ-a razgolitio sadašnji predsjednik te stranke rekavši da HDZ neće organizirati velike prosvjede kada budu stigle nove optužnice iz Haaga. I doista, danas kada su one stigle u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se s neistomišljenicima.

Podsjetit ću vas da je nešto slično bilo i kada je Mesić umirovio naše generale. Sanader je izjavio da bi i on to isto učinio, ali bi prvo s njima razgovarao. A učinio je još nešto. Upravo u to vrijeme smijenio je tadašnjeg potpredsjednika Sabora. Sjećate li se tko je to bio? Dr. Ivić Pašalić!

Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika Globusa od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o

Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

Govori li to nama stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Avganistanom, već sa slučajem Bobetko? Jesu li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Vjerujem da vi dobro znate da je najvažniji razlog sukoba u HDZ-u i bio zbog toga što su mnogi, a puno ih je danas u Hrvatskom bloku, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazdama. (...)

Zato je za hrvatsku državu itekako značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske. Često puta ponavljam pa ću i ovom prigodom da Hrvatski blok treba slijediti riječi biskupa Jezerinca: "Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." To bi bila ponosna Tuđmanova Hrvatska i na Hrvatskom bloku je da zajedno sa srodnim strankama to i ostvari.

Slično sam govorio i u Virovitici 19. 7. 2003. Izdvojit ću samo slijedeće:

A da se ništa nije promijenilo u politici današnjih vlastodržaca pokazuje tvrdnja Predsjednika Mesića da su krivi HDZ i Tuđman osobno jer generalu Gotovini, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Međutim, nije ništa bolji ni komentar koji je u svezi s tim dao predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. U TV emisiji Meridijan *on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ(...)*

U govoru navodim i komentar Tihomira Dujmović, iz «Glasa Slavonije od 4. srpnja 2003. Izdvojit ću samo ovaj dio:

No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan. Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima…

Iste argumente objavio sam i u članku «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» koji je objavio «Fokus» 18. srpnja 2003. s naznakom «Iz Hrvatskog bloka». Pitanje je postavljeno prije dolaska Sanaderovog HDZ-a na vlast, a često sam postavljao od kada jest na vlasti. Obično bih dobio odgovor kako nema razlike. Međutim, moje mišljenje koje je bilo dano u podnaslovu članka je – morat

ćete priznati – mnogo preciznije: «Mesić je uzor Sanaderu!» Mislim da je danas poznata i moja stara tvrdnja kojom sam opisao mogućnost pobjede Sanaderovog HDZ-a na izborima: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

Za razumijevanje svih tih događanja od izuzetne je važnosti nešto što je nedavno prilikom dodjele nagrade prof. dr. Miroslavu Tuđmanu za njegovu knjigu «Vrijeme krivokletnika» rekao akademik Ivan Aralica. Naime, Aralica i Pašalić su kao tadašnji dopredsjednici Županijskog i Zastupničkog doma Hrvatskog državnog sabora bili nazočni na jednom sastanku «trećejanuarskih» vlasti na kome je Račan govorio o zahtjevu svjetskih moćnika o prepuštanju nadležnosti Sudu u Haagu nad operacijama za oslobađanje hrvatskog okupiranog teritorija. Tome se suprotstavio i Aralica, ali i izuzetno snažno dr. Ivić Pašalić. Pašalić je to ponovio i u Saboru. Aralica je ustvrdio da je upravo to i najveći razlog svim napadima na dr. Pašalića koji traju do današnjih dana.

Očito smo mi u «Hrvatskom bloku» kao i drugi u «Jedinoj Hrvatskoj» dosljedno na tim pozicijama. Danas su na njima i mnogi drugi koji su, nažalost, to shvatili mnogo kasnije. Neki od njih su tvrdili da nas koji smo tada govorili to što oni govore danas treba rastrgati kao paukovu mrežu. Mi nismo zlopamtila. Drago nam je što su nam se kasnije pridružili u našim tvrdnjama.

Kao što ste vidjeli iz govora iz 2002. godine mi smo uvijek govorili kako je *značajno što postoji Hrvatski blok* ***i sve druge stranke i pojedinci*** (istakao J.P.) *koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske.* Iako bi bilo prirodno da se okupe oko nas jer smo mi zagovarali ove ideje mnogo prije drugih mi smo i tada kao i danas pozdravljali sve koji se udružuju i djeluju u tom cilju. Danas postoji nekoliko takvih inicijativa. Svjesni smo da bez udruživanja svih takvih inicijativa nećemo imati uspjeha, pa uvijek pozivamo i druge da sudjeluju u našim akcijama. Uostalom i ova knjiga je posvećena generalu Glavašu koji je na strašan način morao spoznati što je značilo to što je omogućio – kako je i sam priznao prijevarom - Sanaderovu pobjedu.!

Ali vratimo se samoj knjizi. Ono što je najvažnije rečeno je u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!
Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.

Zahvaljujem svima koji se slažu sa tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A

Srdačno Vas pozivamo **u utorak 3. travnja 2018. u 19 sati u Domu branitelja HVIDRA Slovenska 21, Zagreb** na novo predstavljanje knjiga dr. sc. Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića

GENERAL PRALJAK II.
U OBRANI

HRVATSKOG NARODA

i

GENERAL PRALJAK III.
S PRIJEZIROM ODBACUJEMO
VAŠU PRESUDU

Knjige će, u nazočnosti autora, predstaviti
Mate Kovačević, kolumnist
Marko Jurič, kolumnist
Marko Ljubić, kolumnist

Predstavljanja knjiga generalu Praljku su svojevrsne su tribine u vremenu kada vlast zaboravlja na žrtvu velikog generala. Danas svi govore o tom sluganstvu vladajuće stranke. Evo što sam još 2002. govorio o detuđmanizaciji u HDZ-u (Rasprava sa Simpozija povodom treće obljetnice smrti prvog hrvatskog predsjednika, Zagreb, 2002.):

Detuđmanizacija i HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svijet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom

svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u posljednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (…) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabila. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanjske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenata, koji bi bili povodom uvođenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeđen kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavljivanja transkripata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasu Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U Spremnosti od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli

Uredništvo Slobodne Dalmacije (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprotstavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pijetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajne nepovoljnom razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićevo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz Večernjeg lista sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog

hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranija detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderovov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesiječanjske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji

su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama prevladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u **"poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika",** a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje: "Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni

faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnju detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

http://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/10282-novo-predstavljanje-knjiga-o-generalu-praljku-u-znaku-detudmaniziranog-hdz-a

PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN

"1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV JUGOSLAVENA"

Josip Pečarić: **PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, Zagreb, 2015.**

Transparent "1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV JUGOSLAVENA" postavili su stopostotni invalidi Domovinskoga rata koji već mjesecima prosvjeduju ispred Ministarstva branitelja u Savskoj 66. Bit njihova prosvjeda sadržan je u navedenoj poruci, a prosvjed se "pretvorio u instituciju od velikog značenja za hrvatsku državu". Akademik Pečarić u svojim tekstovima obrazlaže zašto su prosvjed stopostotnih invalida Domovinskoga rata i Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara dvije udruge hrvatskih branitelja koje "predstavljaju nezaobilazne faktore u obrani Hrvatske".

Josip je Pečarić o pokušajima vlasti da uništi Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara napisao knjigu "Vukovar i njegov stožer" (2013.). Knjiga "Propade im crvena Hrvatska" (2015.) sljedeći je niz tekstova, polemika, reakcija i rasprava objavljenih na portalima i lokalnim medijima (2013. – 2015.) kojima se akademik Pečarić suprotstavlja "unutarnjoj agresiji" na temeljne vrijednosti na kojima se stvorena hrvatska država. Tako je i sam postao dio "institucionaliziranog" napora kako braniteljskih udruga tako i intelektualnih elita koje brane Domovinski rat i pravo svih onih koji se ponose svojom hrvatskom Domovinom.

Zdravom je razumu neshvatljivo i teško razumljivo zašto i nakon dvadesetak godina od međunarodnoga priznanja i pobjede u Domovinskome ratu treba braniti pobjednike te vrijednosti i ideale na kojima je stvorena Hrvatska. Tko i zašto može osporavati branitelje i njihove zasluge kada i oni i Domovinski rat imaju mjesto u Ustavu? Usprkos Ustavu i zdravome razumu, javna je poruka braniteljima i svima onima koji idealiziraju Hrvatsku, da nemaju budućnosti jer u budućnosti nema "…ništa za njih. Ali ti ljudi zato imaju 'bolju prošlost' – devedesete, jedini komadić vremena i prostora kad su oni (ili njihovi očevi) imali centralno, a ne marginalno mjesto.!" (Jurica Pavičić, str. 200).

Jurica Pavičić je u pravu: branitelji i sve ono što simbolizira Domovinski rat i hrvatsku državu nemaju centralno nego imaju marginalno mjesto u svjetonazoru ljevice. A to znači da za ljevicu ni braniteljske udruge (konkretno ni Pečarić sa svojim djelom i djelovanjem) nisu "institucije od velikog značenja". Lijeva politička opcija poduzima sve da ostanu bez budućnosti: sustavno im ukidaju atribute institucionalnog djelovanja, te su i doslovno izbačeni iz institucija: invalidi šatoruju i smrzavaju se ispred Ministarstva branitelja, dok njihova ministra štiti policija od njega samoga; akademik iznimnog međunarodnog

ugleda, Pečarić, nema pristupa hrvatskim središnjim javnim medijima, pa može objavljivati samo na "marginalnim" portalima.

Nažalost, činjenica je da su "centralna" mjesta u medijima, javnim institucijama i vlasti od 2000. počeli preuzimati oni koji su devedesetih bili u oporbi ili na suprotnoj strani. Na margine su stavljeni branitelji i političke elite koje su devedesetih "imali centralno mjesto". Štoviše, redefinira se povijest kako bi branitelji i "Tuđmanova Hrvatska" imali "jedini komadić vremena i prostora" u devedesetima, te da to bude "jedini komadić vremena i prostora" koje će imati u hrvatskoj povijesti.

Kada te i takve poruke ponavljaju javni mediji i političke institucije one prestaju biti osobni stavovi i postaju institucionalno ponašanje, isključivo i netolerantno, budući se suprotno mišljenje može javiti tek na margini, dakle kao marginalno. Međutim, virtualna slika stvarnosti u medijima daleko je od istine, što potvrđuju predsjednički izbori i odluke u kojem će smjeru ići Hrvatska. Neuspjeh "crvenog predsjednika" da izbori drugi mandat 2014., polako ali sigurno vodi preslagivanju desnice sa marginalnih prema centralnim mjestima.

Pomaci su se neosporno dogodili, zahvaljujući i Pečarićevim naporima. Pečarić duboko vjeruje, kako sam piše, u "Hrvatsku ljudi koji vole i svoj narod i svoju državu".

Prvo poglavlje *Propade im crvena Hrvatska,* knjige istoimenoga naziva, sadrži tekstove u kojima se Pečarić obračunava s Crvenom Hrvatskom. Pečarić sudjeluje u osudi predsjednika Ive Josipovića za "etičku veleizdaju", ali i na njegovim tekstovima temelji se presuda Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Presuda etičkog sudišta nije imala velikog odjeka u javnim glasilima, ali je uzdrmala hrvatsku javnost. No, Pečarić smatra da su za propast Crvene Hrvatske među najzaslužnijima Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara i branitelji u Savskoj 66. Branitelji koji su jasno poručili da su "2014. protiv Jugoslavena", nakon što im je lijeva politička opcija "zgadila budućnost".

U kampanji za predsjednika Republike 2009. Ivo Josipović je najavio da će "Hrvatsku u cijelosti zacrveniti". Akademik Pečarić suprotstavlja se i polemizira s nizom izjava i postupaka tijekom mandata predsjednika Josipovića. Od one kako su "crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi"; izjave u Knessetu da "Hrvatskom još uvijek gmiže ustaška zmija" ("tako je ponovno optužio hrvatski narod da je proustaški"); do njegove izjave je u Sarajevu "da su politike 1990. – 91., bile pogrješne", izjava koja poručuje bosansko-hercegovačkoj javnosti da je i hrvatska službena politika 1990-ih bila pogrješna .

"Ako voliš Hrvatsku svoju" naslov je drugoga poglavlja, ali i istoimene knjige akademika Pečarića (2014.). Poglavlje sadrži niz tekstova koji se bave prezentacijom knjige i reakcijama njezine publike od Vukovara do Mostara. Knjiga je doživjela istu sudbinu kao i knjige slične tematike koje su se pojavile

tijekom 2014. godine: knjiga akademika Aralice *Smrad trulih lešina*, prof. dr. Zdravka Tomca *Crveni predsjednik*, Tihomira Dujmovića *Hrvatska u raljama djece komunizma* i Vjekoslava Krsnika *Ivo Josipović – kronologija izdaje*. Te knjige, različitih ambicija i dosega, ali slične tematike, imale su veliki broj promocija u Hrvatskoj, s velikim odazivom publike, ali nikakvom prezentacijom u javnim medijima.

Polarizacija hrvatske političke i kulturne scene do usijanja je dovedena odnosom i prema Marku Perkoviću Thompsonu. Treće poglavlje knjige "Hajka na Thompsona" tvori dvadesetak tekstova u kojima autor raščlanjuje napade protagonista crvene Hrvatske na Thompsona i njegove pjesme posvećene Bogu, Domovini i obitelji. Za ortodoksnu lijevu opciju Thompson je "ustaški muzički guru", "Čavoglave su novoustaška himna", on je "patriotsko-pastirski roker", dok je politička poruka njegovih pjesama "neonacistička ideologija kao ideologija zla".

Tekstovi akademika Pečarića u pravilu su kratka, sažeta i britka reakcija gotovo u realnome vremenu na poruke "nenarodne vlasti" i njezinih glasnogovornika koji tvrde da je desna Hrvatska "zadrta, nacionalistička i parohijalna", dok je lijeva Hrvatska "otvorena, europska i pluralna". Nezahvalna je zadaća nabrajati sve Pečarićeve polemičke osvrte, ocjene i argumente. Njegovo stajalište i vrijednosti koje zagovara razabire se već iz naslova njegovih knjiga i poruka tekstova koje su u pravilu sadržane već u naslovu.

Puno je teže odgovoriti na pitanje zašto su lijeva i desna Hrvatska "dva svijeta koja se uopće ne razumiju"? Iako se Pečarić ne bavi povijesnim uzrocima toga temeljnoga nesporazuma, već aktualnim pojavama i "nebulozama neotriježnjenih komunista" (kako bi rekao Aralica), ishodište raskola dvaju svjetonazora kao i ratobornu isključivost lijeve opcije treba zahvaliti komunističkom naslijeđu.

U socijalističkoj Jugoslaviji religija i nacija bili su u vlasti marksističke ideologije. Kako onda tako i danas lijeva je politička misao, misao "neotriježnjenih komunista" ostala na stajalištu da je religija "opijum za narod", a da je nacija osuđena da nestane kao povijesni subjekt. Zagovarati nacionalnu državu nije samo retrogradna ideja 19. stoljeća, nego davati primat nacionalnom i voditi hrvatsku nacionalnu politiku znači voditi ustašku, nacističku politiku – kako se to tvrdilo 1990-ih. Nakon međunarodna priznanja Hrvatske teza je mutirala u niz inačica od koji je najblaža ona da je svaka hrvatska nacionalna politika "nostalgija prema ustaškoj prošlosti".

Zato je za baštinike jugoslavenskog misaonog nasljeđa ideja hrvatske države i samostalnosti nepotrebna i retrogradna ideja. Kako i suvremena liberalna opcija stoji na poziciji da se nacionalno može supsumirati građanskim, to su transformirani komunisti naciju razgradili na građane i građanke, te porezne obveznike. Po njihovu diktatu Hrvati i Hrvatice nestali su iz političkog rječnika posljednjih petnaest godina. Kada se novoizabrana predsjednica Hrvatske obratila Hrvatima i Hrvaticama "neotriježnjeni komunisti" unisono su se uzjogunili od

Beograda do Zagreba: "Ustaštvo se vratilo u Hrvatsku. Vrlo je blizu vlasti, ako ne već i u vlasti".

Aktualna si je Vlada priskrbila atribut "nenarodne" vlasti jer forsira građansko, dok svaki iskaz nacionalne prepoznatljivosti – od hrvatske zastave do crkvenih svetaca i svetkovina – degradira na folklor. Za aktualnu je vlast stranka koja je vodila Hrvatsku do međunarodnoga priznanja i pobjede u Domovinskome ratu "kriminalna organizacija" i/ili "kriminalna udruga", a biskupi koji kritiziraju Vladu za predsjednika su Vlade "militantni biskupi".

Pa ipak, dogodio se neočekivani prevrat za sve one koji su 16. studenoga 2012. očekivali: "Sudac Meron danas će pročitati konačnu presudu Hrvatskoj dr. Franje Tuđmana". Međunarodni sud za bivšu Jugoslaviju odbacio je optužbe haškoga tužiteljstva i hrvatskih krivokletnika da je Hrvatska stvorena na zločinu. Hrvatski je narod tu presudu dočekao na ulicama sa suzama radosnicama i oduševljenjem. Građani i građanke ostali su kod kuće razočarani takvom presudom.

No, "neotriježnjeni komunisti" su pokušali svojom verzijom pomirbe neutralizirati neželjenu oslobađajuću presudu hrvatskim generalima. Posljednje dvije godine svojega mandata aktualni predsjednik Josipović svojim izjavama nastoji "titoizirati Tuđmana a tuđmanizirati Tita". Ali i taj pokušaj crvene Hrvatske da falsificira povijest je propao. Jaz između lijeve i desne Hrvatske ostao je isti, ako ne i dublji, i nakon međunarodnih oslobađajućih presuda. Akademik Pečarić o tome svjedoči svojim tekstovima.

U kakvim prilikama akademik Pečarić piše i objavljuje svjedoči i odnos njegove akademije, HAZU-a, prema njemu kao znanstveniku. Nedavno je u njegovu čast organizirana međunarodna konferencija kada je objavio više od 1000 znanstvenih radova, što je rijetkost u bilo kojoj znanosti u svijetu, a ne samo u matematici. Rijetki su autori takve znanstvene učinkovitosti i produktivnosti. U Hrvatskoj je Pečarić jedini. No, HAZU kao institucija nije se pojavo kao pokrovitelj konferencije organizirane u čast akademika Pečarića. Tu činjenicu očito ne treba dovoditi u vezu s njegovim znanstvenim radom, nego očito političkim sadržajem njegovih publicističkih radova i učinkom slikanja "političkih profila javnih djelatnika u Hrvatskoj".

Akademik Pečarić sa svojih tridesetak publicističkih knjiga postao je važan i nezaobilazan čimbenik hrvatske publicistike. No, malo je rečeno o formi i strukturi njegovih tekstova. Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portali, rijetko tiskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu. Izopćen iz

javnih "mainstream" medija, portali su mu postali – ne utočište – nego prirodni medij društvenog angažmana.

Ako je tome tako, onda se postavlja pitanje nije li knjiga zastarjela forma za organizaciju i prezentaciju Pečarićevih tekstova? Naime, ne bi li bilo pogodnije prezentirati njegove tekstove na CD-u, ali da budu organizirani kao hipertekst i sa svim linkovima na portale i web stranice na koje se poziva? Hipertekst je tekstualna struktura koju čini niz povezanih jedinica, a omogućava "skakanje" iz jednoga dijela teksta na drugi ili s jedne razine argumentacije na drugu. Jasno, da bi za takvu organizaciju tekstova trebalo napraviti poseban preglednik i vodič ali omogućilo bi bržu protočnost i dostupnost veće količine podataka. Štoviše, "tiskanje" takve "knjige" na CD-u bilo bi puno ekonomičnije i jeftinije. U pisanoj formi bio bi dostatan samo tekst koji bi dao sažetak onoga što se nalazi na digitalnom mediju.

Razložnosti ovakvoga rješenja na strani je financijskih i tehnoloških argumenata. Za odluku je pak presudna publika kojoj se obraća akademik Pečarić. Ako su njegovi čitatelji najvećim dijelom ljubitelji knjige, a ne korisnici Interneta, onda treba tiskati njegove nove knjige. No, i drugu opciju ne bi trebalo sasvim odbaciti.

Zagreb, 9. veljače 2015.

SPREGA JOSIPOVIĆ – ŠEŠELJ.

Politički komentator Večernjeg lista Milan Ivkošić prokomentirao je u emisiji Bujica i vlastite navode kako voditeljicu Documente Vesnu Teršelič treba uhititi te bi trebala odgovarati za ratne zločine *(http://hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/34746-milan-ivkosic-josipovicu-kao-djetetu-komunizma-jugoslavija-je-u-krvi-pamcenju-i-mentalnom-programu#*).

– Oni su odvraćali Hrvate od obrane svoje domovine. Pozivali su na dezerterstvo, pozivali su na izdaju i pozivali su na sve najgore na što se može pozvati. Ta žena bi trebala završiti na sudu zbog ratnih zločina, a Josipović nju naziva našom savješću. U njemu je jugoslavenstvo programirano, programirano je neprijateljstvo prema hrvatskom narodu – istaknuo je Ivkošić.

Konstatirao je Ivkošić da se Josipović proteklih pet godina istaknuo nečinjenjem. Ali se istaknuo i činjenjem, ali vrlo ružnih stvari.

Možda možemo samo prigovoriti da postoji nesklad u odnosu prema Josipoviću i Teršelički, jer je već svima poznato priznanje samog Josipovića o tome da je on ideolog djelovanja Documente, tj. da oni rade prema priručniku koji je on napisao. HNES je, očito, s pravom optužio Josipovića kao veleizdajnika. Ali, ako se slijedi ono što je Ivkošić tražio za Teršeličku, onda bi još prije sam ideolog Documente, dakle Josipović, trebao završiti na sudu zbog ratnih zločina.

U tekstu "Šešelj o Veleizdajniku" citirao sam dio Šešeljeva govora, ali sam komentirao (posebno i podcrtao) dio u kojem Šešelj govori kako je *bio u kontaktu s nekim njegovim (Josipovićevim, J. P.) savjetnicima i oni su me potakli da izdam priopćenje kako bi on imao priliku eksponirati se u hrvatskoj javnosti kao nacionalist*.

Međutim, javio mi se Marito Mihovil Letica (komentator Vatikanskoga radija i suradnik *Hrvatskoga slova*), komentirajući sljedeću Šešeljevu tvrdnju:

Ja Ivu Josipovića veoma cijenim zbog njegova oca koji je bio partizan i oficir, mislim da je to bila 9. dalmatinska brigada, koja je oslobodila Široki Brijeg i pod komandom oca Ive Josipovića tamo je strijeljan velik broj ustaša, franjevačkih fratara, a strijeljan je i velik broj žena i djece. Pa kada takvi ljudi krenu ubijati, oni teško stanu, objasnio je Šešelj.

Letica komentira:

Sve ovo što je rekao Vojislav Šešelj moglo bi dobro doći u predsjedničkoj kampanji, u kojoj nam je svijetli cilj poraz opasnoga veleizdajnika, partijskoga druga i udbaškoga pouzdanika Ive Josipovića, koji se krije pod krinkom pristojnoga gospodina s uglađenim građanskim manirima. No, bilo bi preuzetno i neistinito kazati da je Šešelj raskrinkao Ivu Josipovića i Vesnu Pusić – mi ionako odavno znamo tko su oni i tko su njihovi savjetnici. Na žalost, Hrvatskom, jedinom nam domajom, danas vladaju oni koji je 1989./90./91. nisu htjeli kao samostalnu

državu, a i sada im je u glavi "region", a hrvatska politika im je tek "nužno zlo" i sredstvo da očituju i odjelotvore svoja nikad zatomljena jugoslavenska nagnuća. Nadamo se da za godinu dana više na vlasti ne će biti ni Ivo Josipović, ni Vesna Pusić, ni Zoran Milanović ni itko od njihovih istomišljenika. No, zbog istine, koja se zbog svoje metafizičke biti opire svakom iskrivljavanju i svakoj zloporabi, valja usuprot Šešelju kazati istinu glede jedne pojedinosti iz njegova govora.

Naime, otac Ive Josipovića, Ante Josipović, rođen 1925. u Baškoj Vodi (Makarsko primorje), nije ubijao hercegovačke fratre 1944. u Širokome Brijegu, jer je tada kao partizan, skojevac, po zadatku partije boravio tisućama kilometara daleko od Širokoga Brijega, u partizansko-britanskome izbjegličkome logoru u El Šatu (El Shatt), koji nahodi se u azijskome dijelu države Egipat. Tek toliko da se znaju činjenice. Ne ćemo valjda sve ono što kaže neuračunljivi četnički vojvoda Šešelj nekritički držati istinitim. Šešelj je dobro poznat po svojoj bizantinskoj, velikosrpskoj, morbidnoj estetici falsifikata, podle lukavosti, prijetvornosti i laži.

Primijetit ću da je odmah prof. dr. sc. Andrija Hebrang naglasio za narod.hr da *sve što Šešelj kaže, treba uzeti s velikom rezervom jer čovjek koji je počinio takve zločine u ratu kao i njegove pristalice, svakako treba doći pod lupu medicinskog ispitivanja*. (http://narod.hr/hrvatska/hebrang-povlacim-paralelu-izmedu-seselja-sadasnje-vlasti-jednima-drugima-je-kljucni-interes-borba-protiv-hrvatskih-nacionalnih-interesa/).

Međutim, meni upravo ta Šešeljeva neistina govori o velikoj vjerojatnosti kontakta Josipovićeva savjetnika i samog Šešelja. Naime, i na prošlim izborima je pušten u opticaj jedan netočan podatak o Josipovićevu ocu. Josipović je tada mogao dokazati da to nije točno, i onda bi svi stvarni prigovori pali u vodu. To je lako postići kada imaš i medije koji sudjeluju u cijelom igrokazu. A danas će to biti još lakše kada je Josipović uspio potpuno očistiti glavne medije od nepodobnih.

Slično se dogodilo i s Aferom svih afera kada je Josipović samo rekao da nije "dilao" dokumente srpskom veleposlaniku (što nitko ne može dokazati, a srpskom veleposlaniku nije ni na kraj pameti raditi protiv glavnog provoditelja velikosrpskog Memoranduma SANU 2, pa to sigurno ne će pobiti) i onda nitko nije više razmatrao veoma bitnu optužbu da je on taj koji je Srbima predlagao povlačenje optužnica za genocide, bez ikakvog odobrenja od hrvatskih vlasti. A to je pokazatelj Josipovićeva izdajničkog dodvoravanja onima koji rade protiv hrvatskih nacionalnih interesa jer se isto tako postavio kada je po nalogu vlasti sudjelovao u pisanju Deklaracije o prepuštanju Sudu u Haagu pravo da razmatraju vojno-redarstvene akcije – dakle akcije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja – on je prvo tu Deklaraciju dao Sudu u Haagu na razmatranje. U Aferi svih afera dovoljno mu je bilo samo dovesti u sumnju jedan od navoda, da bi uz pomoć medija to iskoristio da se zaborave sve ostale nečasne radnje. Protukandidati trebaju izvući pouku i stalno inzistirati na onome što on ne može osporiti.

Dakle, Šešelj, najvjerojatnije po uputama Josipovićeva savjetnika, sugerira protukandidatu da kaže tu neistinu, koja bi onda kada bude izrečena od nekog protukandidata trebala Josipovića oprati od onoga što veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica u razgovoru za 7Dnevno (28. 11. 2014.) naziva hereditarnom opterećenosti ocem.

A prof. Tomac nam je već ukazao na činjenicu kako je Josipovićev uzor za njegovu Novu pravednost upravo otac, koji je kao predsjednik partijske komisije (gdje je postavljen kao pokajnik) odredio sudbinu desetak tisuća Hrvata zbog Hrvatskog proljeća.

O tome govori i Aralica ("Bilo bi tužno kad bi hrvatski narod još jednom prihvatio Josipovićevo umiljavanje!"). Ali, Aralica je ipak Aralica pa pogledajmo što je on sve rekao o čovjeku koga je HNES optužio za veleizdaju:

Posebna je priča i Ivo Josipović koji živi u otetom židovskom stanu, a vrlo se brutalno obračunava s protivnicima. Kakvo je vaše mišljenje o Josipoviću, prepunom afera, čovjeku koji prečesto ne dopušta dijalog s političkim suparnicima?

Što o njemu mislim moći ćete pročitati u "Smradu trulih leševa", i na pojedinim mjestima i u magistralnoj misli o lustraciji koju sadržava ta knjiga. Njegova je inicijativa promjena Ustava da bi se spriječilo Perkovićevo izručenje njemačkom sudu. U sadašnjoj najavi promjena Ustava može se zapaziti provedba onoga što Zdravko Tomac zove tuđmanizacija Tita i titoizacija Tuđmana. Odnosno uvođenje komunističkog antifašizma, totalitarizma koliko je to i fašizma, u ishodište hrvatske državnosti i temelje hrvatske duhovnosti, što već sada, u najavi, izaziva društvene potrese, a što bi, omogući li mu se da s tim i dalje eksperimentira, i pokuša izbjeći lustraciju u obliku dekomunizacije hrvatskog društva, i društvo i državu, i unutra i prema vani, dovelo u ozbiljnu krizu. Kad sam došao do spoznaje da želi titoizirati Tuđmana a tuđmanizirati Tita i da se ispod njegova gesla o novoj pravednosti ne krije nikakav socijalni program, već promjena temelja državnosti, pitao sam se otkuda tom čovjeku koji, kako čujem, ima lagan i kratkotrajan san – što nije bezazlen zdravstveni poremećaj – tako drska i toliko, po razornosti koju u sebi krije, suluda zamisao. Drsko i suludo zato što ne uzima u obzir da se u povijesti ne briše lako ono što je krvlju pisano! I nisam našao drugog odgovora osim hereditarne opterećenosti ocem! Kako imam živo sjećanje – s negativnim emotivnim predznakom – na ponašanje njegova oca u zbivanjima potkraj sedamdeset i prve, koji je u Karađorđevo na raport kod Tita otišao kao pristaša hrvatskih proljećara, a otuda se, održavši govor ispovjedne naravi kao i svi ostali, vratio kao njihov egzekutor, ponovo sam pročitao ispovijed Ante Josipovića održanu pred Titom u Karađorđevu. Zaprepastila me tekstualna sličnost između onoga što je Ante nekad govorio i što njegov sin Ivo sada govori. Tekstovi su oca i sina impostacija, narod bi rekao umiljavanje, lijevo i desno sa svrhom da se održi konstanta – zadržavanje vlasti kroz koju se provodi svoja prikrivena volja i namjera. Ni tamo ni ovamo, i tamo i ovamo! Za oca Antu, kako bi se našao na

strani koju u konačnici podrži Tito; a za sina Ivu, kako bi se pričekale pogodne prilike, kad Haaški sud Tuđmanovu politiku proglasi ekscesom, da on Tuđmana titoizira, što će reći posvoji, i umili se njegovim poniženim pristašama, tražeći od njih, kao protuuslugu, podršku u tuđmanizaciji Tita, čime bi lustraciju od Titovih zločina pred domaćim i stranim svijetom izbjegao. Lustraciju i u okviru vlastite hereditarnosti! To vam je isto, koliko god se činilo različitim, što i otići u Karađorđevo kao proljećar, a vratiti se otuda kao njihov progonitelj!...Bilo bi tužno kad bi na skorim izborima hrvatski narod još jednom prihvatio Josipovićevo umiljavanje, koje mu dosad nikakvu milosrđe nije donijelo. Bilo bi dobro da na njegovo mjesto izabere one koji će s Pantovčaka Titovu sliku odnijeti u muzej, i one koji će s tuđmanizacijom Tita i titoizacijom Tuđmana prestati plašiti hrvatski narod i zbunjivati suce koji u Njemačkoj ispituju razmjere Titovih zločina! Samo na jednom slučaju, koji će, nadam se, postati presedan!

Josip Pečarić

Naslov:Fwd: **Academski clanak o Bleiburgu**
Datum: Sat, 16 May 2020 21:17:35 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Prijatelji,

Poslije filma o Križnom putu hrvatskog naroda g. Nikole Kneza, dobili smo i njegov članak za koji nam kaže da se može ponovno obljaviti:

Naslov:Academski clanak o Bleiburgu
Datum: Sat, 16 May 2020 09:29:35 -0700
Šalje: nikola@knez.us
Prima: Josip Pecaric , Miroslav_Međimorec

Poštovana gospodo Medjimorec, Pečarić i ostali,
U prilogu je akademski članak o Bleiburgu publiciran u International Journal of Social Sciences, 2018 godine. Sva su prava zadržana sa naše strane pa molim sve ako znaju gdje, i ako to mogu i hoće, da probaju publicirati isti uradak radi širenja istine i prosvjetljavanja mentalnih sklopova širih masa te akademskih i inih institucija.
U prilogu je dan članak:
Dorothy S. Mcclellan, Nikola Knez, POST-WORLD WAR II FORCED REPATRIATIONS TO YUGOSLAVIA: GENOCIDE'S LEGACY FOR DEMOCRATIC NATION BUILDING, International Journal of Social Sciences Vol. VII, No. 2 / 2018, pp. 62- 91.

Linkove za film dali su neki naši portali:
https://kamenjar.com/pogledajte-dokumentarni-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/21458-pogledajte-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid
Na kamenjar.com nas podsjećaju:
"Film je dobio posebnu nagradu žirija 2018. na *Worldfestu Houston,* Internacionalnom film festivalu u Houstonu."
Kada sam danas upozorio jednog prijatelja da je i ovaj film g. Kneza dobio nagradu, nije vjerovao. Mislio je da se radi samo o njegovom filmu o „Oluji“. Zato treba ponoviti ono što je o g. Knezu u svom članku koji sam vam poslao napisao dr. Međimorec:
„Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Oluji*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.
Počet ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:
Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih,

srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scanarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskom platnu. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) *međunarodne konferencije o mladeži i obrazovanju za 21. stoljeće* (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A@M u Corpus Christiju. Usto je osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukcije, dok mu znanje matematike i uvid u računalne znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojit ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdeevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta (One person, two paths).*
Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji* i pomoći Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.“
A sada vidimo da o hrvatskoj povijesti ima i objavljenje članke!

Danas smo vidjeli kako crveni fašisti, istinske ubojice i njihovi nasljednici napadaju i Crkvu zato što služi svete mise za njihove žrtve.
Misu koju je vodio kardinal Puljić sigurno ste pratili, pa pogledajte i propovijed biskupa Košića: U propovijedi je Biskup rekao i ovo:
Moj je otac Ivan (1933.-2017.) bio dječak od 12 godina kada su kroz našu župu prolazile kolone tih zarobljenih ljudi koje su gonili pobjednici. Nekoliko je dana

išao sa svojom susjedom gledati ne bi li prepoznali njezina sina, a onda je došla vijest da plivaju po Dravi. Išao je vidjeti i stvarno, kako je svjedočio, rijekom Dravom plivalo je puno leševa. Zapamtio je jednu sliku, koja se urezala i meni u sjećanje po njegovom kazivanju: mrtva žena koja je držala mrtvo dijete u naručju bila je zapletena u granje uz obalu rijeke. Tata se tad zapitao: pa što je kriva bila ta žena s djetetom? Ali tako su postupali „revolucionarni osloboditelji"! Mučili su i ubijali svakoga koji je bio ne samo pripadnik hrvatskih vojnih postrojbi nego i svakoga koji je bio povezan s njima ili je bio barem sumnjiv te čak bio i potencijalni neprijatelj jer nije dijelio njihovu partijsku ideologiju. Križni put hrvatskog naroda, koji je započeo na Bleiburgu, odnio je stotine tisuća života i to na najbrutalniji i najbestijalniji način. Tomu su svjedoci: Huda jama, Tezno kod Maribora, Maceljska šuma, Jazovka na Žumberku, Brezovica kod našeg Siska, Čemernica i tolike jame – masovna stratišta u kojima još i danas bez iskazanog poštovanja i dostojanstva počivaju kosti pobijenih ljudi.
https://kamenjar.com/biskup-kosic-bleiburg-je-simbol-najveceg-stradanja-hrvata-u-povijesti/
Na kraju sjetit ću se jedne bizarne priče o tome kako je, vjerovali ili ne, Križni put i Bleiburg imao utjecaja i kod mog izbora za akademika. O tome sam pisao u tekstu HAZU I PROTUNARODNA VLAST koji je objavljen u tjedniku *7Dnevno, 09. 05. 2014.*, portalima *Dnevno.hr, 10. 05. 2014.* i *Glas Brotnja, 10. 05. 2014.* i mojim knjigama *'Ako voliš Hrvatsku svoju'*, Zagreb, 2014. i *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. :
Zato, kada razmišljate o HAZU-u, nemojte misliti samo na ove kakav je kolega o kome sam gore pisao. Uvijek se sjetite da je član HAZU-a bio i akademik Smiljko Ašperger, koji je upravo umro u svojoj 94. godini života. Potpisao je mnoga naša otvorena pisma (bio je i jedan od prva tri potpisnika Pisma VSUN-a o rasističkim presudama našim generalima u Haagu, a jednom mi je rekao kako bi ga bila sramota ne potpisati neko otvoreno pismo ako su ga potpisali akademik Aralica i ja) i Hrvatska mu je uvijek bila u srcu i u mislima! Uz akademika Paara najzaslužniji je i za moj izbor u HAZU (tada je bio tajnik II. razreda). Jedan kolega ga je tada, zbog moje knjige "Borba za Boku kotorsku" upitao.
– Bi li Ti napisao knjigu o Boki kotorskoj?
– Bih, kada bi znao - odgovorio je.
Kolega je nastavio:
– Pa zašto on piše o bleiburškim žrtvama?
– A zašto se smije pisati o onim žrtvama prije, a o bleiburškim ne? Znate li, kolega, da su tri člana moje obitelji stradala na Križnom putu?
Počeo sam s matematikom, pa da s njom i završim. U nizu lijepih uspomena na kolegu Ašpergera, spomenut ću još samo njegova uvjeravanja da kada potpisujem naša otvorena pisma moram staviti i to da sam matematičar:
Svaka čast nama ostalima, ali matematika je ipak matematika!
Dragi Smiljko, neka Ti je laka hrvatska zemlja.

Akademik Josip Pečarić

DRUGA OTVORENA PISMA

O MILI BUDAKU, OPET
DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Ćopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, "ličkih priča" *Pod gorom* i "zapisa jednog malog intelektualca" *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada". Reprezentativno djelo hrvatske književnosti.* Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15.veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočekao u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv."rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlačio koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) "Novo vreme" 19. kolovoza 1941. "glasom razbora iz Hrvatske". Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinijevim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše "Vjesnikov" novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predočena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim

sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećega dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica “Srbe na vrbe”, koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije “hrvatskog proljeća”, a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrdi zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan*! – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona "kao pijan plota" (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li "Vjesnik", "Novi list" i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar "Vjesnika", očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio "reformator" hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednoumna i nije li "Vjesnik", kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji "u ono vrijeme" nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomunistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija "hrabrost" ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiatur et altera pars!*

*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i

optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio,* prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik
Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnik HV
Akademik Ivan Aralica, književnik
Jakov Aralica, profesor
Rudolf Arapović, novinar i publicist
Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod
Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik i ratni vojni kapelan
Branimir Babić
Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije
Martin Babić
Dr Jozo Badrov, spec. oralni kirurg
Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb
Miro P. Bakrač, profesor
Mirsad Bakšić, dipl.iur., brigadir HV i predsjednik Udruge "Dr. Safvet beg Bašagić"
Mile Balen, književnik
Žarko Barać, prof. matematike i fizike
Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice
Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog savjetovanja za strateški razvitak društva
Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač
Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić

Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dip. ing. i publicist
Ante Bošnjak, iseljenik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko- neretvanski i bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Ćapin, ekonomist
Marko Ćavar, umirovljenik
dr. Ružica Ćavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Ćoza, dipl. ing.
Dr Ante Ćurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica

Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar
Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor
Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University, Loretto, USA

Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
Ivan Jindra, novinar
Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist
Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom
Josip Jović, novinar i publicist
Fra Ivan Jukić
Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik
Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko
Marko Jurič, novinar
Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković
Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.
Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti
Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Ivan Juroš, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Vinko Kalinić, književnik
Halili Kamber, službenik
Pajo Kanižaj, književnik
Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija
Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Marija Knezović, zubni tehničar
Dr. Zlata Knezović
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni professor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
Ivica Korman, djelatnik HNK
Zvonimir Kos, umirovljenik
Dr. Tomo Kovač
Mario Kovaček, student
Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP Elektrodalmacija Split, član MENSE, Zmaj od Radobolje u DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr.st Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner. dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni professor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG, Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor

Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslać, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver, Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglić, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb
Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik
Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl. iur., odvjetnik

Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl. ing. arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a, Avellaneda, Argentina
Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pećarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist

Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić
Kocijan Rigert, bojnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ – Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tehničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge "Dr. Milan Šufflay"
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Stepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Strižić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan
Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel
Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić
Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić
Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.
Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor
Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.

Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljičak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist
Marija Vuletić, profesorica
Dr. Nikola Vuletić
Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske
Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"
Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilišni profesor, Argentina
Marin Zrilić, student prava
Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule
Dr. sc. fra Pavao Žmire
Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor[53]

[53] Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavonskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

CROATIAN WRITERS ASSOCIATION HERZEG-BOSNIA - MOSTAR

Ur. broj: 83-84/04.

PISMO POTPORE HRVATSKIM INTELEKTUALCIMA

Predmet: «O Mili Budaku, opet – deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku»

Upravni odbor DHK HB u potpunosti daje potporu naprijed navedenom pismu hrvatskih intelektualaca na čelu s književnikom i akademikom Ivanom Aralicom, te akademikom i književnikom Dubravkom Jelčićem.

Naime, Republika Hrvatska je uljuđena i pravna država, te kao takova stoji na pragu ulaska u Europsku Uniju. Hrvatska je i potpisnica gotovo svih međunarodnih pravnih konvencija. Stoga je potrebito strpljivo i pozorno, bez mržnje, diskvalifikacije i politikanstva obnoviti svaki nepravedni pravni proces vođen u totalitarnim i nedemokratskim sustavima kakvi su bili nacistički i komunistički sustavi. Stoga podupiremo zahtjev, ne ulazeći u regulatornu ulogu pravnih odredbenica, za obnavljanje pravnoga i sudskoga procesa Mili Budaku. Posebice stoga što nam nije poznato da je Budak kao ministar bogoštovalja potpisivao «rasne zakone», te da je potpisnik bilo kakvih ratnih zločina, smaknuća, itd., itd.

Ne možemo vjerovati komunističkom sustavu koji je nakon predaje Mile Budaka od strane engleskih agenata – kratko procesuiran i odmah nakon toga pogubljen bez ikakovih građanskih prava te mu se ne zna ni za grob, a poznata nam je mučenička smrt njegove supruge a poslije njegove smrti i njegove kćerke.

Mile Budak kao hrvatski književnik i intelektualac ne zaslužuje po tom dijelu nikakovu mržnju, niti osporavanje – a treba utvrditi činjenice što je Mile Budak kao ministar bogoštovlja u Vladi NDH učinio.

Ne ćemo valjda ustvrditi da hrvatska samostalnost nije bila stoljetni san svih Hrvata pa tako treba odvojiti hrvatsku težnju za neovisnošću od pojedinačnih ili skupnih zlodjela učinjenih u ime nezavisne države. U tom smislu Osvit, časopis DHK HB je početkom travnja ove godine donio tekst akademika Borislava Arapovića «Nepoznati prijevod Budakovog *Ognjišta*» (na finski jezik) a nije nam poznato da Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu ima primjerak ovoga prijevoda Budakova *Ognjišta*.

Smatramo da je potrebno obnoviti sudski proces Mili Budaku, bez emocija, bez mržnje, bez glorifikacije.

S poštovanjem

Zdravko Kordić, predsjednik DHK HB

DOSSIER BUDAK

POLITNOVINARSKI STRELJAČKI VOD

Drugarska akcija rušenja nepodignutog spomenika hrvatskom književniku Mili Budaku poprimila je razmjere komunističkih hajki. Političke elite pak, sugeriraju da zaboravimo povijest do 1945. godine, a od tada pa nadalje da se neprestano okrećemo "boljoj budućnosti". Ona će se sigurno dogoditi, kad - tad

Ako je diktator Tito naše zajedničko dobro, onda je i ministar Budak

Komunisti su Budaka ubili, a neki nisu shvatili lekciju

Nenad Piskač

Inicijativa hrvatskog iseljeništva da u Svetome Roku podigne spomenik književniku Mili Budaku, pokazala je svu bijedu aktualnoga "društveno-političkog" trenutka u kojemu se Hrvatska, kandidatica za ulazak u EU, nalazi. Inicijativa, legitimna i legalna, dolazi odozdo, nije nametnuta odozgo. U totalitarnim državama odlučuju diktatori, partija i totalitaristi. U demokratskim odlučuje se demokratski, a najbolji oblik demokratskoga odlučivanja jest referendum. Inicijatori očito imaju razloge zbog kojih smatraju da je tom književniku potrebno podići spomenik. Bilo bi dobro čuti te razloge, prije nego li se inicijativa počne ideološki peglati i komunistički trančirati. Ako nije dovoljan razlog za podizanje spomenika činjenica da je Budak bio hrvatski književnik, onda se otvara pitanje: zašto Nazor ili Cesarec da, a Budak ne?

U Hrvatskoj mnogi imaju svoje spomenike i spomen obilježja, pa i diktatori i dokazani protuhrvati. Inicijative za podizanje spomenika diktatoru Josipu Brozu dolazile su odozgo, nedemokratskim putom, po zapovijedi Partije. Većina nema nikakvu umjetničku vrijednost, ali zato ima izrazito ideološku. Nakon pada komunizma vidjeli smo da se spomenici diktatorima diljem istočnoga bloka uredno uklanjaju u komunalni otpad, gdje i spadaju. U nas su, međutim, postali nedodirljivima unatoč promjeni društvenoga sustava iz totalitarnoga u demokratski. Demokratski duh postao je suvišnim teretom nakon što smo se Olujom riješili četnika, a osobito od 3. siječnja 2000. Nostalgičari totalitarnoga sustava i u demokratskome smatraju kako i dalje imaju vodeću ulogu čak i u postavljanju spomenika. S druge strane, čine sve da pod geslom: S Titom u Europu, Hrvatska i u EU ostane ideološki invalid, kao da se, dakle, 1990. ništa nije promijenilo.

Inicijativu za spomenik hrvatskom književniku Mili Budaku u totalitarističkome duhu napala je opskurna organizacija Savez antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske, bliska Društvu Josip Broz Tito. Iz arsenala izvukli su stare fraze i floskule. Budaka su usporedili s *Goebelsom* (zašto ne s Titom?, valjda zato što nije bio književnik). On je za njih *ideolog mržnje* (Josip Broz je valjda ideolog ljubavi). *Inicijator rasnih zakona* (istodobno brane inicijatore,

provoditelje i izvršitelje klasnih zakona). Oni koji žele podići spomenik su "hrvatski ekstremisti" (komunistički ekstremisti ne postoje). A spomenik podižu "na svoju sramotu i sramotu hrvatskog naroda" (spomenici Josipu Brozu stvarna su sramota hrvatskoga naroda i njegove države). Pozivaju vrh Katoličke crkve da se ogradi od inicijative (ne pozivaju vrh Crkve da se ograde od Josipa Broza). Pozivaju vlast da donese odluku o zabrani veličanja ustaških i fašističkih ratnih zločinaca (ne pozivaju vlast da se istodobno ograde od veličanja komunističkih i socijalističkih ratnih i mirnodopskih zločinaca). Ništa čudno od slijednika komunista koji su nakon noćnoga "suđenja" 7. lipnja 1945. ubili Milu Budaka. SAB-u ne smetaju Brozovi republički i savezni ministri koji su, došavši na vlast nedemokratskim putom, pedeset godina nekažnjeno na temelju klasnih i partijskih zakona ubijali, progonili i raseljavali Hrvate u Hrvatskoj i svijetu. Štoviše, protive se svakoj inicijativi da se Josipa Broza, kao demokratsku i svoju sramotu, makne iz javnoga prostora i prestane veličati. U SAB-u, dakle, vlada jednoumlje. Ono bi danas u svakoj državi bivšega istočnog bloka trebalo biti rubni anakronizam. U Hrvatskoj nije. Hrvatski papagaji *istoričara* Vasilija Krestića i Milana Bulajića ponovo su u pohodu na tzv. "ustašku Hrvatsku".

Podpredsjednik Hrvatskoga sabora kaže: "Budući da je Budak bio ministar u vladi NDH, oni koji potiču ovu ideju čini se da nisu svjesni činjenice da bi tim postupkom pokušali vratiti križ na leđa hrvatskom narodu koji smo nosili proteklih pedesetak godina i koji nas je skupo stajao". U proteklih pedeset godina nepotrebne križeve na leđa hrvatskom narodu tovarili su komunisti, a ne književnik Budak. "Takvi pojedinci iz dijaspore, kojih je hvala Bogu neznatan broj, svake dvije godine dođu na tjedan-dva u Hrvatsku i trebali bi se pozabaviti nekim drugim stvarima, a ne nastojati takvim idejama i radnjama štetiti ugledu Hrvatske u Europi i svijetu…". U demokratskim društvima "pojedinci", osobe, imaju pravo na inicijative, na svoju svijest i neznatnost, i uglavnom znaju čime se baviti. Dijaspora više nije – "neprijateljska emigracija", ili to ne bi smjela biti. Je li riječ o hiru neznatne skupine, mogao bi učinkovito odgovoriti rezultat referenduma. Tko je taj "neznatan broj" otjerao iz Hrvatske, Budak ili Broz? Tijekom pedeset godina protuhrvatske politike u Hrvatskoj nakupio se znatan broj onih koji danas u Domovinu mogu jednom u dvije godine po petnaest dana. "Napominjem da Hrvatska ne želi živjeti u prošlosti…", kaže potpredsjednik Sabora. To je točno, Hrvatska ne želi živjeti u prošlosti: ni u endehaškoj, u kojoj ne živi već pola stoljeća, ali niti u komunističkoj, što je svojedobni referendum pokazao, a onda praksa ozbiljno demantirala. "Ne smijemo biti opterećeni bilo kojom prošlošću, jer biti opterećen bilo čime iz prošlosti ne vodi u bolju budućnost, kojoj svi težimo" – nastavlja potpredsjednik. Vode li nas argumenti SAB-a u bolju budućnost? Ne vode. Prošlost, tj. povijest, za mnoge je još "učiteljica života" i putokaz prema istini. Kad bi se čovjek odrekao "prošlosti", živio bi u jednoumlju "bolje budućnosti", postao bi utopist oslobođen imena, roda, vjere, nacije, države. Kad bi se Hrvatska danas odrekla "prošlosti", živjela bi u kriptokomunističkom kavezu s neprestanim odgađanjem "bolje budućnosti". Nemoguće je živjeti dostojno čovjeka u sadašnjosti s isključenom poviješću;

osobnom, nacionalnom, europskom i svjetskom. Živjeti pak u budućnosti moguće je samo u znanstvenoj fantastici.

I drugi predstavnici političkih elita imaju uglavnom sabovska priviđenja. Potpredsjednik Demokratskog centra smatra kako je "izvan pameti podizati spomenike ljudima iz tog vremena, nesretna dijela povijesti hrvatskog naroda…Tko se prošlošću bavi riskira ne primjećivati sadašnjost i biti zatečen budućnošću". Budak je živio i prije NDH, ali ne i poslije u pedesetogodišnjem "sretnom dijelu povijesti hrvatskoga naroda", jer je ubijen "u ime naroda" bez prava na priziv (tko je donio taj "zakon"?). U igri je neizostavni "argument Europa". Predsjednik Republike, naime, drži kako se ne smiju podizati spomenici koji će obnoviti podjele u zemlji i udaljiti Hrvatsku od Europe (sic!). Brojni spomenici Josipa Broza, trgovi, ulice, škole i gradovi s njegovim imenom, udaljavali su Hrvatsku od Europe ravno pedesetak godina, a sad bi to, navodno, mogao učiniti jedan jedini spomenik književniku i žrtvi komunističkog nasilja za koju Europa ne zna, ali će ubrzo o njemu saznati ideološku istinu od protuhrvatskih teklića iz Hrvatske. Budak je u svoje doba bio Europljanin, a Europa je bila kakvom ju je modelirala tzv. međunarodna zajednica. U političkom pogledu, između kakve takve hrvatske države i komunističke alternative, izabrao je Hrvatsku. Taj izbor mogu mu zamjeriti samo oni kojima nije do hrvatske države, a takvima je poručio neka budu lojalni državi u kojoj žive, ili da odu iz nje. Što je i logika svake države.

Kako je došlo do toga da se na jednoj inicijativi tako blisko susretnu raznorodne političke elite i njihovi medijski glasnogovornici s predstavnicima komunističkoga totalitarističkog sustava, posebno je pitanje, na koje će vjerojatno povjesnici pronaći odgovor ako ne budu opterećeni dnevnopolitičkom sadašnjošću, futurističkim utopijama i otvorenim prijetnjama.

Ako se ne treba opterećivati prošlošću, onda bi trebalo ukloniti i sve što nas opterećuje u sadašnjosti. Čovjek bi iskreno mogao povjerovati snazi argumenata rigidnih protivnika ove inicijative, kad bi se oni založili, a radi "bolje budućnosti", za uklanjanje spomenika, trgova i ulica diktatoru Brozu, kad bi u Svetome Roku proveli referendum, kad bi osudili sve komunističke zločine, imenovali krivce i na svakom komunističkom stratištu postavili spomen obilježje. Tada bi Hrvatska prestala biti "opterećena prošlošću". Tada bi se bez ostatka mogla okrenuti "boljoj budućnosti" i iskrenije gledati prema dijaspori, a SAB bi zauzeo ono mjesto koje mu i pripada s obzirom na prošlost, sadašnjost i budućnost. Tada nijedan predstavnik vlasti, dolazio on iz bilo koje političke opcije, više ne bi morao braniti neobranjivo, obećavati neostvarivo i sugerirati građanima njihovo mišljenje. Tada bi morao "samo" služiti onima koji su ga izabrali i skrbiti za zajedničko dobro. Ako je hrvatsko zajedničko dobro Kominternin jugoslavenski aparatčik, diktator Josip Broz, onda je Mile Budak još veće, jer je bio i hrvatski književnik i političar. Povijest nas uči na primjeru Alojzija Stepinca kako komunističkim sudovima ne treba vjerovati kad nekoga proglase "ustaškim zločincem". U Nurnbergu se sudilo mjesecima, u Haagu godinama, a u jugokomunista "po kratkom postupku". Kad bi danas primjenjivali komunističku pravdu, tko bi od komunista preživio? No ne

bojmo se, mi nismo u stanju donijeti ni kulturni proeuropski zakon o lustraciji. Zato ćemo u Europu s Titom. Da su Svetoročani i Lovinčani, ne daj Bože, odlučili podići spomenik Brozu, nijedan egzekutor politnovinskoga streljačkog voda ne bi se ni oglasio. Tito je živ. Drugi put po kratkom postupku likvidara likvidiranog hrvatskog književnika Milu Budaka.

Postkomunistički komunisti

"Paradoksalna aktivnost ustaštva", nekad se zvala povampirenom

U globalnom tjedniku hitno je naručeno "posebno istraživanje terminatora", koje naciji poručuje: "Građani ne žele spomenik Mili Budaku". Ispred građana nedostaje još samo pridjev *ogorčeni*, pa da se stariji prisjete kuhinje iz koje "terminator" dolazi. Naručeno *posebno istraživanje* pokleknulo bi pred slobodnim referendumom. To zna svatko tko je barem jednom bio u Svetome Roku i poznaje povijest ličkoga kraja. A kako Lika diše sigurno zna i Socijalistička radnička partija. Ona pak, s "najdubljim ogorčenjem i zabrinutošću" osuđuje "taj drzak čin hrvatskog fašizma" i "oštrenje noževa". Za nju bi i raspisivanje lokalnog referenduma predstavljao nepostojeći hrvatski fašizam. Naš je problem stvarni "hrvatski komunizam". SRP tako dokazuje da je samo vrh sante leda hrvatskog kriptokomunizma, koji se razlio na sve stran(k)e. Iznad svih i svega ipak su medijski aparatčici. Tako jedna prenositeljica stavova postkomunističkih komunista piše pod naslovom: "Dio katoličke crkve podupire ustašluk – Beatifikacija koljača". Komunisti po uzoru na 1945. traže nove Stepince, a optužnice pišu "radnici, seljaci i poštena inteligencija". Čuveni *teolog* tvrdi "tim se spomenikom crkva u Svetom Roku izravno suprotstavlja nastojanjima Pape Ivana Pavla II i Hrvatske biskupske konferencije". Bit će da je tamošnja živa crkva puna "klerofašista"! Zanimljiv je i komentator provladina gubitaša Vjesnika koji pod naslovom *Ustaško uspomenarstvo* provodi staropartijsko: "oni koji iz prošlosti ne uče povremeno su prisiljeni ponavljati lekcije koje su već prošli. Josip Vidaković (jedan od inicijatora, op. N.P.) jedan je od njih". Treba li i inicijatora likvidirati kao i Milu Budaka, jer od njegova "suđenja" i likvidacije nije naučio lekciju?! "Paradoksalna aktivnost ustaštva" vjesnikova komentatora, ima i dodatan argument – "udio Srba u stanovništvu Hrvatske je danas manji nego ikad u posljednjih 300 godina". Tako se otprilike pisalo i argumentiralo protiv *povampirenog hrvatskog nacionalizma* u doba kad je Vjesnik bio glasnik socijalističkog saveza radnog naroda. Postoji li i povampireno protuhrvatsko djelovanje?

Pogled u bolju budućnost iz Domovinskog rata

Kad smo već od političara pozvani u "bolju budućnost" pogledajmo što u njoj možemo očekivati ako se držimo načela protivnika spomenika književniku Mili Budaku. Na samom početku stvaranja moderne hrvatske države u taj su se škakljivi posao uključili mnogi hrvatski književnici: Dubravko Horvatić, Hrvoje Hitrec, Stjepan Šešelj, Sven Lasta, Ivan Tolj, Mile Maslać, Josip Palada, Sead Begović, Ivan Aralica, Vlatko Pavletić, Božidar Petrač, Neven Jurica, itd. Neki su

bili ili jesu ministri, generali, veleposlanici, predsjednici Sabora. Kad dođe bolja budućnost, te nekima od njih hrvatski narod bude htio podići spomenik, Hrvati će se i tad "opterećeni prošlošću" morati okrenuti novoj inačici "bolje budućnosti" jer svi će oni biti, bez obzira na književno djelo, ne više "ustaški zločinci" nego "dio zločinačke organizacije na čelu s Franjom Tuđmanom s ciljem protjerivanja Srba" što već danas tvrdi Haag i neki "analitičari" iz Hrvatske. "Zločin" se sastoji samo u tomu što su htjeli i radili za hrvatsku državu. Kao i Budak u svoje vrijeme. Prema tom scenariju ostat će samo spomenici komunističkim piscima i "najvećem sinu naših naroda i narodnosti" drugu Josipu Brozu zvanom Tito, ako u međuvremenu SAB i saveznici mu ne podignu spomenike Jakovu Blaževiću, Vladimiru Bakariću, Stipi Šuvaru, Ivici Račanu… U sadašnjosti pak, više se, opet, kao u komunizmu, ne smije kritički misliti o Titu, Partiji, JNA, borcima tzv. NOR-a i bratstvu i jedinstvu, jer samo s neumrlim Brozom a bez likvidiranoga Budaka možemo u Europu, ma gdje bila i koliko košta da košta.

Biskup Mile Bogović: Krivnja Crkve po zapovjednoj odgovornosti

Sa svih strana salijeću me novinari da rečem što mislim o podizanju spomenika Mili Budaku u Sv. Roku. Budući da je u nas nelijepi običaj da se marno skupljaju podaci kako bi se nekoga optužilo, odgovarao sam da ja u takvom poslu ne želim sudjelovati. Ipak smatram da se sada s pravom očekuje moje mišljenje, kao mjesnog biskupa, o svemu onome što se ovih vrućih dana, oskudnih važnim događajima, raspreda o započetom i nedovršenom poslu na jednom ogradnom zidu prostora oko crkve Sv. Roka u mjestu Sv. Rok.

Nisam bio od početka u toku događanja zbog službenih poslova. Malo me zatekla žučljiva medijska kampanja o podizanju spomenika Mili Budaku. Otišao sam jučer u Sv. Rok i našao samo neki okvir za spomenik, ali na njemu ni slike ni pisma. Kakva će biti slika i što će biti napisano, nitko mi ondje nije znao reći, niti sam imao prilike to negdje vidjeti. Spominje se da bi se u postavljenom okviru mogao naći Svetoročanin Mile Budak, što sam razumio i iz riječi, objavljenih u novinama, bivšeg župnika fra Ivana Savića. Svakako se ne predviđa spomenik naslonjen na zid crkve, kako to neke "sveznalice" zlurado podmeću, i optužuju za to sve od mežnara do pape. Svaki koji se nalazi na toj crkvenoj liniji nije oslobođen krivnje. Valjda po načelu zapovjedne odgovornosti!

Jasno je da je idejni začetnik i izvođač skupina građana iz iseljeništva koja je mnogo puta pomogla i Sv. Roku i Hrvatskoj. Ali, ako se to ograniči na njih, o čemu će, u ovo vijestima oskudno vrijeme, naši novinari pisati. Treba postaviti u pitanje i Crkvu i Vladu. Onda je prostor za - ne uvijek plemenito - maštanje o krivnji jako širok.

Što se tiče gospićko-senjskog biskupa, on nije imao veze s podizanjem spomenika Mili Budaku. Sada ću se nekako morati u sve to uključiti da učinim

ono što je u mojim mogućnostima. A moje mogućnosti - hvala Bogu! - nisu neograničene.

Da se radi o prostoru u crkvi, tu nema dvojbe: u njoj se ne podižu spomenici ni umjetnicima ni političarima, ni popovima ni fratrima, nego samo - svecima. Kada se pak radi o prostoru izvan crkve, tu se moje ovlasti sužuju.

Znam da je Mile Budak napisao djela neosporne umjetničke vrijednosti. Znam također da je na političkom polju napravio više poteza koji su daleko od crkvenog učenja. Zato, ako mu netko pod takvim političkim vidom želi podizati spomenik, neka mu ga podiže što dalje od crkve, na osobnu moralnu i građansku odgovornost. Neka u to ne uvlači Crkvu! Crkva želi na ovom prostoru biti čimbenik povezivanja i zajedništva, a ne razdora. Svako mišljenje po kojemu hrvatski Srbi trebaju sebi tražiti domovinu negdje drugdje, krivo je i pod povijesnim i pod moralnim vidom. Kad tako nešto Budak i ne bi rekao, dovoljno bi bilo već to što je tako shvaćen pa da Crkva s takvom nekršćanskom doktrinom ne sklapa nikakve kompromise, a još manje da mu za to podiže spomenik.

Ono sa čime se u ovoj medijskoj kampanji ne slažem jest da se i dalje nastavlja gledati na ljude i događaje po načelu crno - bijelo. Je li potrebno obezvrjeđivati Budakovo umjetničko djelo, i ono što je nastalo prije njegove državničke i ratne karijere? Nismo tako bogat narod da bismo se samo tako odricali djela poput "Ognjišta"; pogotovo se toga djela ne treba odricati jedno malo ličko mjesto koje je Budak uobličio u vrijednu umjetničku sliku. Izgleda da je trajni grijeh ljudi u lošem razlikovanju dobra od zla, na čemu su pali Adam i Eva. Nemojmo miješati u čovjeku jedno i drugo, dobro i zlo, tako da ga onda netko može uzdizati do nebesa, a drugi gaziti po njemu kao najvećoj ništariji. Tom logikom lako se dođe do zaključka da se po svakome može gaziti - jer nitko nije bez grijeha. (izjava od 10. kolovoza 2004.)

"Fokus", 20. kolovoza 2004.

CORPUS SEPARATUM

BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ

Josip Jović

Osim sklonosti književnom izrazu, malo što povezuje Milu Budaka, Miljenka Smoju i Igora Zidića. Pripadaju različitim vremenima i svjetonazorima. Povezuje ih, međutim, visoka, čak predvidiva korelacija refleksija na spomen njihova imena i djela. Smojini su laudatori u pravilu žestoki Zidićevi osporavatelji te mineri uspomena na Budaka, političara ili književnika svejedno. Posrijedi je uvijek strogo ideološki kriterij, kojim se jedino može objasniti ova podudarnost.

Podizanje spomen-ploče te peticiju za reviziju kvazisudskog procesa koji je trajao jedno poslijepodne i rezultirao smaknućem ministra NDH, većina je kritičara izvrgla žestokim napadima i osudama. Oni su to doživjeli kao pokušaj revizije samoga ustaškog režima, iako to nije ni izbliza tako. Velik dio potpisnika spomenute peticije rukovodio se prvenstveno pravnim i moralnim razlozima i pitanjima za koja spomenuti kritičari nemaju sluha. Oni i dalje ustraju na podjeli na pobjednike i na poražene, pa im je svaka odmazda prema ustašama i domobranima kao i civilima koji su im bili skloni opravdana, dok partizanske zločine ne priznaju ili ih na svaki način žele opravdati. Tito je antifašist i gotovo, kao da i Staljin nije bio antifašist, i to vodeći, pa mu nigdje ni u Rusiji nema spomenika. Vesna Teršelić, voditeljica nekakve mirovne inicijative, cinično primjećuje kako ne možemo samo zbog osobnih trauma, samo zato što je netko nastradao, uklanjati Tita i zvijezdu. Nema veze što se radi o stotinama tisuća stradalih i traumatiziranih. Iz cijelog diskursa je očito kako se borci za uklanjanje ustaških obilježja ne rukovode humanističkim ili moralnim, nego isključivo ideološkim razlozima i motivima. Da nije tako, onda bi se prema svim zločinima i zločincima odnosili jednako. Oko splitskoga novinara Miljenka Smoje iznova se plete cijela jedna mitologija, od koje bi i njemu bilo neugodno, koja hoće govoriti o genijalnom piscu, s nizom sljedbenika koji ga pokušavaju oponašati, priznajući ga čak vlastitim ocem. Smoje je, istina, nezaobilazna činjenica u povijesti našega, nećemo reći hrvatskog, jer bi on sam taj atribut teško prihvatio, novinarstva. O njemu, pak, kao velikom književniku može se govoriti samo iz perspektive prostorne i duhovne ograničenosti. Smoje je i prepoznatljiv politički sindrom i čini se da baš u tom grmu leži zec njegova neumjerenog slavljenja ter hvaljenja. Nisu mu se sviđale tamburice koje su ga neugodno podsjećale na Radića i Mačeka, mornarima koji putuju svijetom preporučivao je neka se oni lijepi i kršni predstavljaju kao Jugoslaveni, a ružni kao Hrvati, prijavio je policiji taksista koji ga je vozio zbog križa u autu nakon čega je ovaj osuđen na mjesec dana zatvora, za beogradsku televiziju je 89. govorio kako bi on rado bio član SKJ, ali ne SKH, podržao je Miloševića na početku njegove agresije na susjede, kad je Hajduk zamijenio petokraku nacionalnim grbom, obećao je kako nikada više neće na plac i to je obećanje održao itd. Je li taj jasni politički profil razlog što Smoju kao pisca

glorificira pretežni dio današnjih kolumnista, kritičara i književnika. Bojim se da jest, inače bi se kao velikog književnika s puno više razloga slavilo, primjerice, Tonča Petrasova Marovića.

Igor Zidić je zbog istih izvora već dulje vrijeme izvrgnut negativnoj kampanji. Posve bizaran slučaj bilježimo u posljednjem broju "Kola", časopisa MH u kojemu je predsjednik te iste organizacije stavljen pred streljački vod petorice nabrušenih strijelaca, od kojih će jedan napisati i ovo: "Zidić i njegovi istomišljenici komunizam mrze zbog jedne jedine stvari koja je u njemu bila dobra - što je zatirao etničku isključivost." Znamo, naravno, na primjerima Mađarske, Češke, baltičkih država, Hrvatske itd. kako je izgledalo to zatiranje i to je relativno mladom intelektualcu koji eksplicitno negira hrvatski nacionalni identitet bilo dobro!? Onemogućavanje bilo kave rasprave o Drugom svjetskom ratu i poraću, divinizacija likova kao što je Smoje i javni linč ljudi poput Zidića odraz su te novoprobuđene antinacionalističke fanatične histerije i lustracije, u kojoj izbornik Červar više ne smije pozdravljati Hrvatice i Hrvate, s vokabularom koji nije zabilježen od 45. ili 71. godine do danas. Ovi primjeri ideološkog vrednovanja ljudi i njihovih djela nisu osamljeni.

S jedne strane obožavanje Šerbedžije, S. Drakulić, D. Ugrešić, Matvejevića, Balaševića, a s druge nasilna negacija Novaka, Aralice, Vrdoljaka, Thompsona ... To je nastavak propagandnog terora dobro organizirane i plaćene ideološke manjine preko potpuno monopoliziranih medija, koja vuče svoje korijene iz nenarodnih režima i ideologija (mađaronstvo, talijanaštvo, orjunaštvo), a savršeno se uklapa u nove procese imperijalne neoliberalne i masonske globalizacije, koja je netolerantna prema svemu što je drukčije, nacionalno, samovoljno i samosvjesno.

"Slobodna Dalmacija", 20 rujna 2004.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić

mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj način kako se postupalo prema Glavašu je doista nehuman. Ako jedan premijer može učiniti pritisak na Sabor, onda može jedan skromni đakovacki biskup reći - molim vas neka se čovjek oslobodi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakić.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova" i opomenuli ove dvije pravne instance kako je "čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zaslužio da mu se ono prizna". Time "i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo", zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj

fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.[54]

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospićko-senjski, msgr. Mile Bogović.

SLOBODAN NOVAK, književnik

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Zato što smatram da je čovjek iznad svega. Nema tog zakona i propisa, nema tih ljudskih dogovora koji mogu taj zakon poništiti. Svi se zaklinjemo da nam je čovjek najvažniji, a ovog čovjeka puštamo da umire zbog birokratskih razloga. To je čisti zločin.

• Je li odluka suda birokratski razlog?

- Ovo nije sudski proces. Ovo je politički proces. Ja nemam spoznaja o tome što je Glavaš radio, ne znam je li učinio zločin ili nije, ali mislim da netko tko ovako postupa očito nije kriv. Osim toga, moj susjed Josip Kokić štrajka glađu, ne pije vodu. Ne znam što će biti s njim.

• Ako je riječ o političkom procesu, to znači da je narušena pravna država. Mislite li onda da premijer Sanader treba dati ostavku?

- Ne bavim se politikom. Mislim da povod i uzroci postupku protiv Glavaša nisu u redu. To nije diktat zakona, nego diktat interesa. Ponekad se stvari posložе tako da nitko konkretno nije odgovoran. Imam dobro mišljenje o Sanaderu. Mislim da je sve ovo što se događa mimo njegove volje. Ili po nekom apsurdnom redoslijedu stvari.

• Treba li pustiti svakog zatvorenika kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?

- Nisam o tome toliko razmišljao. U ovom slučaju nije izrečena presuda. Ne prejudicira se ni presuda ni sam postupak ako se čovjeku dopusti obrana sa slobode.

IVAN ARALICA, književnik

• Zašto tražite da se Glavaša pusti iz pritvora?

- Ne vidim razloga da se Glavaš drži u pritvoru i sili na izgladnjivanje do smrti ni u njegovom eventualnom utjecaju na svjedoke ni u težini nedjela za koje ga se

---

[54] Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

optužuje. I kad ne bi bio zastupnik koji prihvaća pravorijek sudstva, države, koju je sam stvarao, a pogotovo kad je to što jest, i kad se prema sudu odnosi kako se odnosi! Glavašu treba vratiti zdravlje, život i slobodu da se u neograničenoj mjeri brani svim legalnim pravnim i političkim sredstvima. Ovo da se brani pravnim sredstvima samo se po sebi podrazumijeva, a ovo da se brani i političkim sredstvima nije slučajno dodano, jer pravo da se političkim sredstvima brani mora se dati svakom čovjeku, a pogotovo narodnom zastupniku koji je od politike napadnut.

• Mislite li da je ovo politički proces i da premijer Sanader zbog toga treba podnijeti ostavku?

- Tu ima politike koliko i prava. Nije ili ili, nego i i.

• Treba li biti pušten svaki zatvorenik kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?

- Ovo nije intervju. Odgovorit ću vam jednom kada budemo radili intervju.

• Rekli ste da nema razloga da se Glavaša drži u pritvoru, je li odluka suda razlog?

- Doviđenja. Lijepi pozdrav.

IVICA KOSTOVIĆ, ravnatelj Instituta za mozak, član HDZ-a

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Ništa nije dramatično, osim ljudskog života. Ljudski život je najvrjedniji. Mislim da se Glavašu treba dopustiti da se brani sa slobode. Nitko ne govori o krivnji ili nekrivnji.

• Bi li svaki zatvorenik trebao biti pušten ako mu prijeti smrt zbog štrajka glađu?

- Ne znam. Ovisi. Takvih slučajeva mi baš i nemamo. Ako su tako jasni dokazi u slučaju Branimira Glavaša, zašto još nisu podignuli optužnicu protiv njega?

• Mislite da je ovo politički proces?

- Ne kažem da je to politički proces. Ali, pitam zašto proces dolazi tek sada, nakon 15 godina? Po tome se može procesuirati i nekoga iz Prvog svjetskog rata, ako je živ. Ljudski život je vrijedan. Nema te pravne zapreke...

• Je li za vas odluka suda - pravna zapreka? Ili odluka koju treba poštivati, kao što plaćate porez?

- Da. Poštujem odluku suda. Ali, znate, zakoni se mijenjaju svakih šest mjeseci. Sada u Hrvatskoj hodaju ljudi kojima je suđeno po jednom zakonu i oni kojima je suđeno po drugom zakonu. Kod nas nisu svi građani ravnopravni. Tako imate dva zatvorenika. Jedan hoda, na slobodi, a drugi je u zatvoru. Sve u istoj državi. To što je sudac odlučio je odlučio. I to treba poštivati. Ali, to što je on to odlučio znači da može i drukčije odlučiti. On autonomno donosi odluku, zar ne?

Msgr. MILE BOGOVIĆ, biskup lički i senjski

- Razumijem Glavaševu odluku da ovim putem, nakon što je druge raspoložive puteve isprobao, protestira protiv društva u kojemu se notorni zločinci slobodno kreću, a njemu, koji je svakako među zaslužnijima za obranu Osijeka, ne dopušta da se, u državi koju je on stvarao i branio, brani sa slobode - protumačio nam je razloge zbog kojih je potpisao potporu gospićko-senjski biskup msgr. Mile

Bogović.
- Zato se i ja zajedno s potpisnicima pridružujem njegovu protestu, ali ga molim da prekine sa štrajkom - poručio je biskup Bogović.
- I ja sam za to da sud neometano obavlja svoj posao, ali svaki objektivni čovjek vidi da je na sud već izvršen pritisak i da se on i dalje vrši, protiv volje goleme većine naroda i na štetu hrvatske države - rekao je biskup Bogović.

Osijek: Apelu se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka

Apelu hrvatskih akademika i biskupa danas se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka Osječko-baranjske županije. Svoje očitovanje izrekli su novinarima, nakon svečane sjednice osječkog Gradskog vijeća, kojom se danas obilježio Dan grada.

"Potpisujemo apel i osobno ćemo od Ustavnog suda i Vrhovnog suda moliti da učine sve kako bi se spasio život čovjeku koji ne traži ništa drugo nego da mu se omogući obrana sa slobode", rekli su danas ef. Enes Poljić, glavni imam Osječko-baranjske županije, Mersija Ismič i Alija Donlić, predsjednica Islamske zajednice i predsjednik Nacionalne zajednice Bošnjaka Osječko-baranjske županije.

Pritom su napomenuli kako znaju koliko im je Branimir Glavaš pomagao u najtežim ratnim danima te da s velikim bolom "prate njegove muke u dokazivanju istine".

Podsjetivši kako je život najvažniji, ef. Poljić je rekao kako se Glavaš štrajkom glađu "bori za svoje ljudsko dostojanstvo". "Mi muslimanski vjernici nikada nećemo zaboraviti kada je osobno organizirao konvoj pomoći s hranom i ostalim potrepštinama izmučenom Bihaću, samo pet dana nakon završenih ratnih operacija", kazao je.

Eventualna Glavaševa smrt bila bi na duši mnogih koji su mogli, a nisu mu pomogli, ističu predstavnici Bošnjaka u Osječko-baranjskoj županiji. Mersija Ismič je napomenula kako je "sramota i nepravda" da mnogi zločinci nekažnjeno šetaju, a da se čovjeka koji je branio svoj grad danas pušta da umre. (Hina)

«Jutarnji list» 3. 12. 2006.

CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA

PARALELNI INTERVJU:
JOSIP PEČARIĆ I VLATKO SILOBRČIĆ[55]
REDOVITI ČLANOVI HAZU-a

Pečarić: Akademici ljevičari htjeli bi da smo i dalje JAZU
Silobrčić: Većina akademika zadrti su desničari i poslušnici

Razgovarala: **MIRJANA DUGANDŽIJA**

Nema mira među akademicima! koliko god politički i svjetonazorno bili šarolikih uvjerenja, svaki izazov nepogrešivo ih podijeli na – «lijeve» i «desne» (te šutljivu većinu, naravno). Prošlotjedno anonimno pismo članovima, u kojem se nemilo vrijeđa i optužuje predsjednik Milan Moguš, najnoviji je skandal koji je potresao društvo hrvatskih besmrtnika. A nedavno, «desni» su pledirali za puštanje Glavaša iz pritvora, «lijevi» - možda bi ih točnije bilo zvati liberalima – im se nisu pridružili; «desni» su pozvali na bojkot predavanja predsjednika Mesića u HAZU, lijevi su se organizirali da ga «podrže». Nešto prije toga, akademici nisu izabrali Miroslava Radmana u svoje redovito članstvo, pa su «lijevi» time bili konsternirani, «desni» su to smatrali normalnim. A i jedni i drugi zamjeraju predsjedniku Milanu Mogušu na «konformizmu…»
Kako je Milan Moguš predsjednik HAZU-a već u drugom mandatu, upravo smo njega zamolili za sudjelovanje u Globusovu «paralelnom» intervjuu. Kako nam je priopćila njegova tajnica, na intervju je pristao, ali, na žalost, smatrao je da «-član» Vlatko Silobrčić nema u HAZU isti rang kao on, predsjednik, što paralelni intervju čini nemogućim. Tako smo se obratili jednom od najagilnijih članova Akademijine «desnice», Josipu Pečariću, između ostaloga i autoru knjige «Kako su rušili HAZU?».

Hazu se dijeli, već duže vrijeme, na "lijeve" i "desne" , *kako se ponekad pokušava opisati taj sukob. Biste li ga i vi tako opisali?* Slažete li se s tim?

- Nedavno je i „Večernji list" izvršio takvu podjelu pa su me svrstali u „desne". Neki akademici su nezadovoljni jer ih nisu stavili s nama. To je i prirodno, jer u Hrvatskoj „biti desno" znači „voljeti Hrvatsku" odnosno „voljeti hrvatski narod". Istina, u svijetu se pod „biti desno" podrazumijeva „biti konzervativan". Vjerojatno znate za onu izreku: Ako s 20 godina nisi socijalist, nemaš srca, a ako

[55] U «Globusu» od 5 siječnja 2007. objavljen je razgovor i s akademikom Josipom Pečarićem. Bez pristanka intervju s Pečarićem je skraćen. Ovdje je dan cijeli razgovor, a s boldom i italikom označeni su dijelovi koji su ispušteni.

s 40 nisi konzervativac, nemaš razuma. ***A nije loše imati razuma, zar ne?*** Zato se *ipak* ne bih složio sa takvom podjelom u Akademiji. I među „ljevičarima" ima onih koji nisu zaljubljeni u Srboslaviju, odnosno onih koji imaju razuma. Ali ima i onih drugih. Tako je nedavno *jedan* kolega u „Jutarnjem listu" od 13. prosinca za pismo koje nije vidio niti je znao tko su mu autori, tvrdio da su ga napisali ultranacionalisti. Valjda po onom „milicijskom" izvješću o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti"!

Kamo bi Akademiju odveli "ljevičari" - da mogu?
- U HAZU ne vlada političko jednoumlje, ***već su zastupljena različita gledišta***. To nije slabost akademije koju treba ispraviti, ***već jedna od demokratskih vrijednosti***. Međutim, među tzv. ljevičarima sigurno ima onih koji još uvijek sanjaju povratak JAZU. Dojam je da su ti i najeksponiraniji.

Smatrate li da akademija treba politički djelovati, *izjašnjavati se oko pojedinih političkih pitanja, statusa osoba pisati peticije*… Izražavaju li vaše akcije, poziv na bojkot Mesićeva predavanja, angažman oko Glavaša, mišljenje većine akademika?
- Teško je znati mišljenje većine akademika, ako im ne date priliku da ga iznesu. Na primjer, poziv na bojkot Mesića Uprava Akademije ***uopće*** nije poslala akademicima, a on im je na početku predavanja rekao: „Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta." Ukupno je oko 150 akademika, a „predavanje" je bilo u dvorani sa 100 sjedala i bilo je puno neakademika u publici. Akademija treba, kao i Crkva, govoriti o stanju u društvu. Ako to ne radi ona, dobro je da to čine akademici. ***Recimo, upravo događanja oko Glavaša pokazuju tu krizu hrvatskog društva. Usporedimo „Apel" s čuvenim Zolinim pismom „Optužujem". Otvorena je hajka na potpisnike "Apela". Ni Zola im više nije dobar, zar ne?***

Zašto ste pozvali na ignoriranje predsjednika Mesića?
- On nije kompetentan držati predavanje u Akademiji. Ni procedura nije poštovana: niti je o tome bilo riječi na Predsjedništvu, a izgleda ni u odgovarajućem razredu. ***Kao osoba,*** predsjednik Mesić je izvrstan primjer čovjeka koji je bio nedosljedan upravo na pitanjima o kojima je želio nas nešto "naučiti". Osim toga, spomenuli smo i njegova više nego upitna i nevjerodostojna svjedočenja u Haagu, neovlašteno slanje transkripata, kao i to da je iz njegova Ureda poslan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», a koji je prema svjedočanstvima sudionika netočan. ***A taj transkript poslužio je Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».***

Zašto ste pokrenuli peticiju za Glavaša?
- Ako ***su točna mišljenja da*** je to spasilo Glavašev život, to je nešto najvrjednije što sam učinio u životu. ***Bila je očita želja „struktura" i mnogih medija da Glavaš umre.*** Naš „Apel" je pomogao ljudima kojima „savjest" nije eutanazirana da omoguće njegovo puštanje iz pritvora. Međutim, odmah potom počinje nova hajka. Pozivaju se na pravnu državu. Nije im važan život čovjeka. Žele smrt

čovjeka koji je među najzaslužnijima za stvaranje države. ***Da, za pravnu državu se bore do posljednjeg (državotvornog) Hrvata.***
To zna biti i tragikomično. Tako naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi Mesićevu poruku biskupima i akademicima potpisnicima „Apela": «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Dakle, pustimo Glavaša da umre, da bi se mogao pojaviti na sudu.
Nekoliko dana poslije u „Slobodnoj Dalmaciji" Mesić govori kako je Margareth Thatcher pustila umrijeti irske zatvorenike koji su štrajkali glađu. Premijerka Velike Britanije je pustila umrijeti osuđenike koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske. Mesić bi pustio umrijeti (i to u pritvoru!) Glavaša koji se borio za "odvajanje" Hrvatske. ***Pa čiji je predsjednik g. Mesić? Jugoslavije, Zapadnog Balkana ili ...?***
Zapravo, cijela ta hajka, je atak na pravnu državu. To pokazuje i odluka Ustavnog suda u kojoj se, osim časnog izuzetka dr. Milana Vukovića, sutci nisu ni osvrnuli na činjenicu, na koju smo i mi upozorili, da „se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica".
To je dovelo do toga da je Glavašev život još uvijek u opasnosti. Koristim se ovom prigodom zamoliti g. Glavaša da učini sve za svoj oporavak. Da im ne dozvoli da uspiju u tom pokušaju da ga ubiju.

Zašto Akademija nije, još od Supekova odlaska, uspjela dobiti "lijevo" čelništvo?
- Zar logika ne bi trebala biti: poslije „lijevog", „umjerenih" na redu bi trebalo biti „desno" čelništvo?

***Anonimno pismo nema smisla komentirati, ima ga smisla spomenuti samo utoliko što se u njemu upozorava na neke već izražene probleme* – prije svega zastarjeli način rada. Biste li ga vi ocijenili zastarjelim? Znate li o kakvih je 20 milijuna kuna riječ?**
- Vjerojatno je autor zamijenio brojku s 40 milijuna kuna koju je država dala za obnovu zgrade privatnog instituta u Splitu. No, znakovito je to što je medijima interesantnije ***neko*** anonimno pismo od činjenice da sam ja sastavio knjigu „Kako su rušili HAZU?" pa mu daju mnogo više prostora. A anonimno pismo završava riječima „Protjerajte iz svoje sredine retrogradne poklonike Milana Moguša...". Za Moguša je na izborima glasovalo preko 100 akademika, pa je prirodno pomisliti da ga je napisao netko, kako i konstatira akademik Aralica, koga treba poslati na psihijatrijsko liječenje. No, ako je to tako, kako shvatiti izjavu akademika Radmana, koji u „Večernjem listu" od 27. 5. 2006. govori o „promjeni većine članova" HAZU?

Kakav izlaz iz krize Akademije vidite?
- Ja ne vidim neku krizu. Prije bih rekao da se u Hrvatskoj neargumentirano napadaju i blate sve hrvatske nacionalne institucije, ***ponekad ispod svake***

civilizacijske razine. Pa tako i Akademiju! Zašto netko želi rušiti sve što je hrvatsko? Zašto se u medijima prešućuju doprinosi znanosti i kulturi članova HAZU? Kriza u HAZU bi doista nastupila kada bi čelništvo došlo u ruke onih koji bi „promijenili većinu članova". „Desnica" će, dobije li priliku, prije svega jasno definirati hrvatske nacionalne interese. Jedna od važnih uloga nacionalnih akademija u svijetu i jest voditi brigu, ***sa svog stajališta,*** o nacionalnim interesima i vrijednostima. ***Za mene, to je prije svega ponos i dostojanstvo našega naroda. Bez toga ne može biti nikakvoga boljitka, pa ni u znanosti.***

POLITIČKA I IDEOLOŠKA STAJALIŠTA AKADEMIKA

TKO SU LIJEVI A TKO DESNI NA STROSSMAYEROVU TRGU

Tko su desni (konzervativci) a tko lijevi (liberalni) članovi HAZU-a? Osim eksplicitne nekolicine na «desnici», i možda podjednakog ili i manjeg broja njih na «ljevici» koji ne ostavljaju sumnju u svoja stajališta, pa i želju za promjenama, najviše je – ma kojoj politici ili svetonazoru oni bili intimno naklonjeni – privrženika statusa quo. Dakle, «desnog» čelništva Akademije na čelu s jezikoslovcem Milanom Mogušem, kojega su nedavno većinom glasova članovi HAZU izabrali za predsjednika u drugom trogodišnjem mandatu.

LIJEVI: Eugen Pusić, Velimir Pravdić, Adolf Dragičević, Boris Kamenar, Dušan Bilandžić, Vlatko Silobrčić, Ivan Supek, Ivo Šlaus, Vera Horvat-Pintarić, Zvonimir Mrkonjić, Dioniz Sunko, Ivan Gušić, Marko Šarić, Marko Pećina, Danijel Rukavina, Tonko Maroević…

DESNI: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, Slobodan Novak, Slavko Mihalić, Josip Bratulić, Vlatko Pavletić, Stjepan Babić, Mislav Ježić, Ivan Aralica, Radoslav Katičić, Ante Stamać, Dalibor Brozović, Vladimir Paar, Davorin Rudolf, Ivica Kostović, Ivo Padovan, Alica Wertheimer-Baletić, Nikša Stančić, Miroslav Šicel, Mirko Tomasović, Zvonko Posavec, Žarko Dadić, Franjo Šanjek, Ivo Čikeš…

KOLIKO VRIJEDI MIŠLJENJE BISKUPA I AKADEMIKA?

Iako je podignuta cijela hajka u medijima zbog Glavaševa puštanja na slobodu sudovi su ipak morali poštivati liječničko mišljenje. Nisu mogli biti izravno odgovorni za smrt hrvatskog generala. Kada je istražni postupak završen, pokazalo se da u oba procesa samo po jedan svjedok tereti Glavaša. U tzv. slučaju garaže to je Krunoslav Fehir koji je priznao zločine, pa je promoviran u tzv. krunskog svjedoka. Dakle ako si zločinac optužiš za to nekoga tko je nepodoban nekim našim političarima pa će taj u zatvor. U tzv. slučaju selotejp to je Gordana Maglić Getoš kojoj je iskaz protuzakonito iznuđen. Prvostupanjski sud je ponovno odredio pritvor hrvatskom generalu. Ustavni sud je uvažio žalbu odvjetnika i vratio slučaj prvostupanjskom sudu, koji je potvrdio svoju odluku. Vrhovni sud nije uvažio žalbu Glavaševih odvjetnika. Međutim, prema informacijama koje imam i u tom postupku je došlo do izdvajanja mišljenja jednog od sudaca, što je izgleda sasvim neuobičajeno i što pokazuje da se ovdje zaista radi o čistom političkom procesu.

Uostalom, kazna pritvora je uobičajene za teške zločince, a ovdje se radi o čovjeku koji je itekako zaslužan za stvaranje ove zemlje. Taj isti Vrhovni sud je to znao uvažiti kada su u pitanju bili generali Ademi i Norac!

Glavaš ponovno štrajka glađu. Na silu ga ponovno odvode u zagrebačku zatvorsku bolnicu.

Više je nego očito da naš Apel ima naslov koji odgovara i sadašnjem trenutku:

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Upučen je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske i Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Ovom prvom očito nije ni trebalo biti poslano. Nadajmo se da Ustavni sud neće popustiti očitom pritisku i želji nekih moćnika da naš apel za spašavanje života i obrane sa slobode hrvatskom generalu ne urodi plodom!

KAKO JE *PRAVNIK MESIĆ* ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?

Svoja izvješće s «predavanja» Stjepana Mesića: "Hrvatska u vrijeme Drugog svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska", nekoliko hrvatskih novina počinju s njegovim riječima: «Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta» - aludirajući pritom na najavu nekih akademika da iz protesta neće prisustvovati predavanju.

Dvorana u kojoj je održano predavanje ima oko stotinjak mjesta, a svi mediji, pa i HINA izvještavaju kako su «predavanju nazočili gotovo svi članovi HAZU, unatoč nekim najavama da bi moglo biti bojkotirano». Spominju se i nazočni koji i nisu akademici, a u izvješću «Jutarnjeg lista» od 15. 12. 2006 tvrdi se kako «nisu viđeni samo akademici Ivan Aralica, Josip Pečarić i Dubravko Jelčić, koji su pozivali na bojkot Mesićeva predavanja u HAZU», dok je prema «Slobodnoj Dalmaciji» «u dvorani HAZU bilo prisutno 120 akademika, samo šest je bojkotiralo Mesićev govor, i to u prvom redu Ivan Aralica i Josip Pečarić, koji su u medijima pozivali na bojkot». Već sutradan «Jutarnji list» objavljuje razgovor s najvećim živućim klasikom hrvatske književnosti Slobodanom Novakom i tom prigodom konstatira: «Novakovo je ime i među potpisnicima pisma kojim se tražio bojkot Mesićeva predavanja u HAZU». Zar doista netko vjeruje da je akademik Novak kao potpisnik tog pisma bio nazočan Mesićevu «predavanju»? Ili ostala dva potpisnika. Ako znamo da HAZU ima stopedesetak akademika, doista je čudnovat taj račun po kome ih «nije viđeno samo» tri, odnosno «samo je šest bojkotiralo Mesićev govor»! Sada mi je žao što nisam mogao vidjeti kako je uz ostale nazočne moglo u toj dvorani stati i 120 akademika. Sa objavljenih fotografija baš i nije izgledalo tako prepuno. Dapače, mogla se i vidjeti pokoja prazna stolica.

Međutim, to i nije najvažnije u cijeloj priči. Mnogo je značajnije to što pismo koje je šest akademika uputilo Predsjedništvu HAZU i svim kolegama akademicima, uopće nije proslijeđeno akademicima. Tako da su za njega mogli čuti samo preko novina. Zapravo, «Jutarnji list» je o tom pismu pisao i prije nego je poslano Tajništvu HAZU[56]. Tako «Jutarnjem listu» od 13. 12. 2006. piše kako akademik Velimir Pravdić tvrdi da «iza pisma stoji grupa ultranacionalista», odnosno «u Akademiji se ne može koristiti govor mržnje». Kolega Pravdić nije pismo vidio niti zna tko ga je potpisao, ali zna da se radi o govoru mržnje i da su ga napisali ultranacionalisti.

Nama ostaje samo upitati se: «Je li kolega Pravdić – milicionar?» Zašto? Pa čuveno je ono milicijsko izvješće iz prošlih - nekima toliko dragih – vremena o «nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti»!

[56] Taj tekst dan je u Prilozima.

Inače, činjenica da pismo nije proslijeđeno akademicima, a o njemu je na taj način govoreno u medijima samo je pomoglo da poneki akademik i dođe na «predavanje» vjerujući da na taj način brani interese Akademije.

A to što akademici nisu mogli pročitati iako im je bilo naslovljeno jeste:

«Poštovano Predsjedništvo,
Poštovane kolege akademici,

S nevjericom smo primili poziv na predavanje «Hrvatska u Drugom svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska» koje će održati gospodin Stjepan Mesić, Predsjednik Republike Hrvatske i to iz sljedećih razloga:

1. Prema naslovu predavanja, ono bi više odgovaralo povjesničaru, nego pravniku, posebno zato, što u Akademiji postoji čitav niz akademika povjesničara.

2. Mislimo da je neprimjereno da se predavanje održi u trenutcima kad se na svim našim televizijama, pa i mnogima u svijetu, vrti snimka iz koje je vidljivo da g. Mesić često mijenja svoja mišljenja.

3. Pri tome, ta dokumentarna snimka nije jedino svjedočanstvo prevrtljivosti i nedosljednosti g. Stjepana Mesića. Npr. «Slobodna Dalmacija» od 29. rujna 2000. navodi njegovu tvrdnju danu 1992. godine na tribini iz Buchsa u Švicarskoj (tiskanu u tri nastavka 28., 29. i 30. rujna 2000. godine , s tvrdnjom da postoji i video zapis, a sudionici su bili Benjamin Tolić, Vera Stanić-Pivčević, Gordan Grlić, Vinko Sabljo i Bruno Uroić), u kojoj on izjavljuje:

„Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih.“

4. Još gore od spomenute nedosljednosti jeste utvrđena i opće poznata činjenica, da je g. Mesić spreman govoriti neistinu i kada ga veže sudska prisega, kao na Sudu u Haagu, gdje je bio svjedokom optužbe u procesima protiv Tihomira Blaškića i Slobodana Miloševića. Tako je na suđenju Tihomiru Blaškiću (Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića, 16-19.3.1998.) zabilježeno:

Pitanje: *Rekli ste nam da ste čuli glasine o činjenici da su hrvatski vojnici vodili rat u Bosni i Hercegovini. Jeste li razgovarali s ijednim hrvatskim vojnikom koji Vam je rekao da je primoran ići u Bosnu i Hercegovinu? Da nije bio dragovoljac?*
S. Mesić: *Vidite, dolazili su mi brojni vojnici koji su se borili u Bosni i Hercegovini, koji su bili hrvatski vojnici. Neki dragovoljci iz Bosne i Hercegovine također su me posjetili a prije su bili hrvatski vojnici. Majke i očevi su mi dolazili, tvrdeći da njihova djeca nisu bili dragovoljci, ali su bili u Bosni i Hercegovini. Zato moram priznati da sam zahtijevao službeno objašnjenje od ministra obrane*

koji je odgovorio da nije bilo hrvatskih jedinica u Bosni i Hercegovini. Je li ikoja bila tamo, ne mogu reći.
Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljavati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.

U procesu protiv Slobodana Miloševića, u odgovoru na pitanje S. Miloševića, imamo potpuno suprotno svjedočenje (S. Mesić, predmet IT-02-54, svjedočenje, 2. 10. 2002.):

Slobodan Milošević: *Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, također bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini? Da li vam je bar to bilo poznato?*
S. Mesić: *Moji nećaci nisu bili u vojsci… Bili su premladi.*

Mi ne ulazimo što je istina o Mesićevu nećaku Vlatku Mesiću, ali je očevidno da se ovdje radi o krivokletstvu koje je za posljedicu imalo osude za agresiju Hrvatske na BiH.

5. Upozoravamo vas i na činjenicu da je pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića 17.18. i 19. siječnja 2006. godine, odgovarajući na pitanja odvjetnika, William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 transkripata, što je urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om.

6. Hrvatskoj javnosti je poznato, da u sporu koji je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *Subpoenu,* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška, u Odluci Žalbenog vijeća stoji, da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen «… kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata».

Treba li spomenuti da je broj 666 točno ono što stoji u toj odluci – «na stotine»!

7. Prema svjedočanstvima sudionika, iz Ureda predsjednika RH poslan je netočan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», koji je poslužio Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».

8. Ističemo, također, kako je primanje člana dinastije Karađorđevića na službenom mjestu u RH suprotno Ustavu RH.

Zbog svega navedenog, mi ovdje potpisani ne ćemo se odazvati pozivu na to predavanje. Pozivamo i ostale kolege koji smatraju da ovi razlozi, pogotovu krivokletstvo, nisu dostojni osobe koja obnaša tako časnu dužnost, kao što je ona

koju obnaša g. Mesić, da nam se u tome pridruže. Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatili njegovu ponudu čini neprimjerenim.»

Inače, pismo je bilo unutarnja stvar Akademije, pa zato novinari nisu ni znali što je bilo u njemu. Kako nije poslano svim akademicima, očito je bila greška potpisnika što ga nisu odmah poslali i široj javnosti. Ovaj presedan će sigurno učiniti da se ubuduće o unutarnjim stvarima u HAZU raspravlja preko novina, a to sigurno nije dobro.

Za razliku od kolege Pravdića, novinar «Jutarnjeg lista» B. V. pokušava na mnogo primjereniji način osporiti moju tezu o Mesići krivokletniku u Haagu tekstom ***Mesić nije lažno svjedočio»***: «Mesić je, što smo ustanovili iščitavanjem cijelog transkripta sa suđenja Miloševiću, izmijenio tvrdnju o nećaku koji je ratovao u Bosni, ali nije opovrgnuo tvrdnju da su građani Hrvatske odlazili ratovati u BiH. On je, naime, odgovarajući na Miloševićevo pitanje je li njegov nećak bio ondje, u Bosni, rekao "ne". Uz to je dodao da nije njegov nećak nego daljnji rođak bio u BiH, "što znači da su pojedinci bili ondje, a nisu rođeni u Bosni. No za razliku od pojedinca za kojega sam znao da je bio, nisam u stanju reći tko je još bio ondje", objasnio je sudskome vijeću. Dakle, problem točnosti svjedočenja raspravljan je pred sudskim vijećem. Sudsko je vijeće na kraju prihvatilo Mesićevo tumačenje prema kojemu je riječ o pogrešci u definiranju srodstva s osobom za koju on pouzdano zna da je bila u Bosni i Hercegovini kao vojnik iako nije rođena ondje, pa se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem.»

Transkripti i njihovi prijevodi su prevedeni i kao takvi su u službenoj uporabi u Haagu. Dakle i onaj sa suđenja Blaškiću koji su akademici citirali u točki 4. svoga pisma.

Točnost prijevoda je sigurno potvrdio svojim potpisom i Mesić, tako da je već sama «izmjena tvrdnje» koju spominje B. V. čudnovata.

Zato sam preslušao Mesićevo svjedočenje u procesu protiv Blaškića. I doista Mesić nije spomenuo svoga nećaka nego svoga BRATIĆA! Ako je u pravu B. V. onda je Mesić ponovo krivokletnik jer bratić je sve drugo samo ne «daljnji rođak», zar ne? U stvari Mesićev je spomenuo rođaka, pa je B. V. i razumio ono što iz toga proizlazi – kako se radi o daljnjem rođaku!

Inače, u transkriptu Mesićeva svjedočenja kao svjedoka optužbe protiv Blaškića spominje se, kao što se vidi iz gornjeg citata, «nećak Vlatko Mesić», a u svjedočenju protiv Miloševića «rođak Zlatko Mesić». Preslušavanjem prvog svjedočenja može se ustanoviti da je Mesić i tada rekao Zlatko.

Ali pogledajmo dio o kome govori B. V.:

«SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Evo šta piše ovde, samo da pročitam molim vas sa vašeg transkripta. Kad govorite o tome da li su bili u Bosni i Hercegovini kažete: da li je nekoga tamo bilo ne mogu da kažem. Nisam bio inspektor, niti je bilo na meni da to utvrđujem. Ali moj nećak Zlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, je bio u Bosni. Vratio se odavde i nije bio dobrovoljac u Bosni. On je rođen u Slavoniji, nema ništa sa Bosnom, ali je bio tamo". Dakle, vi ste maločas rekli

neistinu, čak ste rekli da su vam nećaci mali itd. Ovde u ovom transkriptu sa vašeg svedočenja pod zakletvom vi govorite sasvim drugačije. Je li to tako gospodine Mesiću ili nije.
SVEDOK:Moja dva nećaka žive u Francuskoj, a dva žive u Beogradu i za vreme rata bili su maloletni. Radi se o mome rođaku, krivo je valjda prevedeno, koji mi je rekao da je bio u Bosni. To je jedan slučaj koji mi je rekao i ja sam ga izneo.
SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Dobro. A vas je pitao...
TUŽBA:Nisam hteo da prekidam ovu posrednu razmenu komentara ali moram reći da svako pozivanje na bivše svedočenje treba da se iznese na zatvorenoj sednici.
MEJ:U redu.
SLOBODAN MILOŠEVIĆ:Ne vidim zašto bi se ovo iznosilo na zatvorenoj sednici, gospodine Mej, jer ja ovde ne pominjem...
MEJ: *Nema veze. Takva su pravila. Svako pozivanje na pitanja koja spadaju u privatnu sednicu treba da se odvijaju na privatnoj sednici. Nastavite.*
SLOBODAN MILOŠEVIĆ:Ne vidim da sam nešto narušio vašu proceduru. Kad vas pita zastupnik optuženog: da li ste vi kao predsednik Parlamenta preduzeli neke mere da istražite ovo, zar je to odgovor na dužnost Sabora da reguliše korišćenje vojske van svojih granica. Da li ste formirali komisiju, da li ste to pitanje stavili na dnevni red.
MEJ: Idemo na zatvorenu sednicu.
SLOBODAN MILOŠEVIĆ:Onda nemojte da gubim vreme, neću da nastavljam dalje s tim. Prema tome, kad niste govorili istinu, gospodine Mesiću, sada ili onda kad ste davali ovu izjavu pod zakletvom.
MEJ: On je svoje objašnjenje dao. Ima li nešto što želite da dodate, gospodine Mesiću.
SVEDOK:Direktno pitanje je bilo da li je moj nećak bio, ja sam rekao da nije. Rođak je bio. To znači da su pojedinci bili i koji nisu rođeni u Bosni, ali te pojedince osim jednoga kojeg sam znao nisam mogao utvrđivati.
SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Nećak ili rođak kako je ovde prevedeno, ja sam pročitao. Prema tome, tu ne može biti nikakve zabune. Samo da idemo dalje.

Dakle, interesantno je kako Milošević spominje ime Mesićeva bratića Zlatka Mesića, a Mesić za bratića tvrdi da je rođak, što B. V. prirodno tumači kao «daljnji rođak». Prirodno se nameće i pitanje, postoji li Mesićev bratić Zlatko Mesić, kada sam Mesić na spomen njegova imena ne kaže da mu je to bratić? (Zar nije prirodna reakcija: «Zlatko Mesić nije moj nećak nego bratić!») Kao da je u prvom suđenju, kada je od interesa za obranu bilo «dokazati» agresiju RH na BiH, trebao taj rođak biti jako blizak svjedoku, a poslije nekoliko godina, sam svjedok je zaboravio na to da je tada govorio o bratiću pa sada govori o rođaku!?

Iz gornjeg transkripta vidljivo je također da je netočna interpretacija u «Jutarnjem» kako «se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem». Očito je obrana tražila zatvorenu sjednicu o tome, što je prihvatio i sudac, ali je sam Milošević

odustao od toga. Nakana balkanskog krvnika bila je pokazati da je hrvatska vojska bila u Bosni, a to jest i bila bit Mesićeva svjedočenja u procesu protiv Blaškića.

Svima onima koji su tvrdili da je Mesić govorio o nećaku ostaje da promisle hoće li ubuduće vjerovati i transkriptima u Haagu koje je potpisao Mesić. Dakle, ni B. V. nije svojim tekstom opovrgnuo tvrdnju o Mesiću kao nevjerodostojnom svjedoku.

Ako je nešto bilo simpatično na Mesićevu predavanju onda je to sigurno bila njegova želja da ponešto nauči svoje «kolege» akademike. Naime «Jutarnji list» navodi njegove riječi: «Žao mi je što je skupina cijenjene gospode akademika odlučila ovo moje izlaganje bojkotirati. Možda su mogli čuti nešto što ne znaju.»

Akademik Slobodan Novak u već spomenutom intervjuu kaže: «Znate, pa zapravo je deplasirano danas izvlačiti njegove (Mesićeve, o. p. J. P.) davne brljotine, jer toga imamo od njega svakodnevno; ne bi se morale tražiti ni izvlačiti snimke i citati iz prošlosti, dovoljno je uključiti televizor i mozak.»

Zato sam, poučen naputkom akademika Novaka pogledao što mogu naučiti iz Mesićevih nedavnih izjava po novinama. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi poruku Stjepana Mesića biskupima i akademicima potpisnicima «Apela»: *«Želite kaos, a ne pravnu državu»*. Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: *«Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.»* Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojaviti pred sudom. Ili jednostavno Mesić – kao pravnik – misli da obrana sa slobode znači nepojavljivanje na sudu.

Još je interesantnija njegova izjava koju prenosi «Slobodna Dalmacija» kada je u svezi sa štrajkovima glađu u «slučaju Glavaš» podsjetio da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali glađu jedan za drugim: *«U toj skupini prvi je štrajk glađu počeo Boby Sens štrajkajući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premijerka Margareth Thatcher je to odbila i sva su 10-orica umrla.»* Naravno, čudno je da netko tko je pravnik uspoređuje zatvor s pritvorom. Međutim, Predsjednik uspoređuje kako je premijerka Velike Britanije pustila umrijeti one koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od njene države. A očito je i predsjednik Mesić želio da se pusti umrijeti onaj koji se borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Što sam iz toga mogao naučiti? Pa da. Sada znam čiji je on predsjednik!

Na kraju, a ne manje važno, spomenut ću i činjenicu da na sjednicama predsjedništva HAZU nije bilo riječi o Mesićevu «predavanju», a prema tvrdnjama nekih članova Prvog razreda – ni na sjednicama tog razreda. A to je doista neobično kada je s obzirom da je predavanje dogovoreno još prije mjesec dana, kako tvrdi akademik Vladimir Stipetić u «Slobodnoj Dalmaciji» od 14. 12. 2006., odnosno proljetos kako su – prema Hini - rekli sami organizatori. Zato smo

naše pismo i završili riječima: «Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u Akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatili njegovu ponudu čini neprimjerenim.» Je li Mesićevo «predavanje» bilo stoga ilegalno ili ne doznat ćemo kada šest akademika dobije odgovor od Predsjedništva HAZU-a.

«Hrvatski list», 4. siječnja 2007.

PRILOZI:

ARALICA: AKADEMICI NE ŽELE STATI IZA NEVJERODOSTOJNOG MESIĆA

Piše: Suzana Barilar

ZAGREB - Dio akademika bojkotirat će predavanje predsjednika Mesića "Hrvatska u 2. svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska" zakazano za 15. prosinca.

O tome su već pismom obavijestili Tajništvo HAZU. Bojkotom, kažu, žele ukazati na nevjerodostojnost predsjednika države, pogotovo nakon objavljivanja njegova govora iz devedesetih, iz kojeg su očita neprincipijelna stajališta o antifašizmu i NDH.

POBORNICI PUŠTANJA GLAVAŠA

Najavljeno predavanje podijelilo je članove Akademije pa se Mesiću sklonija struja i danas trudila organizirati što veći odaziv na taj događaj. Inicijativa da se demonstrativno ne ide na Mesićevo predavanje pokrenuta je prije nekoliko dana, a prema našim informacijama, predvode je isti oni akademici koji su prije dva tjedna pisali Vrhovnom i Ustavnom sudu, tražeći da se Branimira Glavaša pusti iz pritvora.

Jedan od onih koji će bojkotirati Mesića u petak, a koji je to novinarima Jutarnjeg lista danas i otvoreno priznao, dugogodišnji je Mesićev oponent, književnik i akademik Ivan Aralica.

- Mogu vam potvrditi da sam se složio s tom inicijativom i potpisao pismo u kojem se predlaže bojkot njegova predavanja. Ja sam pismo potpisao i to znači da neću doći na predavanje - objasnio nam je Aralica. Tvrdi da je glavni cilj bojkota pokazati da je predsjednik Mesić izgubio vjerodostojnost.

NE MISLE SVI ISTO

Ne radi se samo o govoru o NDH, već i nizu drugih poteza koje čini od početka mandata. Akademici ne žele stajati iza čovjeka koji je izgubio vjerodostojnost - poručio je Aralica.

Ova je akcija na okupljanje potaknula i neke članove Akademije koji misle drukčije.

- Čuli smo se svi telefonom. Dogovorili smo se da svi moramo doći na predavanje bez obzira na eventualne zdravstvene tegobe - objasnio nam je.

NE ŽELIM KUPITI MESIĆA

ZAGREB - Premijer Ivo Sanader objasnio je zašto je odmah nakon objave snimke Mesićeva govora stao u njegovu obranu.

- Sve ću učiniti da se ne destabilizira predsjednik Republike. Želim odbaciti tumačenja da time pokušavam kupiti Mesića za predstojeće izbore - rekao je Sanader. (T. K.)

„Jutarnji list", 12. 12. 2006.

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da

je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.
(Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a financijski neopravdan. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslije Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog osposobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Margetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba doznati tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne krene korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć… I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat… Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava…

Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, *str. 222).*

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Ćosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE POVIJESTI

POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!

OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE, PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA ZNANOST, OBRAZOVANJE I ŠPORT I SABORSKOM ODBORU ZA OBRAZOVANJE, ZNANOST I KULTURU

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom «Udžbenik koji prešućuje ili navodi srpske žrtve u Oluji» objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima «odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske», no takav se pristup navodno «nije svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti». Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbima, no autorica patetično ističe «da ni to nije obeshrabrilo autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća».

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagljuje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u «Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva» od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva «smatra da podaci o ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti». Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako doznajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inačica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobodilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska «provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi ovladala strateški važnim područjima». Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju

odgovor. Kada opisuje stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom jedinom riječju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobođenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobodilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništima i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-on ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski građani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih vođa. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalome što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje

je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja (Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.) I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mladih u okolici Dubrovnika koje je u kolovozu 1995. ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zaslužuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni poginuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabrajanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Isticanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlačenje hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teče. Sjena na ovu pobjedu hrvatske vojske bačena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlačenju» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Oluji govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerenstva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačenje Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobodilačkim akcijama govore kao o pozitivnim događajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbaci rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim 'neodmjerenim izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjerenih izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznavanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvatimo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Đodana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska

promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekta Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu. Ona je naime u izvornoj inačici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija «je li dovoljno oštro i odlučno istupao»? Koji su to kriteriji «oštrine» i «odlučnosti», koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog «igrača»? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: «Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepincu». Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu Science, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavljivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo

je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a. Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije! Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić
akademik Ivan Aralica
dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
akademik Žarko Dadić
akademik Stjepan Gamulin
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik
akademik Slavko Matić
dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
akademik Milan Meštrov
dr. sc. Anđelko Mijatović
akademik Slobodan Novak
dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
akademik Petar Strčić
akademik Ivan Supičić
dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica
dr. sc. Ante Škegro, znanstveni savjetnik
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!
U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.
Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.
Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.
Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.
Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.
Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.
Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.
Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam” Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način proslijedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.
Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?
Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage. Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:
Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua..., EU tako olako prolazi preko toga?
Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).
Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.
Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!
Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće „pravne jugosfere".
Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinovic, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać. novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Ćubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Željko Grabarević

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a
dr. sc. Zdeslav Hrepić, Columbus State University, GA, USA
doc. dr. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić
dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina
Anđelko Kaćunko, svećenik i publicist
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
Mate Kovačević, novinar
dr. sc. Jadranka Kraljević
general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Ante Lauc
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.

prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik
fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split
Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjic, rector emer., veleposlanik u miru

doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBF
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić,politolog
dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb
Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila
dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb
doc. dr. Marija Žagar Zagreb
prof. dr. sc. Darko Žubrinić,, Zagreb
Dusko Abramovic, Toronto, Canada
Nevena Abramovic, Toronto, Canada
mr. sc. Goranka Adam, dipl. ing., Kaštel Kambelovac
Dražen Adam, dipl. ing., Kaštel Kambelovac
Zvonimir Ajduk, dipl. ing. građ. Split
Marica Alošinac, službenik, Bistrinci
Ivan Alpeza
Benedikt Aljinović, Kaštel Sućurac
Katica Amidžić Peročević, Zagreb
sestra Zdenka, Milica Andrić, Đakovo
Kata Andrijević, Zagreb
Dragutin Anđelković, dipl. iur., Zagreb
Martina Antunovic, Hamburg, Njemačka
Josip Anušić, vjeroučitelj
Boro Arambašić, dipl. pravnik, Vukovar
Stjepan Asic, dipl. dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Ivan Aščić, umirovljeni satnik HV-a
Jasminka Aščić
Luka Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
Marko Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
don Miljenko Babaić, katolički svećenik, dipl. teolog, ratni vojni kapelan
Ante Babin dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Ivan Babić, književnik, Zagreb
Ivana Babić
Željko Babić, dipl. ing. kem. tehn. u mirovini, Zagreb
Ankica Babin, prof., Kaštel Stari

mr. sc. Zlatko Bacinger, predsjednik Bratovštine Petra Zrinskog - Časni stol Čakovec
Joso Bačelić, vozač, Zagreb
Marija Bačić, ugostitelj, Velika Gorica
Stipe Bačić, kuhar, Velika Gorica
Šime Bačić, ekonomist, Velika Gorica
Ilija Bagarić, dr. med., spec. patolog, Požega
Petra Bajo, prof.
prim. dr. Željko Baklaić
Dubravka Balenović, profesorica matematike na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji, Zagreb
Zdravko Balenović, dipl. ing. strojarstva
Ivan Balić, Split
Ivan Banić, branitelj
Marijan Banić, Split
Ivka Baotić umirovljenica, Vinkovci
Mandica Baotić Blažanović, prof., Vinkovci
Lucija Barac, Adelaide, Australija
Kreso Barić, dipl. ing. računarstva, Split
Perica Barić, prof., ravnateljica gimnazije
Nataša Barišić, struč. spec. ing. aedif., Zagreb
Slavko Barišić, Zagreb
Krešimir Barković, muzejski radnik, Pariz
Sevda Barković, Pariz
Mate Barun, programer, Zaprešić
s. Vjencislava Kata Barun, časna sestra, Tučepi
Petar Barun
Ivo Basic, Hannover
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, stud.
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Ante Bašić, pravnik, Split
Daran Bašić, branitelj/invalid, Mostar
Đivo Bašić, Dubrovnik
Nikola Bašić, ekonomist, pisac, Vis
Stanko Bašić, umirovljeni strojarski tehničar, Split
Dinko Batur
Dragutin Bauman, ing. kem., član Predsjedništva Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
Mate Bekavac, geodet, Zagreb
Suzana Bekavac, pravnica, Zagreb
Marica Belobrajdić, Sydney, Australia
Mirko Belobrajić, Sydney, Australija
Darko Belović, kap., Rijeka

Hrvoje Belušić, prof. kineziologije, Zagreb
Mira Beljan, Ivanić-Grad
Joan Beram, Sydney, Australia
Stipe Bebek, Sydney, Australia
Tatjana Bekić, dr. med., Zagreb
Marijana Beram, Melbourne, Australija
Marko Beram, Melbourne, Australija
Mile Beram, Sydney, Australia
Sime Beram, Melbourne, Australia
Sime Beram, Sydney, Australia
Dobrila Berković-Magdalenić, prof.
Ivan Bićanić, ing., Zagreb
Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
mr. sc. Nikola Bićanić, profesor
Ante Bilić, Canberra, Australia
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Franc Bilić, prof., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar iz Krškoga, R. Slovenija
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., Zagreb
Margareta Bišćan, profesor matematike u mirovini, Zagreb
Gašpar Bjelopera, prof., Dubrovnik
dr. Anto Blažanović, Vinkovci
Nikola Blažević dipl. ing., Zagreb
Dražen Bogdan, dipl. oec., poduzetnik, Osijek
Gordana Bogdanović, Sydney, Australia
Josip Bogdanović, Sydey, Australia
Ljerka Bogner, prevoditelj, Zagreb
Petra Bolanča, dipl. tur. com., Zadar
Tomislav Bolanča, dipl. oec., Zadar
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Ignacije Borović, P. Eng., geolog, Vancouver, B.C. Canada
Nikolina Bošković, Rogotin
Blaženka Bošnjak, dipl. iur., Zagreb
Darko Bošnjak, dipl. ing. agr. univ. spec. oec.
Mirko Bošnjak, Split
Petar Bošnjak, Hrvace
Zdravko Bošnjak, dipl. ing., Zagreb
Lovre Botica
Anton Božičević, ing. prometa, dragovoljac, Oštarije
Stipe Božinović-Mađor, prof., ravnatelj OŠ, Kaštel Lukšić
mr. sc. Tomislav Bradić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., pjesnik
Maria Brajinović, sudski tumač za njemački jezik

Branko Bralić, Stobreč
Vjera Brčić, prof. povijesti, Zagreb
Danijel Brekalo
Dragica Brekalo
Ivan Brekalo
Klaudia Brekalo
Mario Brekalo
Mirko Brekalo
Tomislav Brekalo
Snježana Brkić, teolog i diplomirani kateheta, Zagreb
Žarko Brkić, odvjetnik, Zagreb
Kristijan Brkljačić, dipl. ing., Kaštel Stari
Zvonimir Brkljačić, dipl. ing. oec.
Lucija Brodarić, umirovljenica, Karlovac
Nera Brozović, Ogulin
Dragan Bubica, prof., Zagreb
Janko Bučar, književnik i novinar
Mario Budak
Nancy Budak
Leonardo Budimlić Majnarić, akademski slikar, član HDLU-a, Zagreb
Danica Bukmir, Toronto
Miroslav Bukmir, Toronto
mr. sc. Barbara Bulat
Dražena Bule, magistar ekonomije, Zagreb
Gordan Bule, poduzetnik, Zagreb
Iva Bule, studentica, Zagreb
Jelena Bule, studentica, Zagreb
Frane Burazer, Split
prof. Jadranka Burazin
kap. Jozo Burazin
Vinko Buretić, Rijeka
Denis Burcul, Hamburg
mr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
Hrvoje Caha, Zagreb
Ljiljana Canjuga, dipl. soc. r., umirovljeni časnik HV-a
Lisa Ciaravalotti- Galić, Toronto
Juraj Cigler, dipl. ing. građ., Čakovec
Zeljko Crnjac
Zdenko Cubela
Tomislav Culjaga
Lovro Cunjak, Sydney, Australia
Nada Cunjak, iz Opatije
Vjekoslav Cunjak, dipl. oec., iz Opatija
prof. Ikica Cuvalo

Marija Cvelbar, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Čačija, dr. dent. med.
Ante Čarapina, dipl. oec.
Ante Čavka, svećenik, župnik, književnik
Velo Čerkez, gospodarstvenik
mr. sc. Vlasta Čizmić, Zagreb
Šime Čolak, dipl. oec., Zadar
Davorka Čović, dipl. iur.
Helanda Čović, Omiš
Geard Čujić
Marina Čujić
Hrvoje Čuljak, dipl. oec.
Ivanka Čuljak, prof.
Srećko Čuljak, dipl. oec, Zagreb
Tihomir Čuljak, dipl. oec.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Ivan Ćaleta, dipl. ing.
Mate Ćavar, pjesnik i publicist, Zagreb
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., Zagreb
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
Ante Ćesić, ing. geodezije
Anto Ćosić, oec., Slavonski Brod
Marija Ćulap Imhof, medicinska sestra / Brig - CH
Anto Ćurić, dipl. ing. el.
Katica Ćurković, oec., Zagreb
Zdravka Dabo, hotelijer-ugostitelj
Ana Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Krešimir Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Ivanka-Janka Debenjak- Magas, dr. med., internist u mirovini, Pariz
Mladen Deletis
don Ivan Delić, svećenik
Inga Depolo Bučan, dr. dent. med., Zagreb
Ivana Derek, Sulzbach, Germany
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović, novinar, publicist
Valter Dobra, Šibenik
Miroslava Dodig
Marina Dojčić Horvat, Zagreb
Dragi Ante Doljanin, Hrvace
Ankica Domitrović, građevinski tehničar, Ogulin
Ivan Domitrović, student, Zagreb
Ivica Domitrović, autoprijevoznik, Ogulin
Josipa Domitrović, dipl. ing., Zagreb
Mate Dostal, Chicago, USA

Zvonimir R. Došen, dipl. ing.
Vesna M. Došen, ekonomist
Pero Draganić
Franjo Dragas, teolog i pisac
Ante Drmic
Anka Drnasin, dipl. oec.
Dražen Dugan
Kristina Dugan
Ivana Dugandžić Grković, dipl. iur.
Pero Dugandžić, Chicago, SAD
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. vet. med., Imunološki zavod, Zagreb
fra Tomislav Dukic, München
Viktor Dukić, elektrotehničar, Košute-Trilj
Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
Ivo Duvnjak, dipl. ing. strojarstva
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., apsolvent filozofije i religijske kulture
Marko Duvnjak, Sinj, ravnatelj Gimnazije
Mirela Duvnjak, prof., Kaštel Lukšić
Davorin Dužević, dipl. oec., Makarska
Ivica Dužević, oec., Makarska
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, Makarska - Split
Dragutin Dvojković, dr. med. dent., Zagreb
Nikola Đuretić, književnik
Miljenko Eljuga, Švedska
Niko Eres, oec., član predsjedništva Hrvatskoga svjetskog kongresa Njemačke, Wuppertal, Njemačka
Zvonko Erceg, dipl. teolog
Michelle Fairbrothers, Chicago, USA
dr. Sanda Franić, psihijatar, Oslo, Norveška
Suzana Fanjek, Melbourne, Australija
Mario Ferenc, fotograf, Osijek
Damir Findrik, dipl. oec.
Marica Fučkar Marasović, prof. dipl. bibl.
Tanja Fuljek, Nova Bukovica
Marin Fuljek, Nova Bukovica
dr. Rajko Fureš
Ružica Gabriel, umirovljenica, Zagreb
Dragan Galić, hrvatski branitelj, Široki Brijeg
Ivan Galić, Toronto
Marija Galić, Toronto
Marijan Galić, Toronto
Tadija Galić, Toronto
Gordana Galić, Split
Ivan Galić, dipl. ing.

Josip Galić
fra Klement Galić, svećenik, Tomislavgrad, BiH
Mira Galić
Marinko Galić
Mladen Galić, Split
Pero Galić, Chicago, USA
Zoran Galić, odvjetnik, Zagreb
Slavko Galiot, prof., doktorand arheoloških znanosti
Dean Ganza, ing. elektrotehnike, Zagreb
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Ante Gavranic, Sydney, Australija
Lenka Galzina Simunovic, Perú
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskoga radijskog programa Melbourne
Karolina Gelsomino – Simic, Toronto
Nediljko Gilić, Trilj
Ante Gilja, umirovljeni brigadir HV-a, Vinkovci
Anđelo Glavan
Klaudio Glavan
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ante Glavor, Predsjednik Hrvatsko-australskog literarnog i umjetničkog društva, Sydney
Boris Glogar, dipl. ing. strojarstva
Ivan Gojmerac, Sydney, Australia
Maria Gojmerac, Sydney, Australia
Tomislav Golić, student
Sanja Grabarević, dr. dent. med., Zagreb
Ado Grah, umirovljenik, Buenos Aires, Argentina
Alejandro Grah, Ingeniero Electrónico, Buenos Aires, Argentina
Fernando Grah, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Maximiliano Grah, Técnico Informático, Buenos Aires, Argentina
Mato Grbac, Sydney, Australija
Frano Grbavac, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grbavac
Josip Grbavac, Toronto
Josip Grbavac, student, Zagreb
Mate Grbavac, student, Zagreb
Miljenko Grbavac, Toronto
Stanka Grbavac, Toronto
Tonka Grbavac, Toronto
Nenad Grbesa
Marijan Grdašić, dipl. ing., Zagreb
Matija Grgat, prof. hrvatskoga jezika i književnosti, Zagreb

Josip Grgić, mag. oec.
Marija Grgic, Toronto, Canada
Matija Grgic, Toronto, Canada
Milka Grgić, Toronto, Canada
Nicole Grgić, Toronto, Canada
Stjepan Grgic, Toronto, Canada
Vinko Grgić, Toronto, Canada
Andrija Grgurević, Geelong, Australija
mr. sc. Josip Grilec, dipl. ing., Zagreb
Iva Grisogono, dipl. bibliotekar, Zagreb
Vladimir Grubešić, poduzetnik, Zagreb
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskoga društva političkih zatvorenika, podruž. Zagreb
Tomislav Gudasić, Geelong, Australija
dr. Ljilja Gulić, liječnik-psihijatar, Zagreb
p. Vatroslav Halambek, SJ, urednik Hrv. programa vatikanskog radija
Miroslav Hamš, poduzetnik, Zagreb
Gordana Hanžić, dipl. iur.
Davorka Harasim, prof.
Dragan Hazler, mr. farm. sc.& dipl. ing. biokem; predsjednik HAZUD-a, CH-Basel
mr. sc. dr. Renata Heinzl, Zagreb
Vince Hergovich, dipl. ing., načelnik sela Ólmod/Plajgor, Mađarska
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Stjepan Hodak, Sesvete
Anđela Hodžić, profesor
Elamer Hodžić, student
Timea Anna Horvath, novinarka, Mađarska
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik, Zagreb
Rade Hrkač
Kristina Hublin, studentica, Rijeka
Sanjin Hublin, Rijeka
Stella Hubmayer, tajnica, Buenos Aires, Argentina
Ana Marija Hunjadi, oec., Zagreb
Vanessa Hunjadi, student, Zagreb
Vlatka Husnjak
Marija Hutinski
Mladen Ibler, dr. med., Silba
Stanko Ivanković, Sydney, Australija
Ivica Ivanković, Zagreb
Terezija Ivanušec, domaćica, Đakovo
Ivica Ivanušec, Đakovo
Ivana Ivanušec, studentica, Đakovo
Stjepan Ivanušec, med. tehničar, Đakovo

Mile Ivezić, Chicago, SAD
Zlata Ivezić, Chicago, SAD
Šime Jakelić, inženjer elektrotehnike, Zagreb
T omislav Jakobović, viši medicinski tehničar, Đakovo
Ilija Jakobović, poljoprivrednik-umirovljenik, Đakovo
Ruža Jakobović, domaćica, Đakovo
Verica Jakobović, ekonomski tehničar, Đakovo
Josipa Jandrlić, geodetski tehničar
Srečko Jandrlić, dopredsjednik DPD-a „Uzašašće Isusovo", Cerovnik
Dražen Janeš
Ivana Jerčinović, studentica, Zagreb
Marko Jerčinović, dipl. ing. fizike, Zagreb
Damir Javoran, aviomehaničar, Zagreb
Branko Jazić, Sydney, Australia
Joško Jež, umirovljenik
dr. Veselko Jovanović, stomatolog, predsjednik koordinacije HDZ-a NRW
Darko Juka, književnik i novinar
Ana Jukić, prof. hrvatskog jezika i književnosti, Vukovar
Branimir Jukić, prof., Split
Drago Jukić, Split, prof.
Sanja Jukić, dipl. oec., Zagreb
Stanko Jukić, dipl. iur., Split
Tomislav Jurasinovic, mr.
Davor Jurica
Mirjana Juricic, Zürich/ CH
Josipa Juričev-Sudac, dipl. ing.
Mijo Jurić, autor, Beč
Mario Jurin, dr. med.
Branko Jurisić, Toronto
Marija Jurisić, Toronto
Zoran Ante Jurišić, ing. el., tajnik MH Podstrana, književnik i novinar, hrvatski branitelj
Darinko Jurković
Zlatko Jurković, Zaprešić
Ivan Jurlina, oec.,Rijeka
Tomislav Kaćunko, Split
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u. m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u. m.
Kata Kanis, VKV kuharica, Sarvaš
Domagoj Kanis, kuhar, elektrotehničar, Sarvaš
Ilija Kapetanović, Sydney, Australija
Lela Kapetanović, Sydney, Australia
Danijel Karamatić, Rijeka
Jana Karamatić, Rijeka

Dražen Keleminec, dragovoljac Domovinskog rata i predsjednik Autohtone - Hrvatske stranke prava
Douglas Kezele, Toronto
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
Josip Kirigin, dipl. ing. naftnog rudarstva, Zagreb
Sonja Kirin, Toronto
Ivan Klarić, dipl. ing. građ., u. m.
Tonći Klarić, Guarantee Inspector
Tereza Klier, Zadar
Kruno Ključević
Nikola Knez, President, iFilms LLC
Đuro Knezičić
Mate Knezović, odvjetnik, predsjednik Građanske inicijative MORE JE KOPNO i Obiteljske stranke
mr. sc. Bože Kokan, Split
Katarina Kokan, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Josip Kokić
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Ante Kokotović, Sydney, Australia
Stipe Kokotović, Sydney, Australia
Marica Kolić, referent, Drežnik Grad
Nikola Kolić, poljoprivrednik, Drežnik Grad
Karlo Kolonić, dipl. oec. Zagreb
Marija Komar
Anastazija Komljenović, prof., Velika Gorica
Nikša Koncani
Damir Ivan Konjevod, mag. inf.
Marija Konjevod
Branko Kornfeind, Mag., župnik, Austrija
dr. Zdenko Korunda, Naples, Florida
dr. Nena Korunda, Naples, Florida
Josip Kosović, prof., Split
Vesna Kostanjevečki, načelnica odjela
Ivan Kostrenčić, Justice of Peace, Perth WA, Australija
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Ante Kovač, dipl. ing. geod.
Dominik Kovač, Canberra, Australija
Marija Kovač, umirovljenica
Stjepan Kovač, prevoditelj
Saša Kovačec, dipl. ing. građ., Slav. Brod
Milica Krakan, Švicarska
Marina Kralik, književnica i prevoditeljica
Tomislav S. Krcmar
Tatjana Kren, prof., Zagreb

Ante Krišto, Zagreb
Vesna Križanac, umirovljenica, Sesvete
fra Mijo Križanac, redovnik, Mostar, BiH
Rozimila Križanac, časna sestra, Međugorje, BiH
Jakov Križanac, dipl. ing., Sesvete
Marija Križanac, prof., Sesvete
Ivan Križanac, student, Sesvete
Fran Križanac, student, Sesvete
Ilija Križanac, dipl. kriminalist, Sesvete
Branko Križanac, vozač, Zagreb
Nikola Križanac, dipl. oec., Vinkovci
Ivka Križanac, carinska službenica, Vinkovci
Marina Križanac, mr. oec., Vinkovci
Monika Križanac, student, Vinkovci
Ivan Križanac, umirovljenik, Vođinci – Vinkovci
Ana Križanac, umirovljenica, Vođinci – Vinkovci
Branka Križanić, dipl. ing., Karlovac
Mladen Križanić, dipl. ing., Karlovac
Jure Krpan, Chicago, USA
Željka Kršinić Medić, dipl. ing. arh.
Marija Kruhek, prof. engleskog i ruskog, Zagreb
Monika Kruhek, magistar financija, Zagreb
Stjepan Kruhek, prof. filozofije i njemačkog jezika, Zagreb
Sandra Kruhek, student, Zagreb
Petar Kružić, dr. st., Stuttgart
fra Ante Kukavica, dipl. teolog, ratni vojni svećenik i invalid Domovinskog rata
Irena Kuharić, mr. pharm., Zagreb
Zvonimir Kuharić, dipl. ing., Zagreb
Stipe Kulas, Sydney, Australija
Ante Kunek, dr. vet., Australija
Alma Almira Kunst, dipl. polit., Zagreb
J. Eduardo Kunstek P, Gerente Comercial, Itacamba Cemento S.A., Bolivia
Ante Kurevija, umirovljenik, Zagreb
Stana Kurevija, umirovljenica, Zagreb
Ana Kurevija, odgojiteljica, Zagreb
Vesnica Kušar, geograf, Zagreb
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Aurelina Kutleša, prof. glazbe
Ana Landeka, Vinkovci
Krešimir Landeka, Vinkovci
Božo Lasić, poduzetnik
Matija Lasić, teolog
Krešimir Lasić, poduzetnik
Ilija Lasić, skladištar, Velika Gorica

Slavica Lasić, umirovljenik, Velika Gorica
Blago Leko, Zagreb
Helen Leko, Zagreb
Ljubica Leko, Zagreb
Mladen Leko, Canberra, Australija
Paulina Leko, Canberra, Australija
Zdenko Leko, Zagreb
Miroslav Lelas, Split
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
mr. sc. Šime Letina, publicist, Washington DC
Sanja Lipnjak, prof. Zagreb
Ankica Lojkić, Sirač
s. Jelena Lončar
Mladen Lojkić, Sirač
Nikola Loncar, Sydney, Australija
Božo Lončar
Daniela Lončar
Đurđica Lopac
Fabijan Lovoković, JP Urednik i publicist, Sydney, Australia
Kazimir Lovrić, dipl. ing. drvne industrije, Švicarska
Neda Lovričević, dipl. ing. mat.
Danijel Lučić, dopredsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa Njemačke, Darmstadt/ Njemačka
Franjo Lučić, prof., Dugo Selo
Ivica Luetić, novinar
Agustin Lukanović, Sydney, Australija
Željko Lukašević, dipl. ing. građ., Zadar
dr. Ljerka Lukašević-Milić
Ivan Lukenda, Zadar
Jozo Lukenda, Zadar
Krunoslav Lukenda, Zadar
Ivo Lukic, Sydney, Australija
Rade Lukic, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa u Austriji
Roza Lukić, Sydney, Australija
mr. sig. Ivan Lulić
Ksenija Lukić, dipl. oec., Osijek
Martin Lulić, Sydney, Australija
Vladimir Lušić
Ivica Ljubanović, vozač, Hrvatski Leskovac
Mato Ljubanović, cestar, Tounj
Ružica Ljubanović, ekonomski tehničar, Tounj
Ružica Ljubanović, čistačica, Hrvatski Leskovac
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb
Mate Ljubičić, dipl. oec.

Zoran Ljubić, prof., Split
Blaženka Ljubović
Ana Ljulj, Windsor, Ont. Canada
Jakov Ljulj, Windsor, Ont. Canada
Darko Markvart, MEng Aeronautical Eng, London, UK
Melita Mađer, dipl. oec., Zagreb
Berislav Mađor,bivši nogometaš i nogometni sudac
Gordana Mađor, studentica
Mirjana Mađor, studentica
Snježana Mađor
Luka Magdalenić, prof.
Stjepan Magdalenić, umirovljenik
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Zvonimir Magdić, novinar, u miru
Vesna Mahečić, prof.
Ankica Majetić, umirovljenica, Ogulin
Ante Majetić, umirovljenica, Ogulin
Diana Majhen, Zagreb
Hrvoje Majhen, dipl. ing., Zagreb
Mirjana Emina Majic, književnica, Sydney, Australija
Mirjana Majnarić, ekonomist-računovođa, u mirovini, Zagreb
Marijan Majstorović, novinar, publicist i izdavač
Ana Malekinušić, strojarski tehničar, Popovača
fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima
Mijo Maljković, inovator
Radica Maljković, tekstilni tehničar
Ankica Mandarić, diplomirani ekonomist, umirovljeni satnik, Mostar
Zorica Mandić, Zagreb, ekonomistica, studentica teologije, majka troje djece
Živko Mandić, urednik u m., Budimpešta
Mirjana Marelić, prof.
Mato Marić, Goldcoast, Australija
Mijo Marić
dr. Radolav Marić, ABOG, FLEX, LMCC, ECFMGs.
Miljenko Marić, prof., dopredsjednik Udruge 4+ Cetinskog kraja, Košute
Vida Mila Marijan, časna sestra, Tučepi
Anita Martinac, dipl. iur., Mostar
Andrija Mažić, Sisak
mr. sc. Nedjeljko Marinov, Primošten, ravnatelj OŠ
Vjekoslav Marjanović, iur., u mirovini, Pula
Dragica Marjanović, tekstilna radnica u mirovini, Pula
Marija Markić, CTC, Canada
Slobodan Markić, P. Eng., Canada
Bozo Marković, dipl. ing. kem., Buenos Aires

Ankica Markulin, profesor, Zadar
Ivo Markulin, kap. d. pl., Preko
Iva Maroević, Zagreb
Josip Maršić
Stipe Marušić, ing. telekomunikacija, Split
Zorica Marušić, Sydney, Australia
mr. sc. Zvonko Marušić, Zabok
Vide Maslać poduzetnik Zagreb
dr. Branka Maslać, spec. pedijatar, Zagreb
Jakov Maslać poduzetnik Zagreb
Mato Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Marija Maslać, kuharica, Velika Gorica
Ana Maslać, referent, Velika Gorica
Lucijan Maslać, stručni suradnik, Velika Gorica
Mirko Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Andrijana Maslać, diplomirani novinar, Velika Gorica
Pero Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Ivana Maslać, student, Velika Gorica
Luka Maslać, diplomirani pravnik, Velika Gorica
Senka Maslać, referent, Velika Gorica
Mato Maslać, student, Velika Gorica
Nedjeljko Maslać, referent, Zagreb
Mirjana Maslać, profesor, Zagreb
Marko Maslać, student, Zagreb
Marinko Maslać, ugostitelj, Zagreb
Marijana Maslać, trgovac, Zagreb
Đuro Maslać, student, Zagreb
Marko Maslać, student, Zagreb
Ivan Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Gordana Maslać, kućanica, Velika Gorica
Filip Maslać, student, Velika Gorica
Cvjetko Maslać, ugostitelj Zagreb
Đurđica Maslać, cvjećarica, Zagreb
Tomislav Maslać, dipl. ing., Zagreb
Dubravka Matanić, dipl. oec., Zagreb
Hrvoje-Srećko Matanović, ing., Zadar
Ivanka Matanović, umirovljena namještenica, Zadar
Ivo Matanović, umirovljeni viši tehničar, Zadar
Vlade Matas, prof., Split, viši savjetnik AZOO-a
Branko Matijević
Karla Matić, student, Zagreb
Marijana Matić, dipl. oec., Zagreb
Slavica Matić, profesor hrvatskog jezika i književnosti, Osijek
dr. Josip Matjan, die

Mile Matković, vatrogasac
Marij Matulina, sociolog u mirovini, Zadar
Mirko Matuško, odvjetnik, Zagreb
Milena Matuško, dipl. oec., Zagreb
Mira Matuško, odvjetnica, Zagreb
Duje Mazić
Željka Medak, Zagreb
Vjeko Medvidović, ing. građ., Zadar
Blaž Mešin, dipl. ing. sig.
Svemirka Meštrović Bralić, Stobreč
Zoran Meter, Rijeka
Cika Mikolčić, profesor, Zagreb
Marko Mikulandra, dramski pisac
Paulina Mikulić, PhD Candidate, Monash University, Clayton, VIC
Cvjetko Milanovic, Adelaide, Australija
Vedran Milanović-Litre, dipl. oec.
s. Suzana Iva Milardović, časna sestra, Tučepi
Vedrana Milas, novinarka, politolog, Zagreb
Jelena Milicević, Canberra
Vinko Milicević, Canberra
Marko Milinković, Varaždin
Roko Milković, mag. politologije
Alenka Mimica, dipl. iur., tajnica Gradske knjižnice Marka Marulića, Split
Luka Mimica, student kiparstva, Split
Mario Mimica, dipl. ing. geografije, Split
Smilja Mimica, prof., Omiš
mr. sc. Ivica Mintas, dipl. ing. građ.
Milivoj Mlikota, građevinski tehničar, Split
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva „Krasna zemljo“, Pula
Mirella Mornar
Ana Moro, porezna savjetnica, München
mr Ante Moro, politolog, München
Marinko Moro, porezni savjetnik, München
Marius-Nikola Moro, student, München
Marija Moro-Visak, porezna savjetnica, München
Senko Mrkić
Miro Mucić, ekonomist, Makarska
Ivan Muzic
Silvija Mužak, prof. glazbene kulture, Zagreb
Mario Mužinić, Sv. Nedelja
Mirjana Mužinić, Sv. Nedelja
Ankica Nakić, zdr. tehničar
Dubravka Nemeti Žigrović, mr. pharm.

Mate Nevistić, poduzetnik, Zagreb
Helena Nevistić dipl. oec., Zagreb
Krešimir Nevistić, dipl. ing., Zagreb
Ivan Nevistić, mr. phil., Zagreb
Božena Nevistić, mr. phil., Zagreb
Vlado Nigović, ing. građ., Sisak
Radoslav Novak, dipl. pravnik, Mostar, BiH
Ivan Novosel, dipl. teolog
Palma Njavro, dipl. oec., Zagreb
Vesna Obadić, Samobor
Alfred Obranić, dipl. ing., predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Srđana Obratović, dipl. oec., Zagreb
Darko Omrčen, Osijek
Boris Ora, Sydney, Australija
Josip Orea, Sydney, Australia
Dubravko Orlović, Brdovec
Sibijana Oršolić, prof., Zadar
Marijan Osmak
Vinko Ostojić, publicist, Zagreb
dr. Andro Ozretić, Split
Branko Ozretić, dipl. politolog, glazbeni umjetnik
Ivica Pacarek, Toronto
Melita Pacarek, Toronto
Michael Pack, Engleska
Mirta Padovan Nakić, prof.
Dragica Palada, odgojiteljica, St. Louis, USA
Zvonimir Pandžić, dipl. ing., Zadar
Zvonko Pandzic
Mate Papić, poduzetnik, Velika Gorica
Stojan Papić, poduzetnik, Zagreb
Zdravko Papić, komercijalist, Zagreb
Hrvoje Papić, dipl. oec., Velika Gorica
Marija Papić, umirovljenica, Velika Gorica
Marija Papić, dipl. ing., Sesvete
mr. sc. Josip Papković, dipl. ing. fiz., Zagreb
Marija Papković, dipl. iur., Pušća Donja
dr. Ljubica Paradžik, liječnik-psihijatar, Zagreb
Drago Parancin, Sydney, Australija
Davor Parlov
Elza Parlov
Marija Parlov, prof., Split
Iva Pašalić, studentica, Osijek
Martina Pašalić, apsolvent fizike PMF Zagreb, Sotin
Tea Pašalić, student medicine, Sotin

Tomislav Pašalić, doktor veterinarske medicine, Čepin,
Jakov Pašalić, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Ana Pašalić, liječnik, spec. obiteljske medicine, Osijek
dr. Berislav Pašalić, Osijek
Marija Pašalić, kućanica, Osijek
Tomislav Pavicic, dipl. ing., Quilmes, Pcia. de Buenos Aires, Argentina
Slavko Pecirep, Domaljevac
Gustavo M. Peirano Mitoš, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Matea Pejić, Dubrovnik
Ante Peko, učitelj u mirovini, Podstrana
Mladenka Peko, nastavnica matematike i fizike, Podstrana
Šimun Penava, prof., povjesničar, Zagreb
Zvonimir Penović, književnik, Split
Mara Peranić, Novalja
Mario Peranić, Novalja
Juraj Peresin, umirovljenik, Port Moody, British Columbia, Canada
Nadaja Peresin, umirovljenica, Port Moody, British Columbia, Canada
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Jasna Perić, dipl. pravnik, Osijek
Marija Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
Marjan Perić, ing. informatike
Petar Perić, prof., Kaštel Gomilica
Stipan Perić, dipl. oec, Tomislavgrad
Ivo Perišić, dipl. ing. matematike, Split
mr. sc. Ante Perković, prof. fizike i vjeronauka
Marija Perković, dipl. iur., Split
Marko Perković, Zagreb
Katarina Peročević, Zagreb
Ante Peroš, Sydney Australia
Borna Petek, dipl. ing. šum.
Iva Petek, dipl. ing. preh. bioteh.
Ljiljana Petrak, prof.
Lacko Petravić, Toronto
Ivan Petričević
Stipo Pilić, prof., Zagreb
Josip Pintarić, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
Tomislav Pipunić, Melbourne, Australija
Edo Pivcević
fra Martin Planinić, Ploče, Tepčići
don Mili Plenković, župnik u Hvaru
mr. sc. don Bernardo Pleše
Miljenko Plisić, medicinski tehničar
Ivanka Polić, Jezera
Jasenka Polić Biliško, prof., Zagreb

Kruno Poljak, mr. sc & die, Zagreb
Siniša Poljak, mr. ing. el.
Tomislav Popović, dipl. oec., umirovljenik
mr. sc. Boris Posavec, Sisak/Zagreb
mr. sc. Ivan Prce, Dubrovnik
Katica Prce
Mitar Prce, dipl. oec. Dubrovnik
Silvana Prce
Marcela Prebeg, nastavnica
Marija Predrijevac, prof. povijesti, u mirovini
Katica Pribanić, ekonomski tehničar, Tounj
Katarina Pribanić, magistra razredne nastave, Tounj
Nikola Pribanić, strojar, Tounj
Valentina Pribanić, student, Tounj
Ivica Primorac, prof., časnik HV-a u miru
Anton Pucko
Krešimir Puklavec, dipl. ing.
Marijan Puljiz, prof., ravnatelj gimnazije
Josipa Punda, studentica
mr. Andro Purtić, Beč, Austrija
Mira Radičević
Jozo Radoš, prof. PTO-a, Zagreb
Luka Raguz, dr. med., Englewood, NJ, USA
Marinko Raguž, dipl. iur., Stolac
Ivan Rajković, informatičar-specijalist za računalne mreže, Valpovo
Boško Ramljak umirovljeni časnik HV-a, invalid Domovinskog rata (2 puta ranjen), harambaša i član uprave Sinjske Alke
Esteban Angel Ramljak
Petra Ramljak, student, Zagreb
Iva Ramljak, student, Zagreb
Petar Ramljak, učenik, Zagreb
Zdravka Ramljak, dipl. iur., Zagreb
prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Milko Rasić, stručnjak u Informatici, Bs. As. -Argentina
Slavko Rasić, bojnik, Bs. As. - Argentina
Tomislav Rasić, student, Bs. As. Argentina
Stipo Rašić, dragovoljac, branitelj i ekonomist
Ivica Ravić, dr. vet. med. asistent na Poljoprivredno-prehrambeno-tehnološkom fakultetu u Mostaru
Toni Relja, predsj. mladeži HČSP-a, Split
Božo Režić, dipl., oec.
Ivanica Režić, Kaštela
Kata Režić, Kaštela
Glorija Ribić, Dubrovnik

Leona Ribić, studentica, Dubrovnik
Stjepan Ribić, vojni umirovljenik, Dubrovnik
Vesna Ribić, odgojiteljica, Dubrovnik
Julie Rocha, Toronto
Romana Rođaković, Zagreb
Ana Rogulj, Split
Stefica Rojenko, Toronto
Ivo Roso, Geelong, Australija
Božidar Ručević, dipl. ing., u miru
Tomislav Rukavina, dipl. ing. gradj.
Zorica Rukavina, prof.
Davor Runtić, prof., Vinkovci
Rebecca Rupert- Sovulj, Toronto
Berislav Rusan, profesor geografije i povijesti, Zagreb
Ida Rusan, studentica, Zagreb
Mirta Rusan, studentica, Zagreb
Zrinka Rusan, doktor medicine, Zagreb
Hrvoje Saban
Tomislav Sarić, Zagreb
Mladen Schwartz
mr. sc. Ivan Sečić
Robert Sedlar, Zagreb
Roman Segarić, dipl. oec., umirovljenik
Jozo Semren, dipl. ing. strojarstva, Zagreb
Marica Serdarević, prof., Omiš
Branko Sesar, prof. povijesti i latinskog jezika, Zagreb
Dijana Iva Sesartić, samostalni umjetnik, Solin
dr. Mario Sičaja, liječnik, Zagreb
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Kruno Simović, predsjednik koordinacije HDZ-a Srednja Njemačka, član predsjedništva Hrvatskoga svjetskog kongresa u Njemačkoj
Hrvoje Simunic, dipl. ing. Strojarstva, u mirov., Bs. As. – Argentina
Marija Simunic, umirovljenica
Marijana Simunic, Buenos Aires, Argentina
Zeljka Simunic, umirovljenica, Bs. As. – Argentina
Joe Siric
Nediljka Skoflic, Sydney, Australia
Darko Skokić, dipl. ing., Valpovo
ing. Marija Slišković
Adriana Smajić, odvjetnica i sudski tumač za hrvatski-španjolski, Buenos Aires
Mijo Sovulj, Toronto
Oliver Sovulj, Toronto
Filip Sovulj, Toronto
Andrija Sovulj, Toronto

Višnja Spajić, novinar, Široki Brijeg
Ankica Spehar, Geelong, Australija
Marko Spiranović
Jozo Stanić, Sydney, Australija
Barbara Stanić, pjevačica
Vjera Starcević, Pakoštane
Vladimir Stefulić, Toronto
Slavica Stefulić, Toronto
Anita Stiebert, profesor hrvatskog i njemačkog jezika i književnosti
dr. Jadranka I. Stier, pedijatar (u mirovini), Dubrovnik
Darijo Strehovac, HRVI Domovinskog rata i autor dvaju romana o ratu
Danijela Strehovac, upravni referent, supruga hrvatskog branitelja
Marija Strehovac, umirovljenica, majka branitelja
Bosiljka Sučić, Zagreb
Helena Sučić, oec., Zagreb
Hrvoje Sučić, dipl. oec., Zagreb
Stipe Sučić, oec., Zagreb
Tomislav Sučić, Zagreb
Dubravko Suša, Livno
Andrija Sušak
Ivan Sušak
Paška Sušak
Rade Sušak
Ivica Suton, dipl. ing., obrtnik, Zagreb
fra Tomislav Svetinović, župni vikar u Podhumu kod Livna
Nevenka Šaflin, domaćica
Zdenko Šaflin, umirovljeni policajac
Manda Šakić, kemijski tehničar-njegovateljica, Sarvaš
Bosiljka Šaravanja, mag. ing. techn. text.
Drago Šaravanja, književnik
Ante Šare
Ivan Šarić, notar, predsjednik kulturne udruge Hrvatska uzdanica Uskoplje
Stanko Šarić, dipl. ing. građ., (glazbenik, Ex Zlatni dukati, sada Najbolji hrvatski tamburaši), Zagreb
Oskar Šarunić, snimatelj, novinar
Renato Šelj, predsjednik udruge HVIDRA, Črnomerec
Mile Šerić, Mostar
Marko Šimat, dipl. ing. el., informatičar i diplomat u mirovini
Bernard Šimović, Zagreb
Joso Šimurina, pravnik u mirovini, Zadar
Manda Šimurina, Zadar
Andreja Šipić, dr. med.
Ladislav Šipić, dipl. ing. el.
Ivan Škarica

Rade Škarica, dr. med., neurokirurg, Opća bolnica Zadar
Ivica Škarić, prof., Split
Željana Škegro, nastavnica hrvatskog jezika i književnosti, Makarska
Ivica Škiljo, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Petar Škorić, mag. novinarstva, Split
Karmen Škrinjarić, oec., Pula
Branimir Škugor, mag. ing. elektrotehnike, Zagreb
Ivan Šoić
Anita Šola
Anđelka Špančić, dr. med., Pakrac
Darko Španić, dipl. oec., Nova Gradiška
Ana-Mary Špehar, student, Ogulin
Davor Špehar, Sv. Nedelja
Ivana Špehar, Sv. Nedelja
Tomislav Špehar, dipl. pravnik, Ogulin
Zlatko Špoljar, procjenitelj kemijsko-tehnoloških šteta
Barica (rođ. Gavranović) Špoljarić
Krasnodar Špoljarić
Marlina Štimac, Chicago, USA
Mile Štimac, Chicago, USA
Mirjana Štimac, Chicago, USA
Marija Švagelj, dr. med., kirurg, Vinkovci
Davor Švec
Pero Tadić, književnik, Zagreb
prof. Šimo Talajić
Martin Terzić
Pero Todorić, Zagreb
fra Zvonko Tolić, prof., Stuttgart
Ivan Tomac, Sydney, Australija
Ana Tomasic, Chicago, SAD
Ivana Madunić, oec., Tomislavgrad
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Ana Tomljenović, dipl. oec., Zagreb
Željko Tomašević, mag. iur., član predsjedništva Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
Nada Topolko, prosvjetna djelatnica u mirovini
Lucas Dela Torre-Damjanovic, P. Eng, Punta Arenas, Chile
Dijana Tot, odgojiteljica, Dubrovnik
Đani Tot, Dubrovnik
Stjepan Tot, učenik, Dubrovnik
Arpad Toth, Zaprešić
Bruno Toth, Zaprešić
Zorica Toth, Zaprešić
Romano Tripalo, dr. med.

Snježana Trojačanec, mr. fiziologije, Skopje, Makedonija
Luisa Trombetta Burić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj Dragovoljaca Domovinskog rata
Ante Tucak, prof., Omiš
Damir Tučkar, dipl. ing., Zagreb
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Zagreb
Ana Tunjić Ćaleta, dr. med.
mr. Lucija Turkalj
Vera Uglešić, prof. Zadar
Bože Ujević, profesor povijesti i geografije, Split
Stjepan Ujević, ing. građ., Split
Ivica Ursić, neovisni novinar i publicist
Ivan Vakula, umirovljenik
Ankica Valenta, prof.
Denis Vekić, prof.
Ksenija Vekić, prof.
Tomislava Vidić, mr. phil., Zagreb
mr. sc. Krešimir Viduka, dipl. ing.
Valentina Vig
Valentina Visak, bacc. oec., München
Zrinka Visak, studentica, München
Ivo Visković, dipl. ing., Zagreb
Ankica Vlaić, Sesvete
Ante Vlaić, Sesvete
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ana Vojković, oec., Split
Tajana Vojvodić, Samobor
Željko Vojvodić, Samobor
Marinko Volarević, Chicago, USA
mr. Ivana Voltić, Windsor, Ont. Canada
Kata Voltić, Windsor, Ont. Canada
dr. Laura Voltić, Windsor, Ont. Canada
Vjekoslav Voltić, Windsor, Ont. Canada
Berto Vranić, Toronto, Canada
Zora Vranić, prof., viša savjetnica AZOO-a, Split
Natalija Vrban
don Ivan Vrdoljak, svećenik- župnik, Zadvarje
Frano Vrgoč, dr. vet. Sinj
Stipe Vrkić, Kruševo
Carmen Vrljicak Verlichak, spisateljica novinarka, Buenos Aires
Joza Vrljičak, magistar ekonomije, urednik časopisa Studia Croatica, Buenos Aires
Mirjana Vrsalović, mag. pharm., Zagreb

Mirko Vučić, prof.
Krešo Vujčić, branitelj, Đurđevac
Stanko Vukoja
Antun Vuković, dipl. građ. teh., Stuttgart, Njemačka
Ivica Vuković, dipl. ing. mat.
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Lea Vuletić, dr. med. dent.
Petar Vulić, književnik
Stefica Zdilar, Sydney, Australija
Mladen Zelić
Jozo Zeljko
Katarina Zeljković, Toronto
Nicholas Zeljković, Toronto
Agata Zidanić, Skakavac, Karlovačka županija
Ivan Zlopaša
Bruno Zorić, prof. savjetnik, Zadar
Anka Zovko, Timberlake OH, USA
Blago Zovko, Timberlake OH, USA
Jerry Zovko, Timberlake OH, USA
John Zovko, Timberlake OH, USA
Maria Zovko, Timberlake OH, USA
Oliver Zrnic, Sydney, Australja
Boze Zuro, Sydney, Australija
Ante Zvonar dipl. ing. Zagreb
Antonio Zuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina
Ana Žabek, Sydney, Australia
Marko Žabek, Sydney, Australia
Amela Žaja, upravni pravnik, Zaprešić
Ante Žaja, akademski slikar, član HDLU-a, Zaprešić
Marko Žaja, umirovljenik, Aržano
Franka Žaja, domaćica, Aržano
Ante Žanetić, bivši igrač Hajduka, zlatna kolajna Rim 1960, srebrena kolajna EURO Pariz 1960.
Ana Žarko, studentica, S. Kraljevec
Kata Žarko, računovođa, S. Kraljevec
Marija Žarko, ekonomistica, S. Kraljevec
Marko Žarko, student, S. Kraljevec
Nediljko Žarko, poduzetnik, S. Kraljevec
Franjo Žgela dipl. ing. arh., branitelj, Slunj
Ivan Žigrović, dipl. ing. kem.
Krešimir Župetić, profesor, Velika Gorica
Ana Watson, ravnateljica Hrvatskog Arhiva u Sydneyu
Valerija Weiss, Zadar
Guillermo Yankovic, Economist, Chile

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI:SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se "ocrnilo", zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonatni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**

- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilšte Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc, dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof..dr. sc. Mate Ljubičić
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik

prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec., Zagreb
Nikola Andačić, prof., ravnatelj škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović
Josip Anušić, vjeroučitelj
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
Stjepan Asic, dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Marko Aščić, dipl. ing. el.
(...)

TKO JE BEZ MOZGA?

Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 14. siječnja 2013.) piše:

Pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića ne poznajem osobno, koliko me pamćenje služi, niti sam bio nazočan njegovu istupu, šteta. Dr. Adalberta Rebića ponešto bolje poznajem. Taj je čovjek za mene bio devedesetih primjer kako se duhovnik u odsudnim vremenima tvarno uključuje u pomoć svojoj domovini, svome narodu, ali i svima koji su u Hrvatsku dobjegli pred nasiljem. Miran, pribran i organiziran, ponio je tih godina tako teško breme da i on treba biti proglašen junakom Domovinskoga rata.

Ostao je isti i u prošlome desetljeću, mnogo manje izložen javnosti ali je njegov autoritet ostao snažnim... Pa kada takav jedan čovjek zagalami jakim glasom i na rubu strpljenja, znači da su stvari otišle doista daleko. I jesu, doista

Đuro Vidmarović (Portal HKV-a, 12. siječnja 2013.), spominje i pitanje tko to u Hrvatskoj ima mozga. Zapravo, nevjerojatno je kako neki naši političari najbolje definiraju sebe same kada govore o drugima. Vidmarović piše:

U četvrtak, 10. siječnja 2013. u emisiji "Veto", TV-postaje "Jabuka", gostovali su prof. dr. Adalbert Rebić i neki prof. Danijel Turk koji predaje na nekom fakultetu u Chicagu. Mlađahni, ali rodno usmjereni voditelj, doveo je uvaženog teologa u studio zbog toga što je on, prof. Rebić, kako je voditelj naveo na početku emisije, "glasnogovornik Kaptola". Voditelj nije skrivao bijes zbog predavanja pomoćnog biskupa, prof. dr. Valentina Pozaića, održanog dan ranije na Okruglom stolu koji su organizirali predstavnici Crkve, građanskih i braniteljskih udruga na temu "Jovanovićev zakon o spolnom odgoju u školama je poguban".

Za one koji to možda ne znaju, treba navesti da je mons. Pozaić, osim što obnaša dužnost pomoćnog biskupa Zagrebačke crkve, ugledan znanstvenik i sveučilišni profesor. Od 1990. do 1994. predavao je predmet bioetiku na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, a sada je profesor kršćanske etike na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. U znanstvenom radu osobito se istakao na području bioetike pa je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao i Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji na "Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics" u Washingtonu, na "Linacre for Health Caren Ethics" u Londonu te na "Instituto Borja de Bioetica" u Barceloni.

Od 1990. do 1993. bio je član Vijeća HBK za nauk vjere. Od 1991. duhovni je asistent Hrvatskog katoličkog društva, a od 1996. duhovni savjetnik Europske udruge katoličkih liječnika (Ecclesiastical Assistant – FEAMC European Federation of Catholic Medical Associations). Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je više znanstvenih članaka u stručnim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne

teologije. Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je pomoćnim biskupom nadbiskupa zagrebačkog, 2. veljače 2005. godine, a za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka 2005. godine.

Čovjeku s takvom reputacijom i takvim znanstvenim statusom kazati da je bez mozga, kao što je kazao Jovanović (za sve biskupe) je nešto što spada u horor literaturu.

Dakle, prof. dr. Valentin Pozaić je apsolutno kompetentan za ocjenu novoga tzv. "medicinskog odgoja", što ga nasilničkim putom nameće ministar Jovanović. Uostalom, taj se Jovanović hvali da je docent na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Na osnovu kojih je znanstvenih radova to postao nije želio odgovoriti. Očito bi se uspjeh sveo na partijsku knjižicu.

Nama može biti posebno zanimljivo to što su Hitrec, Vidmarović, Rebić i Pozaić među potpisnicima mnogih naših otvorenih pisama koja su sakrivena od hrvatske javnosti. Recimo da se samo radi o četvorici među brojnim sjajnim hrvatskim uglednicima koji su potpisivali ta pisma iako su znali da će ih mediji prešutjeti. A kakvi su to mediji koji prešućuju takva pisma, ne treba posebno ni objašnjavati, zar, ne?

Posebno me je obradovalo što je Vidmarović dao biografiju biskupa Pozaića jer vjerojatno malo ljudi u Hrvatskoj zna o njemu sve te podatke. Doista je smiješno uspoređivati biskupa i ministra, kako to i konstatira Vidmarović.

Zašto spominjem naša otvorena pisma? Zapravo, radujem se vidjeti kako naše jugonostalgičare bole ta pisma. To komentira i Zvonimir Hodak u tekstu:

HRVATSKA JE I DALJE PUNA FANATIKA

(...)

Kaže naš Premijer da nam je nova počela eksplozivno! Napokon jedna od rijetkih točnih procjena. Jesu li tri amaterske eksplozije doista djelo nekog terorista ili one predstavljaju taktičko-političko upozorenje da nam i nije tako loše kao što bi nam tek moglo postati? To ćemo uskoro doznati. Naš narod ima "izvanredan pregled igre" kad je o politici riječ – nešto kao Ray Charles! Nitko nas ne može preveslati. Klasni su neprijatelji pokušali utjecati na Hrvate da ne glasuju za Mesića, ali su ih oni pročitali k'o "Vjesnik u srijedu" i izabrao čak dva puta Stipu, naš ponos i diku! Čim Crkva otvori usta, odmah ju poklopi neki uspješni političar željeznom logikom koja mu je ostala još iz vremena kad je živio pod željeznom zavjesom. "Mi smo odabrani voljom naroda na demokratskim izborima", kliču svi takvi uspješni političari uglas! Kad biskup Pozaić kaže da je i Hitler izabran 1933. g., na demokratskim izborima onda Inoslav Bešker i Robert Bajruši dobivaju mlade! Neki idiot čak javno traži da se pokrene kazneni postupak protiv biskupa. Zamislite Pozaić naše socijaldemokrate uspoređuje s nacistima! Kakva glupost! Hitlerova partija se zvala "nacional-socijalistička", a naši su samo "socijal-demokrati". Sličnost im je jedino u tome što ni jedni ni drugi nemaju nikakve veze

sa socijalizmom. Kad sam ja svojedobno trubio da je i naš Mesić izabran na demokratskim izborima kao i Hitler, nitko od mojih lijevih čitatelja nije me zbog toga napao! Svima im je valjda godilo biti u društvu tako briljantnog i genijalnog političara kao što je Mesić.

Križarski mač za obračun s "klerofašistima" u Crkvi dobio je Robert Bajruši, elitno pero propalog Nacionala. On je odlučio u Jutarnjem sasjeckati biskupa Pozaića kao peršin! Odmah mu je našao neizbrisiv feler! Po njemu je Biskup uskogrudni pripadnik desnice. Valjda treba biti širokogrudni pripadnik ljevice! Onda bi mu se sigurno više sviđao! Nisam siguran uopće što je Bajruši svime time htio reći. Kad bi, recimo, ministrica Ana Mrak kojim slučajem mogla postati svećenica u Katoličkoj crkvi, onda bi eventualno ona mogla predstavljati širokogrudnog pripadnika ljevice u Katoličkoj crkvi. Kaže tako naš Robi da Pozaić, umjesto da se etablira u raspravama o važnim društvenim temama, on napada lijevo-liberalne političke krugove koji za Pozaića imaju zajednički nazivnik "komunisti". Robi bi valjda da Pozaić glorificira bivše komuniste, da ih hvali kako su se preko noći pretvorili u socijal-demokrate, časne članove HDZ-a, kako nas danas (umjesto na Goli otok) odašilju u EU itd. Pozaićev neoprostiv grijeh, kaže Pukijevo udarno pero, jest što je potpisao peticiju za obnovu postupka ustaškog književnika i ministra Mile Budaka koji je u roku odmah osuđen i strijeljan od strane komunista. Nadalje, kaže naš Robi kako su oni koji su potpisali tu peticiju "defakto sugerirali da je Budak nevin". Nije nevin ni Neven Budak, bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta, a kamoli Mile Budak – tu je Robi u pravu! Bajruši denuncira potpisnike sporne peticije pa navodi i Igora Zidića, Ivana Aralicu, Nenada Ivankovića, Zvonimira Šeparovića itd.

Robijev redakcijski kolega Miljenko Jergović misli i javno tvrdi kako je Draža Mihajlović nevin, a Tvrtko Jakovina misli da je drug Tito neviniji od Mihajlovića, ali takve izjave našem Robiju ne smetaju. Stavovi Jergovića i Jakovinu su valjda za njega početak suživota lijeve političke elite u Hrvatskoj s radikalnom političkom elitom Tome Grobara u Srbiji. I kako bi do kraja demaskirao Pozaića, naš Robi, nakon dugog razmišljanja, dolazi do zaključka kako je "Pozaić konzervativac koji se protivi iole liberalnijim stanovištima kad je riječ o eutanaziji, umjetnoj oplodnji, pobačaju, a kamoli istospolnim brakovima". To je stvarno senzacionalna devijacija za jednog katoličkog biskupa!!! Nije naš Robi primijetio kako naši ministri pomirljivo i argumentirano poručuju biskupima kako nemaju mozga i da će ih, kad sruše nenarodnu vlast, odlikovati. Ovakvim izjavama naši su ministri napokon počeli komunicirati s Crkvom na svojoj intelektualnoj razini! Za Bajrušija su valjda takve izjave početak pomirljivog i argumentiranog dijaloga države i Crkve – baš kao što je to bilo u dobroj, staroj Jugi! Tada je Crkva, sa svojim dobro uvježbanim elitnim jedinicama okušavala srušiti narodni režim druga Tita koji je na slobodnim i demokratskim izborima bio dobivao 120 – 150 % glasova svih birača. Naš Robi, umjesto da se bavi Crkvom koja ruši demokratsku lijevu vlast, mogao bi se primiti i koje veselije teme. Recimo teme o 370.000 nezaposlenih i 80.000 onih koji rade bez plaće! Zato je Crkva, zajedno s

par eksplozija u Aleji Bolonje, dobro došla kako bi olakšala život hrvatskoj glasačkoj populaciji, a i lakše će se postrožiti neki zakoni kao npr.: Zakon o tajnim službama jer se u tim službama doista nakupilo previše HDZ-ovaca koji su tamo došli po podobnosti. Sad će, umjesto HDZ-ovaca, doći "stručni ljudi" iz kadrova SDP-a i HNS-a.

Eksplozije će nam dobro doći da istisnemo iz podsvijesti starce i sirotinju koji po ovoj cičoj zimi odgrću snijeg s kontejnera kako bi pronašli kakvu praznu bocu. Eksplozije će nam sigurno pomoći i da što prije zaboravimo svinjariju koju je doživjela novinarka HRT-a Karolina Vidović Krišto. Karolina Vidović Krišto radi na HTV-u emisije s potpisom, ali ne zna se autocenzurirati jer je živjela i radila u Njemačkoj (gdje nema autocenzure). Naši lijevo-liberalni talibani krenuli su na nju kao da živimo u doba inkvizicije. Ukinuvši joj emisiju na HTV-u liberalno je vodstvo HRT-a 30. prosinca 2012. g., izbrisalo cijelu rubriku sa svim arhivskim emisijama "Slika Hrvatske" s javnog hrt.hr. weba, gdje se inače nalaze sve emisije na zahtjev. Uskoro se očekuje da se i sama autorica tih emisija izbriše s lica zemlje. Nije ovo više vrijeme kad se Mile Budak u par dana osudio i odmah strijeljao. Danas je puno humanije vrijeme, sukladno stečevinama EU-a u koji ulazimo! Kao što vidite, Hrvatska je i dalje puna fanatika. Winston Churchill je rekao: "Fanatik je osoba koja ne može promijeniti mišljenje, a ne želi promijeniti temu razgovora"

http://www.dnevno.hr/kolumne/zvonimir-hodak/75774-hrvatska-je-i-dalje-puna-fanatika.html

"Naši lijevo-liberalni talibani" sjećaju se prvoga našeg otvorenog pisma. Radilo se o zahtjevu za obnovom političkih procesa koji smo pokrenuli povodom slučaja uklanjanja spomen ploče književniku Mili Budaku. O tome slučaju zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem napisao sam i knjigu *Književnik Mile Budak sada i ovdje*, Zagreb 2005.

Zapravo, to otvoreno pismo bilo je svojevremeno razlog novog pisma 50 hrvatskih intelektualaca:

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske

predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

A spomenuti Apel, koji je evo zanimljiv hrvatskim Jugoslavima i poslije osam godina, meni je posebno zanimljiv zbog jedne priče vezane upravo za biskupa Pozaića.

Jednom su mu predbacili što je potpisao taj Apel. Odgovorio im je:

Gospodo, pa ja bih i danas potpisao zahtjev za obnovu političkih procesa!

Da, to je naš biskup Pozaić!

akademik Josip Pečarić

Hrsvijet, 15. siječnja 2013.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademiče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.
Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.
Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*
Tekst sa širim obraz*loženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo* Vam u privitku.
S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.
Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).
Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).
G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način.*
G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.
Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.
Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.
Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.
Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.
Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.
Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.
Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.
Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se

suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.
Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.
Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE

izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko

dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpora Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo Markulin, kap. d. pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek, mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir, dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com

Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof.
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj.
Iva Bastjančić, nastavnica
mr. sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic, ing. brodogradnje
Antun Raguž, prof., Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić, dipl. ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić, Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg

Franjo Žgela, dipl. ing. arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim. mr. sc.Miljenko Raos, dr. med.
Ivana Babić, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr. Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. HAZUDD, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl. ing. Stjepan Poropatić, Štutgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik, Berlin
Jakov Lozar, ekonomist. Berlin
Ante Tokic, HFDV, Berlin-Livno

Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat